

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 254. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

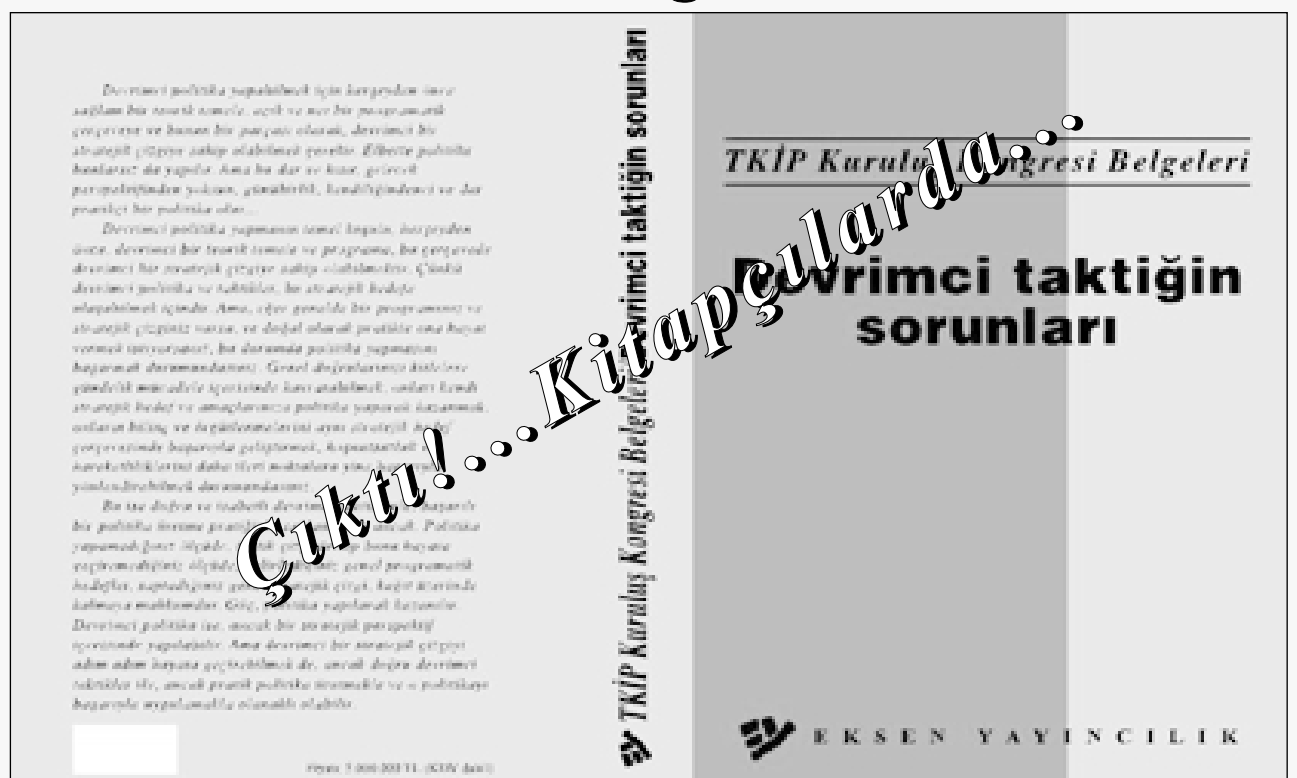
Sayı:2001/15 • 30 Haziran 2001 • 5 DM

***Kamu emekçileri KESK bürokratlarının
uzlaşmacı-ihanetçi tutumunu aşamadı!***

**Sahte sendika yasası
faşist terör eşliğinde
meclisten geçti!**

**İhaneti aşalım,
direnişi yükseltelim!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/15 • 30 Haziran 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL Tel: 0 (212) 880 40 75	Genel Dağıtım: BİRYAY
--	--

Dünyanın emperyalist jandarması ABD ve emperyalizmin Ortadoğu hançeri siyonist İsrail ile saldırgan askeri tatbikat...

Konya Tatbikatı aynasından yansıyanlar

Konya'daki tatbikat, Türk burjuvazisinin 50 yıldır emperyalizmin tam hizmetinde Ortadoğu halklarına karşı üstlendiği bekçilik misyonunun bir uzantısı ve yeni bir aşamasıdır. Emperyalizme elli yıldır uşakça bir sadakatle hizmet edenler, buna rağmen işi siyonist İsrail ile açık saldırgan paktlar kurmaya vardıraramamışlardı. Şimdi varılan nokta budur. Ve ABD basını, "Türkiye'nin politikalarını belirleyenler, İsrail ile yapılan ittifakın, Batılı müttefiklerin gözünde Türkiye'nin stratejik değerini ölçülemez boyutta artırdığını söylemektedirler" diye açık yazmaktadır.Aynı kaynaklar, Türk burjuvazisinin akıl hocalarının "'İsrail'le yakınlaşmamız, NATO'ya üye olmamızdan bu yana dış politikada attığımız en akılcı adımdır" dediklerini de bildirmektedirler.

ABD, İsrail ve Türkiye'nin birlikte gerçekleştirdiği hava tatbikatı 18 Haziran'da başladı ve tam 12 gün sürerek, 29 Haziran'da sona erdi. 20 bin kilometrekarelik bir alanda gerçekleştirilen ve Amerikan basınında "daha çok taarruza yönelik olduğu" açık açık yazılan bu saldırgan emperyalist tatbikat, Türk basınında ve kamuoyunda herhangi bir tartışmaya yolaçmadı. Bunun tek istisnası, bir FP Konya milletvekilinin sorunu salt insan ve çevre sağlığı açısından çalıştığı meclis komisyonuna getirmesi oldu. Genelkurmay Başkanlığı bu girişimi ağır ve saldırgan bir bildiriyle anında bloke etti ve böylece konuya ilişkin tüm tartışmaların önünü daha baştan kesmiş oldu. Türk ordusu, dünyanın emperyalist jandarması ABD ve emperyalizmin Ortadoğu jandarması

İsrail ile birlikte topraklarımız üzerinde 12 gün boyunca kapsamlı ve saldırgan bir askeri tatbikat yürütüyor, ama incir çekirdiğini doldurmaz sorunlar üzerine günlerce tartışan Türk kamuoyu bu temel önemde sorun üzerine herhangi bir tartışma yapmıyor. İsteyip istemediğinden bağımsız olarak bunu yapma gücü ve cesaretini kendinde bulamıyor.

Bu, generaller eliyle toplumun bugün düşürüldüğü ve mahkum edildiği durumun da çarpıcı bir göstergesidir. İşkence kamplarına dönüştürülmüş F tipleri ile 254. günü bulan Ölüm Orucu direnişi kamuoyunda niye tartışılmıyorsa, Konya'da 12 gündür süren saldırgan emperyalist askeri tatbikat da işte onun için tartışılmıyor. Demek ki Türk generallerinin, karanlık kirli savaş odaklarının, NATO uzantısı kontr-gerilla merkezlerinin tartışmasını istemediği şeyler Türk kamuoyunda tartışılmıyor.

Ama bu aynı tatbikat emperyalist ABD basınında anında, tatbikatın daha ertesi günü, tartışmalara ve çarpıcı değerlendirmelere konu olabiliyor. Konya tatbikatının önemi, anlamı ve mesajları tüm açıklığı ile ortaya konulabiliyor. 19 Haziran tarihli *Los Angeles Times* gazetesinde yayınlanan Amberin Zaman imzalı makalede, Konya tatbikatının önemi, anlamı ve mesajları ile ilgili şunlar söyleniyor:

"Amerikan, İsrail ve Türk savaş uçakları Pazartesi günü Konya semalarında ortak hava tatbikatına başladı. İsrailli yetkililer, bunun, üç ülkenin birlikte gerçekleştirdiği en önemli askeri tatbikat olduğunu belirtiyorlar.

"Anadolu Kartalı" adı verilen tatbikat 29 Haziran'a kadar devam edecek. İsminin açıklanmasını istemeyen fakat tatbikatla yakından ilgili olan İsrailli bir yetkili, "bu tatbikatın, planlandığı gibi yapılması, Filistin intifadasının yeniden başlamasından sonra dahi Türkiye'nin İsrail ile dost olmaktan korkmadığı mesajını en güçlü biçimde vermektedir" dedi."

"... Türkiye, son yıllarda İsrail'in bölgedeki en güçlü müttefiki olmuştur. Amerika'nın da teşvikiyle İsrail ile Türkiye, 1996 yılında askeri alanda eğitim ve işbirliği yapılmasını öngören bir anlaşma imzaladılar. Anlaşmayı

Türkiye adına, ülkede ilk kez iktidara gelmiş olan din yanlısı hükümet imzalamıştı.

"Tatbikat dolayısıyla iki ülkenin Arap komşularından ve İran'dan birbiri ardına yapılan sert suçlamalar arasında Türkiye ve İsrail'in İslam dünyasına karşı bir ittifak oluşturduğu iddiaları da yeralıyor. Ancak, Türkiye'nin politikalarını belirleyenler, İsrail ile yapılan ittifakın, Batılı müttefiklerin gözünde Türkiye'nin stratejik değerini ölçülemez boyutta artırdığını söylemektedirler."

Emperyalizmin adamları sorunu işte bu denli açık seçik ortaya koyabilmektedirler. Ögle ya, onlar için bir sıkıntı yok, onların bu tür adımlar çerçevesinde kendi toplumlarından gizleyecekleri bir şeyleri yok. Tersine, Ortadoğu gibi olağanüstü stratejik öneme sahip bir bölgede, Türk burjuvazisi ve devleti şahsında uysallıkta sınır tanımayan uşak bir müttefike sahip olmak, onlar için övünülecek bir başarı. Filistin intifadası kanla bastırılmaya çalışılıyorken, siyonist İsrail'in başında siyonizmin en kanlı temsilcileri bulunuyorken, ABD emperyalizminin Türkiye ile İsrail'i aynı askeri tatbikatta ve üstelik Türkiye topraklarında bir araya getirmesinden daha büyük bir başarı olabilir mi ABD emperyalizmi için?

Generallerin tam denetimindeki Türk dış politikasının vardığı nokta işte budur ve bu aynı generallerin bekçilik ettiği Türk iç politikasının doğal ve mantıksal bir uzantısıdır. İçerde, IMF'nin halk ve ülke düşmanı sosyal yıkım programlarına tam destek verenler ve silahlı güçleriyle bu uygulamaya bizzat nezaret edenler; dış politika cephesinde ise, dünya halklarının düşmanı ABD ve Ortadoğu halklarının bağrına saplanmış bir hançer olan siyonist İsrail ile saldırgan askeri ittifaklar kuruyorlar.

İçerdeki emek ve halk düşmanlığı, dışarda kendini halklara düşmanlık olarak üretiyor ve gösteriyor. 13 milyar dolarlık kredi için ülke kaynaklarını ve stratejik kurumlarını emperyalist tekellere peşkeş çekenler, işçileri, kamu çalışanlarını açlığa ve işsizliğe mahkum edenler, Türkiye tarımıyla birlikte Türkiye köylüsünü de yıkıma sürükleyenler; bu köleleştirici borçların

karşılığı olarak, dış politika cephesinde de, İncirlik Üssü'nün güneybirlik emperyalist saldırılar için kullanılmasına tam destek veriyorlar, emperyalistlerle ve siyonistlerle saldırgan askeri ittifaklar kuruyorlar ve bunun gereği olan tatbikatlara Türkiye topraklarını boylu boyunca açıyorlar. Emperyalizminin Balkan halklarını birbirine kırdırma kanlı senaryolarında doğrudan yer alıyorlar, Bosna ve Kosova'dan sonra şimdi de Makedonya'ya emperyalistler hesabına askeri birlik göndermeye çalışıyorlar. ABD emperyalizminin yeni bir silahlanma yarışına yol açacak ve yeni bir dünya savaşı tehlikesini artıracak olan "Füze Kalkanı Projesi"ne herkesten önce örtülü destek veriyorlar vb.

Konya'daki tatbikat, Türk burjuvazisinin 50 yıldır emperyalizmin tam hizmetinde Ortadoğu halklarına karşı üstlendiği bekçilik misyonunun bir uzantısı ve yeni bir aşamasıdır. Emperyalizme elli yıldır uşakça bir sadakatle hizmet edenler, buna rağmen işi siyonist İsrail ile açık saldırgan paktlar kurmaya vardıraramamışlardı. Şimdi varılan nokta budur. Ve ABD basını, "Türkiye'nin politikalarını belirleyenler, İsrail ile yapılan ittifakın, Batılı müttefiklerin gözünde Türkiye'nin stratejik değerini ölçülemez boyutta artırdığını söylemektedirler" diye açık açık yazmaktadır. Aynı kaynaklar, Türk burjuvazisinin akıl hocalarının "'İsrail'le yakınlaşmamız, NATO'ya üye olmamızdan bu yana dış politikada attığımız en akılcı adımdır" dediklerini de bildirmektedirler. Demek oluyor ki, İsrail ile bu düzeyde bir yakın ittifak ilişkisi Türkiye'ni NATO'ya girişi ile eşit düzeyde bir anlam taşımaktadır ve bu adım, Türk burjuvazisinin kendini batılı emperyalistlere daha uygun koşullarda pazarlayabilmesinin de temel bir aracıdır.

Tüm bu adımların tartışmasız mimarının Türk generalleri olduğu ise bilinmektedir. Bu gerçeği alıp 28 Şubat'tan beri sözde "cumhuriyet" ve "bağımsızlık" adına Türk generallerine yalakaılığı çizme yalamaya vardır sol maskeli düzen uşaklarının suratına çarpmak gerekir.

SY Kızıl Bayrak

Anadolu Kartalı Tatbikatı...

ABD-İsrail-Türkiye ittifakının bölge halklarına yönelik saldırgan hazırlıkları

“Türk Silahlı Kuvvetleri’nin (TSK) Konya ve çevresindeki toplam 20 bin kilometrekarelik hava sahasını senaryo gereği savaş alanı ilan etmesinin ardından, önceki gün başlayan Türkiye, ABD ve İsrail savaş uçaklarının katıldığı Anadolu Kartalı Tatbikatı tüm hızıyla sürüyor.”

18 Haziran’da başlayan tatbikat, 20 Haziran tarihli *Hürriyet*’te böyle duyuruluyordu. Ancak devam eden günlerde, *Hürriyet* başta olmak üzere medya, “tüm hızıyla” sürdüğünü bildirdikleri bu önemli tatbikatı adeta ve birden unuttu. Bunu yeni bir “andıç” mı sağlamıştı, yoksa çok da farklı olmayan Genelkurmay açıklaması mı etkili olmuştu, bilinmez. Sonuçta, hangi yolla olursa olsun, düzen medyasının görevi düzenin çıkarlarını korumak olduğuna göre, bu çıkarlar neyin gizlenmesini neyin reklam edilmesini gerektiriyorsa, medya onu yapacaktır ve yapmaktadır.

Önemli olan, düzenin böylesine önemli bir tatbikatı gündem dışı tutmak istemiş olmasıdır. Tatbikat Konya’da, yani Türkiye’nin göbeğinde yapılıyor. Aynı haberlere göre, Konya 3. Ana Jet Üssü’ne, “ABD, İsrail ve Türk Silahlı Kuvvetleri’ne ait yaklaşık 150 uçak konuşlandırıldı.” Ve “tatbikatta görev alan uçaklar 07.00-17.30 saatleri arasında Konya 3’üncü Ana Jet Üssü’ne birer dakika arayla inip kalkıyor.”, “Tatbikatla ilgili gelişmeleri Suriye, İran ve Irak da yakından takip ediyor.” Ve kuşkusuz, Avrupa başta olmak üzere tüm dünya takip ediyor. Amerikan basını bunu, ABD’nin jandarmalığının ve silah gücünün bir propagandasına dönüştürebiliyor. Amerikan Associated Press Ajansı’nın yayınladığı bol fotoğraflı bir röportajda, İncirlik Hava Üssü, Irak’a yönelik “200 bin sortide kayıp vermeyen üs” olarak reklam edilebiliyor.

Demek ki, Türk medyasının “suskunluk fesadı” sadece iç kamuoyunu hedefleyebilir, ki pek çok konuda olduğu gibi bugün olan da budur. Nedeni ise yapılanın halkın aleyhine olmasıdır.

Aslında ordunun konuya ilişkin açıklaması yeterince “açıklayıcı”dır. Genelkurmay’ın, “ABD ve İsrail’in yeni geliştirdiği silahların denenmesi, indirgenmiş uranyum ihtiva eden bombaların kullanılması, 100 metreden alçak uçuş yapılması”nın kesinlikle tatbikat kapsamında yer almadığı savunmasını, karşı saldırı izliyor: “Sahip oldukları çağdışı görüşleri, her fırsatta bir propaganda aracı olarak kullanmayı amaç ve alışkanlık haline getirmiş bazı kimselerin, uydurdukları yalanlarla halkı tedirgin etmeleri üzüntü vericidir. Varlığını, vatan ve ulusuna adanmış bulunan TSK’nın halkına ve toprağına zarar verecek uygulamaların içinde bulunduğunu ifade etmek, ancak bu yüce değerleri benimsemeyen, çarpık ve çağdışı düşünce sahiplerinin hezeyanları olarak değerlendirilebilir.”

Tatbikat, ABD ve İsrail’in de katılımıyla yapılıyor. Senaryosu, İncirlik Üssü’ne yönelik olası bir füze saldırısı. Bir başka deyişle, ABD’nin tartışmalı füze kalkanı projesinin bir tatbikatı oluyor Anadolu Kartalı. Tatbikatın hemen öncesinde toplanan NATO özel zirvesinde, Avrupalı liderler, ABD’nin “Irak, İran, Kuzey Kore tehdidi” gerekçesine katılmadıklarını ve stratejik dengelerin korunması gerektiğini belirtmişlerdi. Yani, ABD halihazırda Avrupalı

emperyalistleri projesine dahil edebilmiş değil. Ancak Konya’daki tatbikat da gösteriyor ki, emperyalist dünyanın jandarması aslında kimseyi ikna etmek zorunda olmadığını düşünüyor. Yeni silahların deneneceğinden de kimsenin kuşkusu olmamakla birlikte, açık olan, tatbikatla yeni savunma kalkanı projesinin denendiğidir.

Projenin adındaki “savunma”nın da kimseyi kandırması ya da ikna etmesi mümkün değildir. Emperyalist

haydutluğun çetebası ve dünya halklarının başbelası ABD, savunma konumunda değil saldırı konumundadır. Adını saydığı devletlerin ABD’yi tehdit edebileceği iddiası son derece gülünçtür. Bu ülkelerin halkları da, tıpkı dünyanın diğer ülke halkları gibi, ABD emperyalizminin tehdidi altındadır. Özellikle Ortadoğu’nun, stratejik konumu nedeniyle sürekli tehdit altındaki bölge konumunu daha uzun bir süre (bir devrimle dengeler değişinceye kadar) koruyacağı açıktır.

Türkiye’nin ABD ile kölelik ilişkilerinin tarihi, NATO çerçevesinde görev yapacak İncirlik ile ilgili ilk anlaşmanın yapıldığı 1954 yılına kadar uzanıyor. 1969’da imzalanan Türk- Amerikan Savunma İşbirliği anlaşmasının 1975’te bozulmasıyla NATO çerçevesinde kalan İncirlik, 29 Mart 1980’de imzalanan anlaşmayla, ABD’nin 39’uncu Taktik Grup

Komutanlığı, Türkiye’nin Tesis Komutanlığı (sonradan 10’uncu Tanker Üs Komutanlığı) adını almıştı.

Görüldüğü gibi ‘80’li yıllar, pek çok konuda olduğu gibi emperyalizme köleliğin derinleştirilmesi konusunda da önemli bir dönüm noktasıdır. O günden bu yana, 20 yılı aşan bir süreçte, sadece ülkede ABD hegemonyası pekiştirilmekle kalmadı, Türk ordusu da Pentagon’un Ortadoğu’daki maşası haline getirildi. ABD-İsrail-Türkiye askeri ittifakı tüm Ortadoğu halklarını her geçen gün daha fazla tehdit eder hale geldi.

Emperyalist haydutlar ve işbirlikçileri arasındaki bu kirli ittifak, diğer yandan, bölge halkları arasında bir devrim ittifakını acil ve yakıcı hale getirmiş bulunuyor. Zaten haydutların ittifakını kıskırtan da bölgenin bir devrim toprağı olma özelliğini korumasıdır. Bölgenin herhangi bir yerinde çıkacak bir devrim kıvılcımının hızla yayılacağı ihtimali bu haydutları tedirgin etmeye devam ediyor. Savunma kalkanı projesine gerekçe gösterdikleri İran, Irak tehdidi, bu ülkelerin bugünkü devletlerinden duyulan bir endişeden ziyade, bu ülke halklarında yer etmiş bulunan derin anti-emperyalist, Amerikan karşıtı bilinçtir. Bölgede gelişecek her devrimci kalkışmanın, kendi emperyalist çıkarlarını doğrudan tehdit edeceğinin bilinci ve kaygısıyla hareket etmektedirler.

Son kriz vesilesiyle tüm açıklığıyla ortaya çıkan ABD ile kölelik ilişkilerinin, Türkiyeli işçi ve emekçilerin tepkisini çektiği oldu. Bu bilinçlenme, Türkiye devriminin anti-emperyalist/anti-kapitalist niteliğini de göstermesi açısından önemlidir. Türkiyeli devrimciler artık, her gelişmeyi İMF-ABD karşıtı gösteriye vesile etmeye başlayan işçi sınıfı ve emekçi kitlelere devrimimizin bu karakterini çok daha kolay anlatabileceklerdir.

Ek vergiler krizin faturasının yeni taksididir

Karşı çıkalım, ödemeyi reddedelim!

Durmak bilmeyen zamlardan sonra şimdi de ek vergiler gündemde. Hükümet krizin büyüyen faturasını işçi ve emekçilerin cebinden karşılamak için yeni bir ek vergi paketini uygulamaya koydu.

Bu uygulamayla yıl sonuna kadar 150 trilyon lira para toplanması hedefleniyor. Her cep telefonu abonesinden 1.5 milyon, vergi dairelerinde yapılan işlemlerden 12 milyon, bankada hesabı olan herkesten 1 milyon, motorlu araçlardan ise 12 milyon ek vergi alınacak. Tabii ek vergiler burada saydıklarımızla sınırlı değil. Pakette tam 12 ayrı vergi çeşidi var ve neredeyse nefes almak bile vergi vermeyi gerektiriyor.

Ek vergiler ve yalancı başbakan

İMF'nin en çok önem verdiği nokta, dış borç ödemelerinin kesinlikle aksamaması. Bu yüzden gelirleri arttırmak zorunda olan devletin yeni vergiler koyacağı çoktandır belliydi. Ama hükümet bunu inkar ediyordu.

Başbakan Ecevit, daha bundan üç ay önce kendisine soru soran gazetecilere yeni vergilerin söz konusu olmadığını belirtmiş ve “Vergilerle ilgili haberlerin hepsi, hayali senaryolardan ibaret. İç kaynak bulma konusunda bizim başka projelerimiz var” demişti.

Böyle diyerek güya halkını krizin yıkıcı etkilerinden korumak isteyen bir başbakan görüntüsü çizmeye çalışıyordu. Bu sözlerin işçi ve emekçileri kandırmak için söylenmiş arsızca bir yalandan başka bir şey olmadığı; İMF politikalarına karşı oluşan

tepkiyi yumuşatmak için sarfedildiği şimdi tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Ek vergi yok diyen hükümet, aradan üç ay bile geçmeden, işçi ve emekçilerin karşısına ağır bir ek vergi paketi ile dikildi.

İşçi ve emekçiler hükümetin İMF uşağı olduğunu defalarca görerek öğrenmişlerdi. Fakat herşeye rağmen Ecevit, “dürüst, yalan söylemeyen

Vergi üzerine vergi bindirildi				
İşlem veya evrak türü	Damga Vergisi	Eğitime Katkı Payı	Özel İşlem Vergisi	Yeni vergi
Kurumlar Vergisi Beyan.	1.910.000	1.000.000	2.000.000	12.000.000
Gelir Vergisi Beyannamesi	930.000	1.000.000	2.000.000	6.000.000
Katma Değer Vergisi Beyan.	140.000	1.000.000	2.000.000	2.500.000
Muhtasar Beyanname	600.000	1.000.000	2.000.000	2.500.000
Geçici Vergi Beyannamesi	140.000	1.000.000	2.000.000	1.000.000
Damga Vergisi Beyannamesi	140.000	1.000.000	2.000.000	2.500.000
Gümrük Beyannamesi	140.000	4.000.000	8.000.000	12.000.000
Tapu işlemleri	Bedelin binde 9	5.000.000	10.000.000	6.000.000
Cep telefonları	-	5.000.000	10.000.000	1.500.000

politikacı” pozlarıyla yığınları oyalamayı, aldatmayı başarabiliyordu. Şimdi onun ne büyük bir yalancı olduğu, İMF'nin direktiflerini yerine getirmek için halka yalan söylemek de dahil her türlü ikiyüzlülüğü nasıl bir rahatlıkla sergileyebildiği somut olarak görüldü.

Yeni ek vergiler kimin cebine gidecek?

Hükümet, ek vergilerden elde edilecek gelirlerin kamu işçisine ve buğday üreticisine gideceğini iddia ediyor. TİS'lerde kamu işçisine verilen zamlar ve taban fiyatlarının belirlenmesinde İMF programında öngörülen rakamların aşıldığını, bunu telafi etmek için

de yeni kaynağa ihtiyaç olduğunu söylüyor.

Elbette ki bunun da gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Satış TİS'leriyle kamu işçisine ilk altı ay için sıfır zam verilmiştir. Yani ücretlerinde hiçbir artış olmamıştır. Ancak bu aydan sonra ve ancak açıklanan enflasyon oranı kadar zam verilecektir. Buğday taban fiyatı ise son derece düşük belirlenmiştir. Hem de devlet üretilen buğdayın hepsini değil çok az bir kısmını satın alacağını açıklamıştır. Bunun için ödenecek para ise daha yılın başında bütçeye konulmuştur.

Bunlar da gösteriyor ki, ek vergiler yoluyla toplanacak paralar kamu işçisinin ya da buğday üreticisinin cebine gitmeyecektir. Tersine sermayenin kasasına aktarılacaktır. Zira dolar kurunun ve borç faiz oranlarının bir iki puanlık bir artışı bile, devlete borç veren bankaların bir gecede trilyonlar kazanmasına yol açmaktadır. Örneğin bu hafta yapılan borçlanma ihalesinde geri ödeme faizleri çok yüksek oranlara çıkmıştır. Faiz oranları yükseldikçe geri ödenecek para artmaktadır. Bu da ek vergi gelirlerinin gerçekte nereye gideceğini somut olarak göstermektedir.

Son günlerde yağmur gibi yağan zamların ve ağır ek vergiler konulmasının bir tek amacı vardır. Sermayenin, özellikle de bankaların gelirlerini arttırmak. Sermayenin kriz nedeniyle uğradığı kayıpları işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak.

İşçi ve emekçilerin bu sömürü ve soygun politikalarına yanıtı, “Krizin faturası kapitalistlere” şiarıyla mücadeleyi yükseltmek, birleşik ve militan bir direnişi örgütlemek olmalıdır. Giderek derinleşen sefaletle dur demenin, her alanda dayatılan yıkımı önlemenin ve ülkeyi emperyalist tekellerin çiftliği haline gelmekten kurtarabilmenin başka bir yolu yoktur.

“Telekom Krizi”

Yağmadan pay kapma kavgası!

Geçtiğimiz hafta burjuva siyasetinin en önemli gündem maddelerinden birini, Telekom yönetimine kimlerin atanacağı konusu oluşturdu. Zira hükümet niyet mektubunda İMF'ye Telekom Yönetim Kurulu'nda değişiklik yapılacağı ve kurumun başına profesyonel bir yönetimin atanacağı sözünü vermişti.

Fakat iş yeni yönetimin belirlenmesine gelince kıyamet koptu. MHP'li Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz ile fiili başbakan Kemal Derviş arasında “kriz” çıktı. Sert açıklamalar ve “istifa ederim” tehditleri havalarda uçtu. Kriz günlerce sürdü. Ve nihayet perşembe günü İMF'nin krediyi kesme yönündeki açık tehdidi ve “bu işi bitirin” talimatıyla bir anda tatliya bağlandı.

Bu kavgaya gürültü ne emperyalizme kölece bağımlılıktan duyulan rahatsızlığın ürünüdür. Ne de Telekom'un özelleştirilmesi sonucu işsiz kalacak onbinlerce çalışanın hakkını savunmaya yeltenen birileri vardır ortalıkta. Kavganın nedeni başkadır. Telekom'u emperyalist iletişim tekellerine altın tepsisi içinde sunmakta hiçbir sakınca görmeyenler ve usaklıkta birbirleriyle yarışanlar şimdi, açılan yağma ve soygun sofrasından kimin daha fazla pay kapacağını, kimin kırıntılarla yetineceğinin kavgasına girişmişlerdir.

Zira Telekom altın yumurtlayan bir tavuktur onlar için. Kolay değil; 1996'dan 2000 sonuna kadar toplam geliri 22 milyar dolar ve sadece 2000 yılı kârı 1 katrilyon lira olan dev bir kuruluş söz konusu olan. Emperyalist tekeller kadar yerli sermaye grupları ve burjuva siyasi çevreler de bu pastadan pay kapma telaşı içindedir.

Telekom'un bağlı olduğu Ulaştırma Bakanlığı'nı elinde tutan MHP iktidara geldiğinden bu yana kurumda alabildiğine bir kadrolaşma politikası yürütmüştür. Telekom'un tüm olanaklarını seçimde kendisini iktidara taşıyan ülküdaşlarına açmıştır. Öyle ki kurumun birçok bölümünde üst yönetim kademelerini köpek yuvasına çevirmiştir. Öyle ki Ülkü Ocakları'nın onayını almadan Telekom'da işe girmek imkansız hale gelmiştir. Bir yandan, Telekom, ülkücü faşistlerin dışındakiler için bir çalışma kampına dönüştürülmek istenmektedir. Yasa hukuk tanımayan genelgeler yayımlanmaktadır.

İşte Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz'ün en büyük derdi Telekom yağmasından partisinin ve ülküdaşlarının aldığı payı mümkün olduğu kadar korumak, partisinin buradaki denetimini özelleştirmeden sonra da sürdürebilmektir.

Buna karşılık fiili başbakan Kemal Derviş'in derdi kurumun tam denetimini emperyalist tekellere devretmektir. Kurumun başına siyasi partilerden bağımsız profesyonel bir yönetim getirilmesini istemektedir. Bunun anlamı şudur. Kurumun başına doğrudan doğruya emperyalist tekellerin memurları, bürokratları geçsin; dışarıya azami kâr transferi güvencelensin; yerli sermaye grupları ve siyasi çevreler (MHP dahil) bu işten olabildiğince az pay alsın. İMF'nin bu tartışmada Derviş'ten yana tutum almasının gerisinde de emperyalist tekellerin çıkarlarına sadık olması yatmaktadır.

İMF'nin işi sıkı tutmasının, ortaya çıkan krize açık bir müdahalede bulunmasının bir diğer nedeni Telekom'a atanacak yeni yönetimin özelleştirme sürecini yönetecek olmasıdır. Özelleştirme sürecindeki idari ve mali kararlar bu yönetim tarafından alınacaktır. Dolayısıyla özelleştirmenin sekteye uğramaması için emperyalist politikalara bağlı, İMF ve Derviş'in sözünden çıkmayacak bir yönetim gerekmektedir. Bu da ancak “profesyonel” bir yönetim olabilir.

Günlerce süren kavgaya temel olarak bu nedene dayanmaktadır. Ve elbette Telekom'un özelleştirilmesini meşrulaştırmak gibi bir işlev de görmektedir. Dikkat edilirse konuyla ilgili konuşup yazan hiç kimse artık Telekom'un özelleştirilmesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu tartışmamaktadır. Tek tartışılan Telekom'un ve Telekom çalışanlarının ipini Derviş'in atayacağı yönetimin mi yoksa Enis Öksüz'ün atayacağı yönetimin mi çekeceği tartışmasıdır.

Kurumdaki onbinlerce işçi ve emekçi açısından ise birinin diğerinden hiçbir farkı yoktur. Yönetime kim gelirse gelsin emperyalist tekellere ve İMF'ye yaranmak için çırpınacaklardır. Onların dediklerinden çıkmayacak, onların kutsal çıkarlarını korumak için çalışanlara dönük saldırıları tereddütsüz uygulayacaklardır.

Telekom çalışanı işçi ve emekçiler bu oyunu bozmalıdır. Bunun için de kimseye değil kendi gücüne güvenmeli, mücadeleyi yükseltmelidir.

Fazilet Partisi kapatıldı...

Terbiye edilmiş islami gericiilik yeni görevler için hazırlanıyor!

Fazilet Partisi kapatıldı. Uzun süredir düzen cephesinde iç siyasal istikrarı bozmasından korkulan kapatma kararı, uygun formülün bulunmasıyla yürürlüğe konuldu. Böylece hem 28 Şubat'ın stratejik planının güncel gerekleri yerine getirilmiş oldu, hem de düzenin iç siyasal istikrarı korundu. Bununla da kalınmadı, düzenin siyasal alternatifsizlik tablosunu değiştirecek bazı adımlar atıldı. Tüm bunlarla beraber denilebilir ki, 28 Şubat'ın gerçek hedef ve yönelimleri, bu son gelişmelerle birlikte açık bir biçimde kendisini ortaya koydu.

28 Şubat'la başlatılan terbiye operasyonu

28 Şubat'la beraber ordu komutasında tüm düzen güçleri RP üzerinden bir harekate girişmişlerdi. Yıllardır düzenin emekçi kitleleri afyonlamanın bir aracı olarak kullandığı islami gericiilik hedefe çakıldı. O dönem RP yöneticileri kendilerine çevrilen bu oklar karşısında şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Öyle ya, şimdiye kadar düzenin ihtiyaçları doğrultusunda ne gerekiyorsa onu yerine getirmişler, bizzat düzen tarafından büyütülüp semirtilmişlerdi.

Önce bu durumu geçici gördüler, ama adım adım tuttukları mevzilerden sökülüp atıldıklarında durumun ciddiyetini anladılar. Kendilerini orduya ve düzene kanıtlamak için uğraştılar, ama nafi! Önce keskin konuşanları birer ikişer yurtdışına kaçtı, arkasından RP kapatıldı.

Düzen, 28 Şubat'la beraber stratejik bir yeniden yapılandırma programını yürürlüğe koymuş, siyasi planda kendisini tahkim etmeye girişmişti. Bunun için kendi çocuklarını boğazlamaktan çekinmiyordu. RP bu açıdan en işlevli olanıydı. Öyle ki, tüm tahkimat hareketi laik-anti laik ekseninde yürütüldü. Kirli ve kanlı operasyonların üstü de böylece örtüldü. Ezilen yığınların bilinci dumura uğratıldı. Toplumsal mücadele dinamikleri düzenin potasına akıtıldı.

Terbiye operasyonu ve "ılımlı İslam seçeneği"

Elbette bu operasyonların bir yönü RP üzerinden islami gericiiliği terbiye etmektir. Hem Türk devletinin

Ortadoğu'da Amerikan-İsrail güdümünde oynayacağı yeni rol için, hem de rejimi sıkıntıya sokan islami akımların denetlenebilmesi için bu gerekliydi.

RP'nin terbiyesi, esasında düzenin yeni siyasal koşullarda islami gericiiliği yeniden tahkimi anlamına geliyordu. Tüm düzen partilerinin teklediği bir durumda, seçeneksiz kalan yığınlara sosyal taleplerden soyutlanmış bir ılımlı İslam seçeneği sunulmalıydı. Ki böylece düzen dışı mücadele dinamiklerinin önü alınabilirdi.

Bu ihtiyaç Ortadoğu düzleminde Amerikan planıyla da örtüşüyor, böylelikle uluslararası bir anlam kazanıyordu. İlimli islam Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki egemenliğini sağlamlaştırması açısından özel bir politik yönelimdi. Radikal islami gericiiliğin Ortadoğu'da anti-Amerikancı söylemle potasına akıttığı toplumsal mücadele dinamikleriyle bir güç olarak çıktığı koşullarda, ılımlı islam Ortadoğu halklarına da bir siyasal seçenek olarak sunuluyordu. Bu açıdan RP'yi terbiye operasyonu, ya da daha genelde 28 Şubat süreci, bizzat Amerika'nın denetimi ve güdümünde sürdürülüyordu.

RP'yi terbiye operasyonu, Ortadoğu'daki radikal islami akımlarla söylem ve kültürel planda benzerlikler gösteren tüm güçler safdışı bırakılarak, düzenin ve ABD'nin siyasal yönelimleriyle uyumlu güçlerin ortaya çıkarılmasına kadar sürmeliydi. Nitekim "gelenekçiler-yenilikçiler" ayrışması bu planın gereklerine uygun biçimde körüklendi. Düzenin ve ABD'nin ılımlı islam seçeneğini temsil edebilecek güçler olarak "Yenilikçiler", ABD görevlilerinin yönlendirmesiyle boy göstermeye başladılar. "Yenilikçiler" in başını çekenler bizzat generallerle görüşüp yeni yönelimlerine net bir biçim kazandırdılar. Nitekim bu burjuva medyada da açıktan ifade edilmeye başlandı. Bu arada düzen kurumları, burjuva medyanın görevli kalemleri, "Gelenekçiler" e karşı "Yenilikçiler" den yana saf tuttular. İşte FP'nin kapatılması süreci, tam da bu plana somut ifade kazandırmanın bir yolu olarak gündemleştirildi.

21 Şubat kriziyle hızlanan operasyon

FP'nin kapatılması kararı burjuva hukukunun bu kez en üst düzeyden ayaklar altına alınmasının bir örneği oldu. Elbette bu, düzenin ve onun efendilerinin ihtiyaçları uyarınca yapıldı. Bu nedenle 12 Eylül hukuku bile bir kenara atıldı.

FP davası kendi seyrinde yavaş bir biçimde sürerken, 21 Şubat krizi sonrasında hızlandırıldı. Bunun kendi içerisinde bir anlamı vardı. 21 Şubat sonrasında burjuva

siyaset sahnesinde kendisini açıkça hissettiren siyasal alternatifsizlik, düzen cephesinden adımları atılmakta olan planı zamanından önce gerçekleştirmeye zorladı. Ezilen yığınların düzen kurum ve partilerinden beklentilerinin kalmadığı bir siyasal ortamda, İslam soslu terbiye edilmiş yeni siyasal oluşumun da artık önü açılmalıydı. FP'nin kapatılmasıyla bu hayata geçirilmiş oldu. Böylece sosyal söylemlerinden kopmuş liberal bir islami parti için geri sayım başladı.

Tam da bundan dolayı, FP'nin kapatılması, düzen cephesinden demokrasi vaazları ve sahte gözyaşlarıyla karşılandı. 28 Şubat'ın medyadaki memurları dahi karardan duydukları üzüntüyü ifade eden yazılar yazdılar. Tabii bunlar geçmişten ders çıkarılarak düzenle uyumlu ılımlı bir islami partinin yaratılması yolundaki çağrılarla birleştirildi. "Yenilikçiler" ayrı bir parti kurma yönünde teşvik edilip parlatıldı.

Ezilen yığınları düzene bağlamak için terbiye edilmiş gericiilik devreye sokuluyor

FP'nin kapatılması, düzenin yeni dönemde islami gericiiliği, ezilen yığınları aldatmak için yine devreye sokacağını göstermektedir. Geçmişte olduğu gibi, islami gericiiliği, seçeneksiz yığınları düzene bağlamanın bir aracı olarak kullanmayı planlamaktadır.

Düzen hiçbir zaman dini gericiilik silahından vazgeçemez. Bir toplumsal devrim korkusuyla onu hep düzenin ihtiyaçları doğrultusunda kullanır. Bu ülkede islami gericiilik her dönem etkili bir silahı olarak kullanılmıştır. 28 Şubat süreci bu kullanmanın yeni bir biçimi olmuştur. Rejim 28 Şubat'la beraber bu silahını yetkinleştirip, yeni dönem ihtiyaçlarına uyarlamıştır. Önümüzdeki dönemde de yeni dönemin görevlerini yükleyerek siyaset sahnesine sürecektir.

“Sivas’ın katili sermaye devletidir!”

Katliamların hesabını soralım!

Sömürücü sınıflar ezilenler üzerindeki egemenliğini sürdürebilmek için sayısız katliamlar, operasyonlar, provokasyonlar, kanlı terör eylemleri düzenlemişlerdir. Sermaye cumhuriyetinin tarihi de kanla yazılmıştır. Maraş, Çorum, Gazi, Sivas katliamları ve cezaevlerine yönelik akıl almaz vahşet, sermaye devletinin katliamcı karakterini tüm çıplaklığıyla ortaya sermektedir.

Sivas katliamının üzerinden 8 yıl geçti. 33 insanımızın göz göre göre yakılmasının ardında, katliamın senaryosunu hazırlayan kontra devletin kendisi vardır. 2 Temmuz 1993’te gerçekleştirilen Sivas katliamının perde arkasındaki güçler, Çorum ve Maraş’ta karşımıza çıkan CIA, MİT ve kontr-gerilladır. Aynı kanlı eller Gazi’de de sahnede idi. Aynı kanlı eller Buca’da, Ümraniye’de, Ulucanlar’da, Burdur’da, 19 Aralık’ta da sahnede idi. Ve şu anda aynı kanlı eller hücrelerde Ölüm Orucu direnişçilerini birer birer katlediyor. İşkencehane haline getirilmiş hastanelerde bilinçli bir şekilde sakat bırakıyor. Aynı kanlı eller Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmasında da işbaşındaydı.

Sermaye iktidarı, işçi sınıfının ve emekçilerin azgın sömürüsü yanında, onların ve çocuklarının dökülen kanlarından beslenmektedir. Ekonomik-sosyal yıkım programlarını uygulayabilmenin, gelececek mücadelenin önünü kesebilmenin yolunu katliamlarda, kirli provokasyonlarda, baskı ve terörde görmektedir. Düzene karşı gelececek muhalefeti ezmek ve toplumun geniş kesimine gözdağı vermek amacıyla buna başvurmaktadır. Hedef tahtasında başta devrimciler, öncü işçi-emekçiler, ilerici, demokrat, aydın insanlar vardır. “Öncüyü ez, arkasındakileri vur” mantığıyla, mücadeleyi teslim almaya çalışmaktadır.

Sermaye sınıfı tüm işçi ve emekçilerin birleşik siyasal mücadelesinin kendi iktidarının sonu demek olduğunu çok iyi bilmektedir. Birleşik mücadelenin önüne geçebilmek amacıyla hep işçileri ve emekçileri başta mezhepsel olmak üzere kendi içinde bölerek kışkırtmaya, birbirine kırdırtmaya çalışmıştır. Alevi-Sünni, laik-şeriatçı, Kürt-Türk gibi yapay ayrımlar, temel sınıf çelişkisini perdelemek içindir.

Faşist rejim düzene karşı tepki ve hoşnutsuzluğun mücadele dinamiklerini mayaladığı dönemlerde hep provokasyonlara, kanlı katliamlara başvurmuştur. Çorum ve Maraş katliamları, 1980 öncesinde emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini engellemek için hayata geçirilmiştir. Mezhepsel kışkırtmalarla yükselen birleşik mücadele boğulmaya çalışılmıştır. Katliamlar, provokasyonlar, mücadele eden ilerici ve devrimci kesimlere gözdağı vermek için bizzat devletin kontr-gerilla örgütü tarafından gerçekleştirilmiştir. CIA, MİT ve kontr-gerilla tarafından tezgahlanan katliamlara devletin hükümeti, ordusu, emniyeti seyirci kalmıştır. Tıpkı 1993’te Sivas’ta olduğu gibi. Tıpkı 1995’te Gazi’de olduğu gibi.

Katliam ve provokasyonlar, kimi zaman ülkücü faşistler aracılığıyla, kimi zaman kontr-gerilla örgütlenmesiyle, kimi zaman Hizbul-kontra çeteleri ve kolluk güçleriyle yapılmaktadır. Kimin aracılığıyla yapılsa yapılsın, tüm kanlı katliamların arkasında katil devletin kendisi vardır. Katliamları planlayan ve örgütleyen devletin kontra merkezidir.

Şeriatçı-faşist güruhu Sivas’taki etkinlik merkezine ve otele yönlendiren de devletin gizli eli idi. Kontr-gerilla bir kez daha görevinin başındaydı. Ancak Sivas katliamında devlet hep aklanmaya, ayrı yerde tutulmaya çalışıldı. Kontr-gerillanın kullandığı şeriatçı-yobaz-faşist güruhla devlet karşı karşıya konuldu. Katliam laik düzenin kendisinedir denilerek, asıl yönlendirenler örtbas edilmeye çalışıldı. Ancak devletin katliamcı geleneği çok iyi bilindiği içindir ki, tüm protesto gösterilerinde katliam, “Sivas’ın katili sermaye devletidir!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarıyla lanetlendi.

Bu katliamlar ne ilk ne de son olacaktır. Kölece yaşam ve çalışma koşullarının büyük bir pervasızlıkla dayatıldığı, işçi ve emekçilerin işsizliğin, açlığın ve sefaletin dipsiz kuyusuna itildiği bir düzen, ömrünü uzatabilmek için, katliamlara, provokasyonlara başvurmayı sürdürecektir. Böyle bir vahşet düzenine karşı yükselecek birleşik mücadeleyi ezebilmek için bu yola hep başvuracaktır.

İşçiler ve emekçiler olarak, Çorum’u, Maraş’ı, Sivas’ı, Gazi’yi, Ulucanlar’ı, Burdur’u, Buca’yı, Ümraniye’yi, 19 Aralık’ı ve katledilen devrimcileri unutmamalıyız. Köy yakmalarda, zorunlu göçlerde, kaçırma ve kaybetmelerde Kürt halkına uygulanan katliamları unutmamamalıyız. Susurluk’u, “1000 operasyon”ları hafızamıza silinmeyecek bir şekilde kazımalıyız. Tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir.

Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan faşist rejimin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmalıyız. Sivas katliamı ve diğer tüm katliamların hesabını sormak için birleşik devrimci mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Kriz yönetme programı mı, kriz üretme programı mı?

A. Aydın

Sermayenin kriz yönetme programı, İMF direktiflerinin de kamçısıyla -şimdilik- doludizgin gidiyor. Son olarak Telekom meselesinin de çözülmesiyle, 15 İMF yasası tamamlanmış durumda. Bu kadar da değil. 15 saldırı yasasının işletilebilmesi için gerekli olan “muhalefeti bastırma yasaları” da araya sıkıştırıldı. Kamuda tasfiyeyi kolaylaştıran yasa ile kamu emekçilerinin sendikal haklarının gaspını resmileştiren sahte sendika yasası bunlardan sadece ikisi. Adalet reformu olarak sunulan hücre ve tecriti meşrulaştırma yasaları ise tuzu biberi.

Bir yandan yakın ve uzak geleceğe yatırım anlamına gelen yasalar, diğer yandan günü kurtarmaya yönelik ekonomik-sosyal-militer saldırılar. Üstüste gelen zamlar, vergiler... Kamu emekçilerine yağdırılan gaz bombaları... Ölüm Orucu direnişçilerine yönelik kaba şiddet, zorla besleme gibi işkence çeşitleri... Sistem krizini bunlarla yönetmeye çalışıyor işte. Bugüne dek ciddi bir sorun, bir engelle karşılaşmamasına bakıp, “yönetiyor ama” diye düşünülebilir. Ancak bu, bütün bu saman yığınının altında usul usul akanı-birikenı görmemek/bilmemek demektir. İşsizleştirmenin, zamların, vergilerin, düşük ücretlerin büyüttüğü açlığın ve sefaletin biriktirdiği öfkeyi anlamamak demektir.

Sistemin krizini yönetmek adına giriştiği tüm uygulamaların, aslında, yeni krizleri koşullamaktan başka bir işleve sahip olamayacağını, burjuva iktisatçıları da görüyor. Zaman zaman dile getirenler kuşkusuz kendi dilleriyle- de oluyor. Ancak “siyasi bir krize” yolaçmamak kaygısıyla, acı gerçekler yerine, krizi aşma üzerine kurulu pembe hayallerden söz etmeyi tercih ediyorlar. Bir haber programında, İMF’den gelecek kredilerin piyasayı rahatlatacağını söylüyorlar örneğin. Bu, işin popüler propaganda kısmını oluşturuyor. Aynı iktisatçılar, iktisat diliyle yürütülen bir tartışma programında ise, gelecek kredilerin borç ödemelerini bile karşılamaktan uzak olduğunu aynı rahatlıkla dile getirebiliyorlar.

Gerçi, krizi aşamayacaklarını görmek için burjuva iktisatçıların yorumlarına da ihtiyaç yok. İkinci krizin patlamasından bu yana geçen 4 ay boyunca defalarca uygulanan zamlar, düşürülen ücretler, satılan kurumlar, Amerika’dan ithal sömürge valisi, doların fiyatını beş kuruş ucuzlatmadığına göre, bu krizden çıkmak diye bir olay yok. Sermaye bunun bilincinde ve krizden çıkmaya değil, yararlanmaya bakıyor. Fırsattan istifade işçi çıkarıyor, ücret düşürüyor, fiyat artırıyorlar. İşçi sınıfının kazanılmış tüm haklarını, yasal ve yasadışı gaspetmeye bakıyorlar.

Sistemin yaşadığı krizden kurtulması, sadece iktisadi açıdan imkansız olmakla kalmıyor, ama krizi yönetme adına uyguladıklarıyla, siyasi açıdan da yeni krizleri kendi elleriyle koşullamış oluyorlar.

İşte Sümerbank işçileri... 3 aydır ücret ödenmeyen Sümerbank fabrikalarında, önce Bakırköy tekstil fabrikası işçileri eylem başlatmıştı. Çok geçmedi diğerleri de hareketlenmeye başladı. Gelinek yerinde Beykoz Kundura işçileri fabrikaya el koyduklarını ilan ettiler. Kundura işçilerinin Beykoz’daki eylemine bölgede kurulu Paşabahçe Cam ve Tekel Rakı gibi fabrikaların işçileri de destek verdi. Bu, Beykoz havzasının işçi hareketinde zaten gelenekselleşmiş bulunuyor.

İşte kamu emekçileri... Sahte sendika yasasını çıkarabilmek için tazyikli suyla, gaz bombasıyla, panzerlerle, coplarla gösteri bastırdılar da ne oldu?.. Ortadoğu’nun en güçlü devleti(!), 1000 kadar emekçinin üzerine binlerce polisi, panzeri silahıyla yürümesine rağmen direniş saatlerce sürdü. Ama yasayı bu şekilde geçirmek ne kamu emekçisinin sendikal hak mücadelesini sekteye uğratabilecek, ne de devletin gücüne güç katacaktır. Tersine, tablo devlet açısından tam bir fiyasko olmuştur.

Ve nihayet, işte devrimci tutsakların direnişi... Aylar süren direniş boyunca, faşist devletin hiçbir şiddeti, terörü, katliamı, işkencesi direnişi bitirmeye yetmemiş, devrimcileri teslim almalarını sağlayamamıştır. Her kapsamlı saldırıdan sonra direniş yeni ekiplerin katılımıyla büyütülerek sürdürülmüştür ve sürdürülmeye de devam etmektedir.

Bütün bunlar, Türkiye’deki sermaye düzeninin sırtını hangi dış güce dayarsa dayasın- fazla bir şansı bulunmadığını gösterir. Aynı zamanda, ülkemizin bir devrim toprağı olmaya devam ettiğini. Ücret sorunuyla sokağa çıkan Sümerbank işçisinin dilinde ifadesini bulan anti-emperyalist bilinçse, işçi sınıfımızın bu devrimdeki yeri ve rolünü göstermeye yeter.

Sömürge valilerini ülkelerine postalayacağımız günleri yakınlaştırmak için, bağımsız-sosyalist bir Türkiye’de baskı-sömürsüz yaşayacağımız günleri ellerimizle kurmak için, bu direnişleri beslemek, büyütmek, yaymak gerektiği açık, içeride, dışarda hücreleri parçalamak için dayanışmaya!.. Bugün görev, sınıf ve emekçi kitleleri içinde bu şiarı yaygınlaştırmak, yerleştirmek ve işaret ettiği dayanışmayı fiilen örmektir.

22-25 Haziran Ankara KESK eylemleri:

Sahte sendika yasasının mecliste 22 Haziran günü görüşüleceğinin haberini meclis içindeki “dostlarından” alan KESK MYK’sı bir gün öncesinden tüm şubelere Ankara için çağrıda bulundu. Çoğunluğu taşra illerinden gelen kamu emekçilerinin oluşturduğu 4 bine yakın kitle Güvenpark’ta saat

11:00’de buluştu.

Meclis görüşmelerine endeksli Ankara geliş gidişlerinden bıkan kamu emekçileri yasa geri çekilene kadar alanda kalma niyeti ve kararlılığıyla Ankara’ya geldiler. Bu kararlılığın ve 12 Haziran eylemindeki tepkinin de basıncıyla kitleyi geri döndüremeyeceğini anlayan KESK bürokratları kurnazca bir manevrayla eylemin altını boşaltmak için gene meclise endeksli bir karar aldı.

Başkanlar Kurulu toplantısından kalma kararı çıkması ve el altından bu haberin tüm alanda duyulmasıyla umutsuz ve tedirgin bekleyişin yerini coşku ve canlılık aldı. Bu coşku Sami Evren’in kürsüden yaptığı konuşmaya dek sürdü.

Sami Evren kürsüden yasa görüşmelerinin ertelendiğini, buna rağmen illerden gelen kitlenin Ankara’da kalacağını fakat alanı terkedeceklerini, cumartesi ve pazar günü saat 13:00 ile 15:00 arası Güvenpark’ta oturma eylemi yapılacağını, 25 Haziran Pazartesi günü gecenin Güvenpark’ta geçirileceğini, 26 Haziran Salı günü ise illerden gelen kitleyle eylemlere devam edileceğini, herkesin şubelerine gitmesi gerektiğini açıkladı. Bu açıklama alanda kalma kararlılığıyla gelen kitlede tepkiye neden oldu. Kitle “Gemileri yaktık geri dönüş yok!” sloganını öfkeli bir tarzda atmaya devam edince Sami Evren şubelere dönüş açıklamasının yanlış anlaşıldığını, Ankara’da kalmacağını yeniden duyurdu.

İnsanlar genel merkez ve şubelerine doğru yürüyüşe geçerken yollarda karara tepkilerini dile getiren insanların öfkesi açıkça görülüyordu. Bu karar üzerine kitlenin çoğu Salı günü gelmek üzere illerine geri dönüş yaptı.

23 ve 24 Haziran günü 2 saatlik oturma eylemlerine KESK MYK’sına rağmen Ankara’da kalan 600-700 kişilik bir kitle katıldı. Ankara kitlesi bu eylemlere de anlamlı bir katılım sunmadı. Cumartesi ve pazar eylemleri oldukça ruhsuz ve cansız bir atmosferde, saatinden önce bitirilerek gerçekleştirildi.

25 Haziran Pazartesi günü saat 15:00’de alanda kalmaya ve 26’sında gelecek kitleyle saldırıyı püskürtecek kararlı bir direnişe hazırlanan 600-700 civarında kamu emekçisi Güvenpark’ta toplandı.

Meclis, Sami Evren’e vermiş olduğu sözü unutmuş olmalı ki yasayı bir gün

öncesinde görüşmeye başladı. Yasa maddelerinin oldukça hızlı bir biçimde meclisten geçmeye başlamasıyla birlikte alandaki kitlenin sayısında bir artış oldu. Buna rağmen KESK MYK’sı kürsüden kitleye bir açıklamada bulunmadı. İnsanların kendi çabalarıyla durumu öğrenmesi sonucu kitlede bir hareketlilik başladı. Polisin de bu hareketliliği farketmesi üzerine Bakanlık yönüne doğru panzer ve çevik kuvvetler yığıldı.

Kürsüye çıkan Sami Evren uzlaşmacı ve meclise endeksli tavrıyla bu sonuçta payı yokmuş gibi KESK’e rağmen yasanın mecliste görüşüldüğünü, kendisinin meclise gideceğini ama alandaki kitleyle birlikte gideceğini söyleyerek insanlara Kızılay alanını gösterdi. Zaten her an patlamaya hazır kitle meclise doğru yürüyüşe geçti. Aynı anda panzerler, çevik kuvvet ve jandarma güçleriyle barikat oluşturan devletin güvenlik güçleri yürüyüşü engelledi.

Sami Evren’in polis şefiyle yaptığı pazarlık üzerine oturma eylemine geçen kitle 2 saati bulan kararlı direnişi boyunca oldukça coşkulu bir biçimde sloganlarını attı. “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Sahte sendika yasasına hayır!”, “Direne direne kazanacağız!”, “1, 2, 3 daha fazla Kızılay, daha fazla direniş!”, “Çetelere kıyak emekçiye barikat bu abluka dağıtılacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Gazımız, bombanız vız gelir vız!” vb. sloganlar hem tüm eylem boyunca hem de direniş boyunca sık atılan sloganlar arasındaydı. Dağılması için kitleye ara ara uyarıda bulunan polis, kitlenin kararlılığı karşısında birkaç defa saldırı hazırlığına girişti. Polisin her saldırı hazırlığına karşı, benzer hazırlık ve kararlı bir tutum alan emekçiler, canlı ve coşkulu bir biçimde sloganlar atarak yanıt verdiler. Bu süreçte kitlenin sayısı 1500’e yaklaşmıştı.

Eylem boyunca morali, canlılığı ve direnişteki kararlılığını 11 yıllık fiili-meşru mücadelesinden alan kamu emekçileri polisin “eski yerinize geri dönün” uyarısına aldırmadılar. Polisin bu çağrısı üzerine GYK ve MYK üyeleriyle kısa bir görüşme yapan Sami Evren görüşme sonrası alandaki yerini alarak fiilen alanı terketmeyeceğini belirtmiş oldu. Bunun üzerine Sami Evren’in son kararını soran polis şefine Evren’in yanıtı, emekçilerin fiilen öncülük yapmış olduğu kararlı direnişe devam etmek oldu. Aksi bir karar, üstünü örtmeye çalıştığı ihanetini iyice teşhir edeceği, süreç sonrası kitlede güven tazeleme manevralarını boşa düşüreceği için başka bir şans da yoktu.

Polis bunun üzerine, panzerlerle su sıkmaya başladı. Kitle dağılmadığı gibi sloganlarını daha gür bir biçimde attı. Biber gazının ve sis bombalarının atılmasıyla dağılmaya başlayan emekçiler Sakarya Caddesi ve Mithatpaşa Caddesi’ne doğru yöneldi. Sokak aralarında kısa süren çatışmalar sonrası 3’ü ağır 20’nin üzerinde emekçi yaralandı, 17’si gözaltına alındı. Eylem sonrası cadde başlarını tutan özel timler ve Kızılay civarında dolaşan sivil polisler kimlik kontrolü yaparak şüpheli gördüklerini gözaltına aldı.

Daha sonra şubelerine giden emekçiler buralarda, kendi çabalarıyla desteğe çağırıldığı yakın illerden gelenlere ve 26’sı için gelmeye hazırlanan kitleye MYK’nın gelmeyin şeklinde haber verdiğini öğrendiler. KESK MYK’sına rağmen yakın illerden gece geç saatlere kadar yüzlerce insan gelerek geri dönmek zorunda kaldı.

Gözaltılar ve saldırı için Eğitim-Sen Genel Merkezi önünde yapılan basın açıklaması ise bazı şubelerde bekleyen kitleye iletilmedi. Basın açıklamasını da arkadaşlarıyla yaptıkları telefonlaşmalar üzerinden öğrenen emekçilerin tepki ve öfkesi yüksek sesle yapılan tartışmalar ve sohbetlere yansdı. Sürecin içinde ve farkında olan kadroları, ilerici, devrimci ve mücadelesine sahip çıkan iyi niyetli unsurları umutsuzluğa iten devletin saldırısı değil KESK MYK’sının üzeri örtülemez ihaneti oldu.

İzmir’de kamu emekçileri eylemleri...

Biber gazı ve polis copuna rağmen direniş

Sahte sendika yasa tasarısının 25 Haziran günü görüşüleceğini öğrenen İzmir kamu emekçileri, akşam saat 18:00’de ani bir eylem örgütlediler. Aynı gün saat 14:00’de yapılan eylemde Ankara hazırlıklarını duyuran ve çağrı yapan kamu emekçileri, “yasakçı yasanın” mecliste onaylanmaya başlaması üzerine gerçekleştirdikleri akşamki eylemde öfkelerini dile getirdiler.

Konak Sümerbank önünde toplanan yaklaşık 200 kamu emekçisi buradan sloganlarla Basmane’deki DSP il binasına doğru yürüyüşe geçti. Fakat yürüyüş ana caddede polis tarafından kesildi. Bunun üzerine saat 19:00’da oturma eylemine başlayan emekçiler polis ablukasına alındı. Böylece eyleme destek vermek için gelen kamu emekçilerinin katılımı engellenmek istendi. Bunun üzerine 10-15 metre ilerde yeni katılımcılarla başka bir eylem örgütlendi. İki grubu çembere alan polis zaman geçtikçe takviyelerle gücünü de arttırdı.

Bütün uyarılara rağmen dağılmayarak eylemlerini devam ettiren emekçiler aralarına gelmelerine izin verilmeyen arkadaşlarına ulaşabilmek için ayağa kalkarak polis barikatına yüklendiler. Bu arbede sırasında polisin biber gazlı ve coplu saldırısına maruz kalan birçok kamu emekçisi yaralandı.

Polisin bu saldırısı da emekçileri dağıtamadı. Herşeye rağmen diğer gruplarla birleşen kamu emekçileri bu kez ana caddenin tam ortasında oturma eylemi yaparak yolu trafiğe kapattılar. Caddeye bütün girişleri kapatan polis, arkadaşlarına ulaşmak isteyenlere de engel oldu. Eylem daha da ciddi boyutlara ulaşırken, polisle yapılan görüşmeler sonrası KESK adına açıklama yapan SES Şube Başkanı Mevlüt Ülgen; “mücadelenin burada bitmediğini, bundan sonra da devam edeceğini” söyledi ve eylem sert tartışmalara rağmen bitirildi.

25 Haziran’da saldırıya uğrayan kamu emekçileri 27 Haziran günü görevli polisler hakkında suç duyurusunda bulunmak için Konak Adliyesi’nde biraraya geldiler. Saat 12:00’de toplanan yaklaşık 250 kamu emekçisi attıkları solganlarla yapılan saldırıyı protesto ettiler.

26 Haziran günü ise KESK tarafından bir basın açıklaması yapıldı. “Yasakçı yasa”yı ve bir gün önce yapılan saldırıyı kınayan açıklama öncesi önlem alan polis, Konak Sümerbank önüne olağanüstü bir şekilde yığınak yaparak bütün yolları kesti.

İstanbul'da 25-26 Haziran KESK eylemleri...

25 Haziran: Coşkulu başlayan eylem polis baskısıyla bitirildi!

25 Haziran günü, sahte sendika yasasının mecliste görüşüldüğü sırada, 250 kadar kamu emekçisi saat 18.30'da KESK Genel Merkez binası önünde toplanarak yürüyüşe geçti. Saraçhane Parkı'nda polis zayıf bir barikat kurmuştu. Emekçiler bu barikadı aşarak DSP Fatih İlçe Örgütü'nün önüne geldiler. Trafiki tek yönlü kapatıp, oturma eylemine başladılar.

Eylemde kararlı ve coşkulu bir tarzda sloganlar atıldı. "Hükümet yasayı al başına çal!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtıacak!", "Kurt kuş arı, kahrolsun IMF iktidarı!", "İMF uşağı hükümet istifa!" sloganları en çok atılan sloganlar oldu.

Eylem sürerken polis de güç yığınağı yapıyordu. Yanısıra eyleme yeni katılanlara tehdit ve küfürler savuruyordu. Bu etkili oldu. Caddede eylemcilerden başka kimse kalmadı. Bu arada caddeye onlarca çevik kuvvet aracı ve panzer yığılmıştı.

Sendikacılar polisle diyologa girerek utanç verici bir tavır aldılar. Polisle pazarlık yaptılar, her tehdidine boyun eğdiler. Böylece eylemin coşkusu da giderek düştü.

Polislin yolu trafiğe ve yayaaların geçişine kapatarak saldırı hazırlığı yapmaya başladığı sırada kitle tekrar hareketlendi. Ama bu sırada polisle eylem komitesi anlaşmaya varmışlardı. Sendikacılar tarafından sıkıntılı bir bekleyişin ardından açıklama yapıldı. Konuşma her zamanki bildik sözlerle başladı. Önce '98 yılına vurgu yapıldı. KESK'in direnişçi kimliği, geleneği övüldü. Sonra mücadele süreci anlatılarak kitle yumuşatılmaya çalışıldı, sonuçta başarılı da.

Bu durum karşısında kitle arasında iki eğilim başgösterdi. Bir grup dağılmaktan yana tavır alırken, diğer grup ise eylemi sürdürme eğilimindeydi. Sonunda sendikacıların dediği oldu. Her zaman yapıldığı gibi, mücadelenin süreceği yönlü ajitasyonla eylem bitirildi.

26 Haziran basın açıklaması: Coşkusuz ve sönük...

KESK Genel Merkez binası önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik kitle basın açıklaması yaptı. Eylem coşkudan uzak ve sönük başladı. Sloganlara kitlenin büyük bölümü katılmadı.

Sevil Erol basın metnini okudu. KESK'in kararlı olduğu, mücadelesinin süreceği, yılmayacağı; hükümetin anti-demokratik sendika yasasını çıkararak emekçilere sırtını döndüğü ve emekçilerin haklı taleplerini hiçe saydığı vurgulandı. Açıklamanın ardından eylem bitirildi.

Eylemde "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "Bombanız, gazınız vız gelir vız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Faşist saldırı püskürtülecek!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Çeteci Kamu-Sen hesap verecek!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Asim-Sen, Yargı-Sen kapatılmaz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İhaneti aşmak için...

T. Can Özge

22 Haziran Ankara eylemi, KESK MYK'sının meclise endeksli eylem kararları sonucu, bir gece önceden şubelere açılan telefonlarla duyuruldu. Bu çağrı üzerine haberi duyabilenlerin katılımıyla bir eylem gerçekleştirilebildi. Sami Evren, kamuoyuna ve kitlesine açık yerlerde yaptığı konuşmalarda 15 Mayıs'tan itibaren üstü örtülemeyen uzlaşmacı, ihanetçi tavrını KESK'in direnişi şeklinde sunmaya çalışmış, 13 Mayıs tarihli 2. GYK toplantısından çıkan sonuç bildirgesinin 3. maddesinde "Temel taleplerimizi içermeyen sendika yasa tasarısının geri çekilmesini ve taleplerimize uygun bir içeriğe kavuşmasını sağlamak amacıyla merkezi bir Ankara eylemi yapılacaktır. Ankara'da yapılacak eylem, tasarının geri çektilmesini sağlayana kadar sürecektir. Ankara eyleminin takvimi ve biçimi, yasa tasarısının Meclis Genel Kurulu'nda görüşülme takvimi de dikkate alınarak; MYK tarafından belirlenecektir" şeklinde alınan karara rağmen 26 Mayıs'taki eylemi hava boşaltma eylemine dönüştürmüştür. Bu süreçten itibaren KESK MYK'sına olan güven iyice sarsılmış, alınan kararlar tabanın ileri unsurları tarafından eleştirilmiştir.

Mayıs ayından itibaren ileri ve dinamik unsurları sürekli ve sonuç almaktan uzak eylem biçimleriyle yıldırmaya, yormaya çalışan KESK MYK'sı 22 Haziran'da ihanetini satışla sonuçlandırmıştır.

Alelacele yapılan çağrıyla ilk elden toparlanabilen 4 bine yakın kamu emekçisi Ankara'ya yasayı geri püskürtme kararlılığıyla geldi. 12 Haziran eyleminin basıncıyla kolayından dönme kararını açıklayamayan MYK, yasanın görüşülmesi ertelenmesine rağmen saatlerce kitleyi alanda tuttu. Enerji-Yapı Yol Sen, Tüm Bel-Sen, Tarım Gıda-Sen'in, gerek merkezi olarak gerek şube düzeyinde dönme kararını tanımayacaklarını ve tepkilerini dile getireceklerini bildirmeleriyle Başkanlar Kurulu toplantısı yapıldı.

Toplantıdan çıkan alanda kalma kararı kürsüden açıklanmamasına rağmen zaten kararlı bir şekilde gelen kitle tarafından duyuldu ve büyük bir coşkuyla karşılandı. Bu karardan sonra yapılan GYK ve MYK toplantıları sonucunda Sami Evren kürsüye çıkarak açıktan dillendiremediği dönüş kararını "Ankara'da kalınacağı fakat alanda kalınmayacağı; haftasonu 2'ser saatlik oturma eylemleriyle direnişe devam edileceği; 25 Haziran'da alanda kalınacağı; 26 Haziran'da da illerden kitlesel gelişlerle eyleme devam edileceği" şeklinde açıkladı. Bu açıklama alanda kalmak üzere gelen emekçilerin tepkisine neden oldu ve yer yer tartışmalar, yuhalamalar yaşandı. Karara duyulan büyük öfke ve tepki, illerden gelenlerin yaridan fazlasının dönüşüne neden oldu.Meclisle ortak çalışan MYK, yasanın mecliste 26 Haziran'da görüşüleceğinin garantisi varmış gibi mücadelede kararlı unsurları illere geri göndererek 25 Haziran'da yasanın geçmesine zemin hazırlamış oldu. 25 Haziran'da yasa maddelerinin meclisten hızla geçmesi üzerine ihanetinin üzerini örtmeye çalışan MYK, bu ihanetin farkında olan kitleye alanı göstererek sözdesüreçten aklanarak çıkmayı hedefledi. İleri ve devrimci unsurların KESK MYK'sının ihanetine rağmen direnişi seçmesi MYK kararlarını değil, kamu emekçilerinin 11 yıllık fiili-meşru mücadelesini sahiplenmesi sonucu gerçekleşti. Bu durum alana, kürsüden atırmaya çalışılan "İşte direniş, işte KESK!" sloganının doğru dürüst sahiplenilmemesi şeklinde yansıdı.Yaklaşık yarım saat süren direniş sonrası dağılan kitle şubelerde toplandığında MYK kararları açıktan eleştirildi. Yakın illerden MYK'nın değil, insanların iyi niyetli çabası sonucu çağrılan emekçilerin gelişi MYK kararıyla engellendi. Kamuoyuna yasa geçse de tanımayız tarzı açıklamalar yapan Sami Evren'in aynı akşam televizyonlara çıkarak, "yasa geçti KESK ne yapmayı düşünüyor" sorusuna fiili-meşru mücadele hattının terkedilmeceği, yasanın alanda parçalanacağı açıklamasını değil de Cumhurbaşkanı'nın yasayı veto edeceğine olan inancını dile getirmesi şubelerde toplanan üyelerin tepkisine neden oldu. Sami Evren'in her fırsatta sürecin tek sorumlusu gibi Kamu-Sen'i hedef göstermesi, sanki bu anlayışla aynı platformlarda yer almamış, aynı kararlara imza atmamış gibi saldırması, satış sonrası tabana dönük üye kazanma, bürokratik yapılanmasını sağlamlaştırma niyetinin bir göstergesidir.

Bu süreç KESK'e hakim reformist-uzlaşmacı anlayışların ihanete varan çizgisini açığa çıkardığı kadar 11 yıllık fiili-meşru mücadelenin yürütücüsü ileri ve dinamik unsurların hala varlığını sürdürmeye devam ettiğini de ortaya çıkarmıştır.

Sendika ve şubelerde sürecin bir değerlendirmesi yapılırken MYK'nın tavrı ve tarzını niyetten bağımsız değerlendirmek; alınan kararları beceriksizlikle, öngörüsüzlük ve deneyimsizlikle açıklamaya çalışmak; sınıfın değil de siyasi grup çıkarlarının kaygısıyla hareket etmek bu ihanetçi çizgiye ortak olmak anlamına gelecektir. Kamu emekçilerinin 11 yıllık, sınıfın yüzyılı bulan mücadele deneyimi ortada dururken süreci deneyimsizlik ve beceriksizlikle açıklamak mümkün değildir. İlerici, devrimci ve iyiniyetli tüm unsurlar süreci böyle değerlendirmek durumundadır. Ancak böylesi bir değerlendirmeye KESK MYK'sının ihanetçi tutumu aşılabılır. Herşeye rağmen süreç kaybedilmiş değildir. Büyük bir olasılıkla MYK'dan Cumhurbaşkanı'na faks çekme eylemleri ve örgütlenme kampanyası kararı çıkacaktır. Cumhurbaşkanı'na yasayı veto ettirecek gücün faks makinalarının değil tabanın gücü olduğunu düşünen ve 11 yıllık fiili-meşru mücadelesine sahip çıkan ilerici, devrimci, bilinçli tüm üye ve yöneticiler KESK MYK'sına merkezi bir Ankara eylemi ve direnişi kararı aldırma yönünde basınç oluşturmalıdır. Devletin saldırısından çok MYK kararlarının yarattığı güvensizlik ve umutsuzluğa rağmen mücadelesine sahip çıkmaya niyetli ciddi bir potansiyelin varlığı ortadadır. Bu potansiyeli toplama görev ve sorumluluğu her zaman olduğu gibi yine ilerici ve devrimci unsurların irade ve çabasına bağlıdır.

Aymasan direnişi kritik bir safhada...**Oyunları bozalım, birliğimizi ve sınıf dayanışmasını güçlendirelim!..**

Aymasan direnişi birinci ayını bitirmiş bulunmakta. Direniş ikinci ayından gün alırken yeni sorunlarla karşı karşıya. Patron ve devlet direnişin bitirilmesi ve birlikteliğin bölünmesi için çeşitli manevralar yapmakta. Patron, direnişin başladığı günden bu yana defalarca görüşme yapmasına rağmen, çözüm üretecek hiçbir teklif getirmemiştir. Daima sürüncemede bırakarak insanları beklenti içinde sokmuştur.

Son olarak da içerideki hammadde ve bazı mamulleri dışarı çıkarmak için oyunlar oynamaktadır. Elinde bulunan hammadde ve mamulleri, işçilerin alacak ve teminatlarına karşılık olarak bir depoya çıkarıp satarak, işçilere ödeme yapmayı teklif etmiştir. Bu teklif sendika avukatlarının teklifiyle boşa çıkarılmış durumdadır. Sendika bu mamul ve hammaddeyi dışarıya ancak kendi kontrollerinde çıkarabileceklerini söylemiştir. Yapılan satışın parasının işçilerin oluşturacağı bir komiteye verilmesini, bunun kıdem tazminatlarına mahsuben değil sadece maaş alacaklarına mahsuben kabul edilebileceğini belirtmiştir. Bu teklif de patronlar tarafından kabul edilmemiştir.

Patron bu oyunla işçiler arasında ayrım yaratmaya çalışmıştır. İçerideki mallarını paraya çevirmenin hesabını yapmaktadır. Bu hesap şu anda geri tepmiştir. İşçiler arasında ayrım yaratma oyunu, varolan ayrılıkların ortadan kalkarak tam bir birlikteliğin sağlanmasına yolaçmıştır. Burada bilinçli işçilere çok büyük bir görev düşmektedir. Bu fırsatı değerlendirerek direnişin kaderini belirleyebilecek adımların atılmasını sağlamak gerekir.

Devlet ise kolluk güçleriyle direnişin bitmesi için her fırsatı değerlendirmeye çalışmaktadır. Polisler kendilerine yakın olan işçilerin kafasını bulandırmak için yapılanın yasal olmadığını söyleyip duruyorlar. Patronun tazminatları yatırdığı andan itibaren çadırı kafalarına yıkacakları tehditini savuruyorlar. İşçilere “iyi polis” rolü oynayarak kafalarında çelişki yaratmaya çalışıyorlar. Sendikanın neden haciz koydurmadığını, yasal işlemlere başlamadığını soruyor, böyle giderse hiçbir şey kazanamayacaklarını söylüyorlar. Sendikanın yasal işlemlere başlamasının çıkışları peşin olarak kabul etmiş olduğunu iyi bilen bu patron yalakaları, işçilere adeta avukatlık yapıyor. Bu konuda hala bir çok işçinin kafasının karışık olduğu görülmektedir. Bu giderilmezse eğer ileride sorun yaratabilir, öncü işçiler bunu da gözetmek durumundalar.

İşçi arkadaşlarımız şunu bilmeli, ve bu konuda net olmalıdırlar: Bu ülkede mahkemelere intikal eden bir dava, hele de bu işçilerin patrona karşı açmış olduğu bir davaysa, yıllarca sürer. Sonuçta alacaklarını almak mümkün olsa da, enflasyonun bu denli yüksek olduğu bir ülkede alacaklar sıfıra inecektir. İşçiler şunu da açıkça görmelidirler: Haciz koydurabilecekleri sadece mamul ve hammaddedir. Bu da ustaların söylediklerine göre ancak 200-300 milyar TL. civarında bir para eder ki, bu mamuller mahkeme yoluyla satılırsa ele geçecek para çok çok daha düşük olacaktır. Onun için Aymasan işçilerinin tazminatlarını ve alacaklarını mahkeme yoluyla alabilmeleri şu anda imkansızdır.

Tek yol direnerek işlerine geri dönmeleridir. Çünkü son krizle birlikte ülkede işsiz sayısı on milyonları bulmuş durumda ve tarımda uygulanacak yıkım programıyla bu sayı daha da artacaktır. Aymasan işçisi örgütlü gücünü iyi kullanarak zoru başarmalıdır. Bunu kimse için değil kendisi ve çocuklarının geleceği için yapmalıdır. Bir başka yerde iş bulsa bile sigortasız, ikramiyesiz, mesaisiz ve daha fazla çalışmak zorunda kalacaktır büyük bir olasılıkla. Hiçbir sosyal hakkı da olmayacaktır. Bunlar gözardı edilmemelidir.

Polislerin işçilerin kafalarını bulandırdığı diğer bir konusya, gelen ziyaretçilerin yarattığı şikayetlerdir. Bu da bazı işçilerin kafasını karıştırmış durumdadır. İşçilerin kafasına gelenlerin iyi niyetle gelmediği düşüncesi sokulmaya çalışılmaktadır. Niyetleri işçilerin ziyaretçilerle olan diyalogunu bozmak ve direnişle dayanışma amaçlı ziyaretlerin önünü kesmektir. Çünkü ziyaretçiler ne kadar çok olursa, direnme gücünün o denli artacağı aşikardır.

Bazı işçilerse “iyi polis” oyununa inanmış durumdalar. Bu işçi kardeşlerimiz hala dost ve düşmanın farkına varabilmiş değiller. Direnişin ilk gününden bu yana onları yalnız bırakmayan sınıf dostlarının tek bir amacı vardır, o da bu direnişin başarıya ulaşip işçilerin işlerine geri dönmesidir. Ve bu sınıf dostları bu oyunlara yeni rastlamamışlardır. Şunu iyi bilmeliler ki, bir direniş ne kadar kendi içinde yalnızlığa terk edilirse, o kadar çabuk yenilgiyle sonuçlanır. Ama ne kadar çok direnişle dayanışma büyütülüp destek sağlanırsa, başarı ve zafer de o denli yakınlaşır.

Biz sınıf dostları olarak şunu ilk gün de söyledik ve daima söyleyeceğiz: Bu direniş Aymasan işçisinden çok tüm sınıf bilinçli işçilerin direnişidir. Bizim kazanımımız bütün bir sınıfın kazanımıdır. Bu uğurda devletin kolluk güçleri tarafından düzenlenen oyunların bizim için bir önemi yoktur. Er ya da geç bu işçi dostlarımız, gerçek dostlarını ve düşmanlarını görecekler.

Aymasan direnişinde başarı bilinçli işçilerin omuzlarındadır. Onlar, bundan sonra daha çok çalışmak zorundadır. Aymasan direnişinin başarısı, sınıfın başarısı olacaktır. Onun için sınıf dostlarının da bu direnişin başarıya ulaşması için maddi ve manevi desteği hız kaybetmeden örgütlemesi gerekmektedir.

Yaşasın Aymasan direnişimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Krizin faturası kapitalistlere!

Sınıf hareketinden kısa kısa...***Beykoz Deri’de fabrikayı terketmeme eylemi***

Sümer Holding’e bağlı Beykoz Deri Kundura Fabrikası işçileri, 3 aydır maaşlarının ödenmemesinden dolayı fabrikayı terketmeme eylemi gerçekleştirdiler. Fabrika önünde toplanan işçiler adına konuşan Türkiye Deri-İş Sendikası Beykoz Şube Başkanı Kemal Köse, fabrikada çalışan 650 kişinin maaşlarının 3 aydır ödenmediğini ve zor durumda kaldıklarını belirterek, eylemi bu nedenle gerçekleştirdiklerini söyledi. Köse, “8 bin işçi, özelleştirmeden kaynaklanan nedenlerle 3 aydır maaş alamıyoruz. Sesimizi duyurmak için Meclis’te konuşmadığımız parlamentere kalmadı. Sonunda canımıza tak etti. Fabrikanın yönetimine el koyduk. Buradan sonuç alıncaya kadar eylemimize devam edeceğiz” dedi. İşçiler 28 Haziran 2001 tarihinde Paşabahçe Meydanı’nda basın açıklaması yaparak fabrikaya kadar yürüme kararı aldılar.

Gaziantep: İşçilerden otoban ücretlerine protesto

Gaziantep’te Nakliyeciler Sitesi’nde çalışan 500 işçi, otoban ücretlerine %200 zam yapılmasını protesto etti. 23 Haziran Cumartesi günü saat 14.00’te iş bırakan nakliyecilerin talebi yapılan zammın geri alınması idi. İşçiler aldıkları paranın yaşamlarını idame ettirmek için yetmediğini belirttiler.

Türkbank çalışanlarından eylem

Türk Ticaret Bankası’nın kapatılması kararına karşı Türkbank çalışanları Ankara’nın işlek caddelerinde 100 araçlık konvoy oluşturarak, araçların üzerinde “Türkbank bizimdir, bizim kalacak!”, “88 yıllık Türkbank kapatılmaz!” yazılı döviz taşıdılar. Ayrıca kırmızı ışıklarda durarak “Türkbank kapatılmaz!” sloganları atıldı. Aynı tarz eylem İstanbul’da gerçekleşti.

Bursa’da ise Orhangazi Parkı’nda toplanan grup adına Türkbank Bursa Emekliler Derneği Başkanı Niyazi Balkan bir basın açıklaması yaptı. Eylem sırasında “Türkbank onurumuzdur!”, “Türkbank bizimdir, bizim kalacak!”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz!” sloganları atıldı.

Aliğa Belediyesi işçilerinden eylem...

15 gün önce Aliğa Belediyesi’nde zorunlu ücretsiz izne çıkartılan işçilerin eylemleri belediye binasının önünde devam ediyor. Şu anda ilk grupta bulunan 66 kişi eylemde. Bu işçilerin zorunlu izinleri Cuma günü sona ererken, ikinci 66 kişilik grup da Cumartesi günü zorunlu ücretsiz izne çıkartılacak.

Pazartesi günü yapılan basın açıklamasına işçi ve işçi ailelerinin yoğun katılımı oldu. Miting havasında geçen basın açıklamasında Genel-İş 5 No’lu Şube Başkanı Murat Hançer “haklarını alıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini” açıkladı. Perşembe günü yapılacak olan toplu iş görüşmelerinden bir sonuç çıkmazsa eğer grev kararı alınacağını bildirdi.

Belediye Başkanı Hakkı Ülkü, işçilerin direnişini kırmak amacıyla işçilerle birebir görüşmeye çalışıyor. Daha önce de tehditvari açıklamalarda bulunan Belediye Başkanı TİS görüşmelerinde de işçileri “0” zamma mahkum etmeye çalışıyor. Tüm bunlara karşı işçilerin eylemleri devam ediyor. Şu anda eylemde olan işçilere çalışan işçiler de iş yavaşlatarak destek veriyor.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin “Sermayenin sömürü ve yıkım politikalarını reddedelim, birleşik mücadeleyi örgütleyelim” eksenli siyasal kampanyası...

Planlı ve yoğun çalışma

İşyerlerinde örgütlü sendikalar işten atmalar vb. saldırılar karşısında sessiz ve ihanetçi konumlarını sürdürerek, binlerce işçinin tensikata uğradığı bir dönemde işçilere sözde iş güvencesi yasa tasarısını desteklemelerini öğütüyorlar. Oysa yasalaştırılmaya çalışılan tasarının iş güvencesi yerine işten atılmaları kolaylaştıran ve kıdem tazminatlarını ortadan kaldıran bir tasarı olduğu biliniyor.

Öncü işçi inisiyatifi olarak, sermayenin genel saldırıları karşısında tabandan bir karşı duruşu örgütlemek için, iki hafta kadar önce “Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi”, “Sermayenin sömürü ve yıkım politikalarını reddedelim, birleşik mücadeleyi örgütleyelim” şiarı altında başlattığımız siyasal

kampanyamız devam ediyor. Planlı ve hedefli olarak yürüten faaliyetimizi imza kampanyası, salon ve duvar afişleri, panel vb. araç ve etkinliklere konu etmeyi düşünüyoruz.

Kampanyamız ilk önce işten atılmalar ile genel saldırıları içeren çağrı metninin imzaya açılmasıyla başladı. Çağrı metnine, İkitelli, Okmeydanı, Gaziosmanpaşa'dan tekstil işçileri, Şişecam, Belediye-İş 2 No'lu Şube temsilcileri, çorap işçileri, K.Çekmece, Avcılar belediye işçileri, ABM Tekstil, Can Tekstil, Aktaş Plastik, Ercan Tekstil, Cengiz Tekstil, Üçdal Tekstil, Erkül Kozmetik, Ecem Tekstil işletmelerinden 350'ye yakın imza toplandı. Şimdi de bu çalışmayı güçlendirmek ve sorunu işçilerin

bir başka olumlu yön ise bir dizi işletmede ileri işçilerin çalışmamızın doğal yürütücüsü olmaları idi. Buralarda imza kampanyası tümüyle bu işçiler üzerinden yürütüldü.

İşçi inisiyatifi olarak yürüttüğümüz faaliyetin işçiler üzerinde genel bir etki bırakarak maddi güce dönüşmesinin ancak, faaliyetimizi sürekli ve etkin kılmakla mümkün olacağını biliyoruz. Bunun için kampanyamızı değişik araç yol ve yöntemle sınıfın geniş kesimlerine taşımayı düşünüyoruz. Önümüzdeki günlerde aynı şiarlar üzerinden çıkaracağımız duvar afişleri, panel, toplantı vb. etkinliklerle faaliyetimizi sürdüreceğiz.

Çağrımızdır!

Sermayenin çalışanlara dönük saldırıları artarak devam ediyor. Peşpeşe yapılan zamlarla, kırılan ücretlerle, özelleştirmelerle ve yaygınlaştırılan işten atmalarla krizin faturasını bize ödemeye çalışmaları yetmedi. Şimdi de elimizde kalan son sosyal haklarımıza el koymaya hazırlanıyorlar. Bugün gündemde olan sözde işgüvencesi yasa tasarısı ile birlikte kıdem tazminatlarını ortadan kaldırmak istiyorlar. Meclisteki iş güvencesi yasası, bizler için iş güvencesi sağlamadığı gibi, kıdem tazminatı kaldırılacağı için işten atılmalar daha da kolay hale getirilecektir.

Bu saldırılara karşı sessiz kalmamak, harekete geçerek birleşik mücadeleyi bir an önce örgütlemek gerekiyor. Biz aşağıda imzası olan işçi ve emekçiler, bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacağımızı, sömürü ve zulüm politikalarına karşı duracağımızı ilan ediyoruz. Tüm işçi ve emekçileri kendi kaderine sahip çıkmaya, bu mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz!

***Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

***Sermayenin sömürü ve yıkım politikalarını reddedelim!**

***Birleşik mücadeleyi örgütleyelim!**

İkitelli'den teksil işçileri, Şişe-Cam'dan bir grup işçi, Bir grup çorap işçisi, Belediye-İş 2. No'lu Şube'den temsilciler, Küçük Çekmece Belediyesi'nden işçiler, Avcılar Belediyesi'nden işçiler, Aktaş Plastik işçileri, Ecem Tekstilden işçiler, Cengiz Tekstilden işçiler, Üçdal Tekstilden işçiler, ABM Tekstilden işçiler, Gedikpaşadan ayakkabı işçileri, Gaziosmanpaşa'dan tekstil işçileri, Okmeydanı'ndan tekstil işçileri, Erkül Kozmetik'ten işçiler, Can Tekstil'den işçiler, Esenyurt'tan inşaat işçileri

Beykoz Sümerbank işçileri eylemde...

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sümerbank işçilerinin maaşları üç aydır ödenmiyor. Maaşların ödenmemesi nedeniyle hemen tüm Sümerbank işletmelerinde çeşitli eylemler hayata geçiriliyor. Bu eylemlerin sonuncusu Beykoz'daydı.

Sümerbank Beykoz Kundura Fabrikası işçileri 28 Haziran Perşembe günü kitlesel bir basın açıklaması yaptılar. Fabrikadaki memurları iki gündür çalıştırmayan işçiler Perşembe sabahı memurları fabrikaya almadılar. Yapılan basın açıklamasına Tekel işçilerinin yanı sıra direnişteki Aymasan işçileri, Paşabahçe Cam işçileri, bölge halkı da anlamlı bir destek verdi. Basın açıklamasına yaklaşık 1500 kişi katıldı. Spor salonu önünde toplanan işçiler Paşabahçe meydanına kadar yolu tek taraflı trafiğe kapatarak yürüdüler. Yürüyüş sırasında Kundura Fabrikası işçileri daha çok “Hükümet istifa!”, “Yaşasın işçilerin birliği!” sloganlarını attılar. Bunun dışında kundura fabrikası işçileri durgun ve tutuktular. Eyleme renk ve coşku katan ise 1 aydır direnişte olan genç Aymasan işçileri oldu. Eyleme yaklaşık 40 Aymasan işçisi katıldı. Aymasan işçileri eylem boyunca sık sık “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Kurtuluş yok tek

başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Beykoz işçisi yalnız değildir!”, “Aymasan işçisi direnişin simgesi!”, “Birlik mücadele zaferi!”, “Vatandaş uyuma kurda kuşa yem olma!”, “Bayram Meral istifa!” gibi sloganlar atıldılar. Meydana geldiklerinde polisle bir sürtüşme yaşayan Aymasan işçileri kararlı duruşlarıyla geri adım attırdılar. Basın açıklamasından sonra marşlarla kitleyi coşarak, eylemi bir mitinge çevirdiler. Daha sonra Aymasan işçileri toplu olarak kendi işyerlerine döndüler.

Basın açıklamasına iş bırakarak katılan Paşabahçe işçileri de coşkulu ve kararlıydı. Onlar da polisle bir tartışma yaşadılar ama sonunda geri adım atmak zorunda kalan polisler oldu.

Basın açıklamasına bir başka katılım ise Tekel'den oldu. Tekel işçileri eylem boyunca hemen tüm sloganları gür bir şekilde haykırdılar. Alana sınıf kardeşliğinin ve dayanışmasının solğunu taşıdılar.

Basın açıklamasında, hükümetin artık işçilerin sabrını taşıdığı; yaşanan sorun hakkında şimdiye kadar tüm milletvekilleriyle, bakanlarla ve başbakanla görüşüldüğü; eğer sorun bundan sonra da çözülmezse

daha büyük eylemlerin yapılacağı vurgulandı.

Türk-İş 1. Bölge Başkanı'nın konuşmaları ise yuhalamalarla, “Bayram Meral istifa” sloganları ile kesildi. İşçilerin yanında olduğunu söyleyen bölge başkanına satış sözleşmelerindeki tavırları hatırlatılarak yuhalandı. İşçiler hükümetten ve Türk-İş bürokratlarından bir şey beklemediklerini, tek güvencelerinin kendi güçleri ve sınıf dostlarının desteği olduğunu vurguladılar.

İMF yasaları meclisten jet hızıyla geçiyor. Ülke emperyalizme peşkeş çekiliyor. İşçi ve emekçilere de bu şartlarda direniş çadırlarının sayısını arttırmaktan, meydanları cınlatmaktan başka bir yol kalmıyor. İşçiler en kısa zamanda tüm sınıf dostlarıyla birleşip ortak düşmana karşı savaşmak zorundadır. Artık bugünden sonra işçiler sadece kendi işinin değil çocuklarına nasıl bir dünya bırakacağının kaygısını da duymak zorundadır.

Direne direne kazanacağız!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yeniye yaratmak için, insanlığın kurtuluşu için!..

“Sert olun!”

“... ‘Neden böylesine sertsin!’ - dedi bir keresinde mangal kömürü elmasa: ‘Biz seninle yakın akraba değil miyiz?’

Neden böylesine yumuşaksınız? Ey kardeşlerim, işte sorarım size: Siz-siz benim kardeşlerim değil misiniz?

Neden böylesine yumuşaksınız, kaçkansınız, dayanıksızsınız? Neden yüreklerinizde öylesine çok inkar ve yadsıma var? Bakışlarınızda neden öylesine az yazgı? Ve yazgıları ve acımasızlığı istemiyorsanız: Benimle nasıl zafer kazanabilirsiniz?

Ve sertliğiniz çakmak çakmak parıldamak ve kesmek ve paramparça etmek istemiyorsa: Benimle nasıl-nasıl yaratabilirsiniz?

Çünkü bütün yaratıcılar serttir. Yazgınızdır, bin yıllara elinizi koyarken balmumuna dokunuyorsunuz gibi geliyor size.

- Yazgıdır, tunç üstüne yazar gibi yılların istenci üstüne yazmak, -daha sert tunçtan daha soylu. Yalnızca en soylu olanıdır çok sert.

Bu yeni yasaların levhasını, ey kardeşlerim, üzerinize koyuyorum: Sert olun!”

(Nietzsche, **Putların Alacakaranlığı**, Tümm zamanlar Yay., s. 111)

250. gününü dolduran Ölüm Orucu Direnişi, bu sözleri ne kadar da anlamlı kılıyor. Devrimci tutsaklar 250 günlük bu büyük maratonu, katliamlara, işkencelere, hücrelere ve zorla tedavi işkencesine karşın sürdürüyorlar. Bu öylesine büyük bir kararlılık ve öylesine kırılmaz bir iradedir ki, kimilerinin karşısında nutku tutulan faşist rejim çaresizlik içerisinde kıvrılıyor. Acizliğiyle saldırganlaşıp, yalanlarıyla boğuluyor.

Devrimci tutsaklar direnir. Sessizliğe, suskunluğa rağmen direnir. Kimileri yenilgi vaazlarında bulunurken, “herşey bitti!” çığırkanlığı yaparken onlar direnir.

Her direnişçi sakınmaksızın ölümü kucaklıyor. Her gün yeni bir devrimci ölümsüzlüğe uğurlanıyor. Ölüm hiçleşmiş.

Ölüm Orucu eyleminde bir tutsak daha ölümsüzleşti!

Aysun Yoldaş ölümsüzdür!

TKEP/LENİNİST davası tutsaklarında Aysun BOZDOĞAN Ölüm Orucu eyleminin 183. günü olan 26 Haziran 2001’de ölümsüzleşmiştir.

1976 Adana doğumlu olan Aysun yoldaş 12 Aralık 1999’da tutsak düştü. Tutsak düşmeden önce GESAM (Genç Ekin Sanat Merkezi) çalışanı ve yöneticisi olan Aysun Bozdoğan, 19 Aralık katliamından sonra Ümraniye zindanından Kartal zindanına

getirildi ve getirilir getirilmez Süresiz Açlık Grevi eylemine başladı.

Ölüm Orucu gönüllüsü olan Aysun Bozdoğan, Süresiz Açlık Grevi eylemini 30. gününden sonra Ölüm Orucuna çevirdi. Eyleminin 100. günlerinde Bayrampaşa Hastanesine kaldırılan Aysun yoldaş burada her türlü psikolojik baskıya rağmen tedaviyi kabul etmedi. Bayrampaşa Hastanesi’nde günlük muayeneyi dahi kabul etmeyen Aysun Bozdoğan, durumunun ağırlaşması üzerine 12 Haziran 2001 tarihinde Kartal Araştırma Hastanesi’ne kaldırılmış, burada da tedaviyi kabul etmeyerek, 26 Haziran 2001 tarihinde ölümsüzler kervanına katılmıştır.

Devrim savaşçıları ölümsüzdür!

Yaşasın Ölüm Orucu eylemimiz!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

26 Haziran 2001

DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri)

Çünkü yeniye yaratmak eskiye karşı sert olmayı gerektiriyor.

Devrim için çarpan yürekler devrimin sertliğiyle vuruyorlar düzenin burçlarına. Düşman her yerde aynı haykırıyla sarsılıyor: Siz bizim hiç teslim olduğumuzu gördünüz mü? Siz hiç devrim davasının teslim alınabildiğini gördünüz mü?

Devrim davası, uğrunda ölümü hiçe sayanlarca, işkencelerde, darağaçlarında, faşist kuşatmalarda bayrak bayrak ölümsüzleşenlerce, barbarlığın önünde bedenlerini barikatlaştıran milyonlarca emekçiyle yaşatıldı. Bugünlere getirildi. Çünkü, ölüm düzeninde yaşamı varedebilmek ancak ve ancak bedel ödeyerek mümkün. Gerektiğinde yaşamı hiçe sayarak mümkün. En az barbarlık düzeni kadar sert ve acımasız olmakla mümkün.

Nerede görülmüştür, güzel günlerin şarkı söyleyerek geldiği. Nerede görülmüştür, yaşamlarımızı çalanların, onu gönüllüce teslim ettiği. Nerede görülmüştür, özgürlüğün karanlık ellerce verildiği.

Özgürlük için, insanca yaşam için, gelecek için sert olmalı insan. Devrimci olmalı. Özgür ve insanca bir dünya ancak ve ancak bu ellerde yaratılacak, geleceği ancak devrim bayrağını taşıyabilenler kazanacak.

Sert olun kardeşlerim! Yaşamımızı çalanlara, bize mezar biçenlere sert olun. Acımayın kardeşlerim! Bizi kıyıp biçenlere, kanımızı içenlere acımayın.

Düşmesin bizimle yola, barbarlığın karşısında titrek ve soluksuz olanlar. Düşmesin bizimle yola, zorla karşılaştığında kaçacak delik arayanlar. Düşmesin bizimle yola, boynu yerden kalkmayanlar. Düşmesin bizimle yola küllenmiş yürekler, eğilip bükülenler...

Biz halaylar çekerek ölüme gideceğiz. Özgürlük ve sosyalizm için. İnsanlığın kurtuluşu, çocuklarımızın geleceği için.

Tahliye manevrası da boşa düşecek...

Hiçbir güç bu direnişi kırmayı, bu iradeyi teslim almayı başaramayacak!

250 günü aşkındır süren Ölüm Orucu Direnişi, devletin katliamlarına, yalanlarına, karalamalarına, en acımasız işkencelerine ve tüm bunların bedeli verilen onlarca şehide rağmen, yeni ekiplerin katılımıyla güçlenerek sürüyor.

Devlet, tüm sıkışmışlığına rağmen, direnişi görmezden gelmeye, bu sarsılmaz iradeyi tanımama tutumunu sürdürmeye devam ediyor. Direnişi kırmak adına denenen sayısız yöntemin ardından, devlet, son manevra olarak tutsakları serbest bırakma yolunu seçti. Ama bu kirli oyun da direnişi kırmayı başaramayacaktır.

Yaklaşık bir ay önce İzmir Yeşilyurt Hastanesi’nden gerçekleşen tahliyelerin ardından (6 ay sonra geri dönmek şartı ile!), şimdi de Bayrampaşa Devlet Hastanesi, Kartal Cezaevi, Kandıra Cezaevi ve Kocaeli Devlet Hastanesi’nden toplam 46 civarında tutsağın tahliye edilmesine karar verildi. Öğrenebildiğimiz kadarıyla tutsakların isimleri; Sait Oral Uyan, Veysel Bulut, Kenan Taybora, Mehmet Zencir, İnan Ulaş Gezici, Selçuk Ulu, Barış Albay, Serdar Salman, Fikret Kara, Bülent Aytunç Cömert, Erkan Aygören, Osman Osmanağaoğlu, Ulaş Bütün, Orhan Ertürk, Ahmet Akyüz, Celal Gezer, Ufuk Yeniocak, Çetin Can, Ömer Berber, Ali Rıza Demir, Nabi Kimran (Tekirdağ F tipinden). Tutsakların büyük çoğunluğu Ümraniye Cezaevi’nden sevk edildikleri için, Ümraniye’de 19 Aralık’ta isyan çıkardıkları gerekçesiyle tümüne çıkartılan giyabi tutuklama kararı kaldırılmadığı için, henüz tahliyeleri gerçekleşmedi.

Birkaç günden bu yana aileler hastane ve cezaevinin kapısında bekliyorlar.

Bugüne kadar devletin tüm oyunları boşa çıkarıldığı gibi, tahliye manevrası da boşa düşürülecektir.

Hiçbir güç, bu direnişi kırmayı, bu iradeyi teslim almayı başaramayacaktır!

Zindan direnişine destek eylemleri...

İHD’nin Sultanahmet suç duyurusu

23 Haziran günü Saat 14:00’te Sultanahmet Adliyesi önünde Hikmet Sami Türk hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Eylem oldukça coşkulu başladı. 150’ye yakın bir kitle katıldı. Atılan sloganlar “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Tecrit kaldırılın görüşmeler başlatılsın!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Susma haykır hücre ölümdür!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”.

Basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Başkanı Eren Keskin yaptı. Açıklamada hücrelerde yoğun bir tecrit yaşandığı, zorla müdahale ile tutukluların ve hükümlülerin sakat bırakıldığı dile getirildi. Bir an önce görüşmelerin başlatılıp ölümlerin durdurulması istendi. Saat 14:30’a doğru eylem sona erdirildi.

TUYAB ve TAYAD’ın Taksim eylemi

Mevsimleri devirerek devam eden Ölüm Orucu Direnişi’nin 250. günü olmasından dolayı 24 Haziran günü Taksim Meydanı’nda TUYAB ve TAYAD’ın düzenlediği eyleme devlet azgınca saldırdı.

Başlama saati 12:00 olarak belirlenen eylemi engellemek için devlet, aynı saatlerde Taksim Meydanı’na yüzlerce it-kopuk sürüsünü yığdı. Eylem öncesi kimlik kontrolü yapan sivil polisler alakası olsun ya da olmasın 5 kişiyi gözaltına aldı.

Yoğun polis ablukası sonucu biraraya gelemeyen kitleden bir kısmı ellerinde dövizlerle yürüyüşe geçti. Tutsak yakınlarını gözaltına almamak için dağıtan polis gençlerin oluşturduğu gruba saldırarak 25 kişiyi gözaltına aldı. Eylemde “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

İzmir Hücre Karşıtı Platform’un Cumartesi eylemi

İzmir Hücre Karşıtı Platform 23 Haziran Cumartesi günü Konak Sümerbank önünde süreklileşen eylemlerinden birini daha yaptı. Saygı duruşuyla başlayan eylem oturma eylemi biçiminde devam etti. Eylemde “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Şehit namırın!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdi.

ÇHD İstanbul şubesi:

F tipi hücrelerde günlük yaşamın her anı bir işkence

Bugün Birleşmiş Milletler işkence mağdurları ile dayanışma günü. İşkencenin Önlenmesi Sözleşmesi'nin yürürlüğe girmesinin 14.yılı. Bizler bir kez daha işkence uygulamaları nedeniyle açıklama yapmak zorunluluğu ile karşıyayız. Cezaevleri, ölümler, sakatlanmalar, zorla tıbbi müdahaleler ve insan onuru ile bağdaşmayan uygulamaların rutinleştiği alanlar oldu. Özellikle F tipi cezaevlerinde, siyasi tutuklu ve hükümlülerin günlük yaşamlarının her anı adeta bir işkencedir.

Yüze aşkın insan "yaşayan ölü"

İnsanların hücrelere kapatılması uğruna milyonlarca dolar harcanarak inşa edilen F tipi cezaevlerinde tecrit ağırlaştırarak sürüyor. Bu yolda yapılan operasyon ile öldürülen 32 kişiden sonra aynı nedenle devam eden ölüm oruçlarında yaşamını yitirenler 24 kişiye ulaştı. Toplam 56 genç insanımızın yaşamını yitirmesi ölümlerin kanıksandığı bir sürece dönüştürüldü.

Yüze aşkın insan geri dönüşü olmayacak derecede sakat kaldı. Bunlardan tespit edebildiğimiz, Murat Acar, İsmet Ünver, Ufuk Yeniocak, Sait Oral Uyan, Nuri Aydın Küçük, Yalçın Özbek, Savaş Kör, Ali Ekber Doğan, Havva Doğan, Ahmet Akyüz, Gökhan Akyüz, Fikret Kara, Serdar Salman, Serkan Aydoğan, Mehmet Zencir, Celal Gezer, Semra Askeri, Barış Kaya, Ramazan Çiçek, Burhan Kardeş, Uğur Karademir, Deniz Yıldız, Ferhat Ertürk, İsmet Sınağ, Yeliz Türkmen, Başak Otlı, Mahmut Mete, Yılmaz Karataş, Erdal Doğan, Atilla Selçuk, Yaşar Demircan, Haydar Baran, Mehmet Şahin, Sinan Gül, Kadir Kaya, Mustafa Karaağaç, Ulaş Bütün, Murat Acar, Atılcan Saday, Taner Çadircı, Ural Eroğlu, Erkan Erdem, Erdal Arıkan, Ayşe Baştımur, Eyüp Kendir, Erdal Gökoğlu, Hakan Yıldırım, Ayhan Koç, İlhan Demirel, Cengiz Karataş, İsmet Ünver, Nil Pinar Arın, Ali Osman Çöpöl, Ömer Ünal, İsmail Hakkı Sadiç, Özkan Güzel, Barış Albay, Yılmaz Baba Tümgöz, Nihat Gökteş, Hamit Vahiç, Suzan Baran, Hatice Yazgan, Eylem Yeşilbaş, Ahmet Candemir (eyleme dışardan katılan ailelerden) hafızalarını yitirmişlerdir.

Bu insanlarımız geçmişlerini hatırlayamıyor; çoğu nerede/niçin bulunduğunu bilmiyor, ailelerini tanımıyor, adeta bir çocuk gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamıyor ve anlatamıyor, yeni bilgileri kaydedemiyorlar. Zaman ve mekan kavramlarını yitirmişlerdir. Birçoğu aynı zamanda görme, duyma ve yürüme yetilerini önemli ölçüde kaybetmişlerdir. Adeta birer "yaşayan ölü" halindedirler.

Bunların dışında ve bundan daha çok sayıda insan ağır hafıza, denge, görme, duyma sorunlarıyla boğuşmaktadır.

F tipi hücrelerde tecrit ağırlaştırarak sürüyor

F tipi cezaevlerinde çoğu kez günlük sayımlarda esas duruşa geçmeye, İstiklal Marşı okumaya zorlamak, avukat ve aile görüşüne giderken ağızlarının içini ve saçlarının arasını aramak gibi akıl almaz uygulamalara karşı duran insanlar dövülüyorlar. F tipi hücrelerde neredeyse her hareket disiplin suçu sayılıyor.

Çözüm için adım atması gereken yetkililer kanıksadıkları ve hatta benimsedikleri bu tabloyu olağan göstermek için tüm olanaklarını seferber ediyorlar. Bu amaçla hukuk kuralları da sıkça ihlal ediliyor. Bu nedenle ne yazık ki yaşanan acı tablonun ağırlaştırarak devam edeceği anlaşıyor.

Cezaevlerinde tecrit katılaştırarak devam ediyor. Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesi değiştirilerek kalıcılaştırılan tecrit, bir çok yönü ile ağırlaştı. Ortak mekan denen yerler idarenin tutuklular üzerinde etki ve sindirme çabasının zorlayıcı unsuru olarak oluşturuldu,

bir hak olarak tanınmadı. Tek ya da üç kişilik hücrelerde tutulan insanlar en fazla iki kişi ile doğrudan irtibat halinde ve her türlü insani temastan uzaklar. Açık görüş hakkı sadece 10 yaşından küçük çocuklar ve eşlerle sınırlandırıldı.

F tipi cezaevlerinde savunmaya da yer yok. Avukatlar müvekkilleri ile ancak birkaç dakika görüşebiliyorlar. Savunma belge ve dosyaları ancak idarenin eliyle ve idarece okunduktan sonra tutuklulara verilebiliyor. Ne savunma hazırlamanın, ne de savunmanın gizliliğinin koşulları var. Avukatlık Yasası'nın değişen 58. maddesinde avukatların üzerlerinin ağır cezalı suçüstü hali dışında aranmayacağı belirtildiği halde avukatlar elle aranıyor; dedektör aramasında kemerlerine ve ayakkabılarına varana kadar soyuluyor, tüm evrakları tek tek inceleniyor. Tutuklular avukat görüşü sırasında not alma imkanına bile sahip değil. Saymakla bitmesi mümkün olmayan bu türden uygulamalar, yasa ve hukuk kuralı tanımıyor.

Cezaevlerinde süren ölüm oruçlarının 250. günlerindeyiz. Tam 9 ay süren açlık ve duyarsızlık tablosu ile karşı karşıyayız. Yüzlerce tutuklu ve hükümlü, son derece insani talepleri için ölümlerle burun burunadırlar. Temel talepleri olan tecritin kaldırılmasının yanında, sağlık sorunu olanların tedavilerinin yapılması, cezaevi koşullarında sağlıklı yaşaması mümkün olmayanların serbest bırakılması, yayınlardan yararlanma, haberleşme ve uygun koşullarda aile ve avukat ziyareti yapma gibi zaten sağlanması gereken iyileştirmeleri yapmamakta direndiği için insanlar ölüyor, sakat kalıyor.

Devlet "çözümü" zorla "tıbbi" müdahale yaparak, tecriti daha da katılaştırarak, kamuoyunu ve duyarlı demokratik kitle örgütlerini baskı altında tutarak arıyor. Baskılar ölümleri haber yapan gazetelerin ilan gelirlerini kesmeye varan hukuk dışı yolları da kullanarak susturmaya kadar vardı. F tipi cezaevlerine karşı olduğu için çok sayıda insanımız da şimdi F tipi cezaevine konuldular.

Bakanlığın yalan ve çarpıtmaları

Sorunun çözümünün ilk adımı olarak tutuklularla görüşmemekte ısrar eden bakanlık tutukluların kamuoyuna açıkladığı taleplerin yerine kendince karşılanamaz olarak gördüğü bazı istekleri sorunun temeli gibi göstererek kamuoyunu da yanıltmaktadır. İsrarla örgüt baskısından söz ediliyor. 32 kişinin öldürüldüğü operasyondan sonra koğu sistemini yok ederek örgüt baskısını sona erdirdik diye açıklama yapanlar, ölüm oruçları sona ermediği için bu kez F tipi tecritte de örgüt baskısından söz ediyorlar. Hatta hastanede avukatları da dahil herkes ile irtibatı kesilen koma halindeki insanların bile örgüt baskısı ile eylem yaptıkları açıklanabiliyor. Kısaca bakanlık düşünsel ve fiziksel yok etmeyi hedefleyen tutumunu sürdürmek ve meşru göstermek için kendi açıklamalarını ve iddialarını bile ters yüz edebiliyor. Bolu ve İzmir F tipi cezaevlerinin de tamamlandığı bir müjdeli haber gibi açıklandı. Çözüm diye gösterilen tek yol, tecritte ısrar etmek ve baskıları artırmaktan ibaret.

Yasal bir hak olan sağlık sebebi ile cezanın infazının ertelenmesi yolu ile tahliye edilen 50 kadar insanın bu haklarının verilmesi bile sorunun çözümü için bir adımı gibi yansıtılmakta, ölüm oruçlarının etkisini yitirmesi ve gündeme girmesini önlemek amacıyla kullanılmaktadır. Oysa bu zaten yapılması gereken bir işlem olup, sorunun çözümünde bir adım değildir. Kaldı ki, bu insanların çoğu tedavileri imkansız hale geldikten sonra serbest bırakılmışlardır. Bu yolla devlet, tutuklu ve hükümlüleri tedavi etme sorumluluğundan da kurtulmaya çalışmaktadır. Öte yandan bu tahliyeler

hükümlüler açısından 6 aylık süre için yapılan geçici bir işlem olduğu halde sanki sürekli olarak serbest bırakılmış oldukları izlenimi verilmektedir. Oysa bu süre sonunda yeniden bir değerlendirme ve işlem yapılması zorunludur. Hepsinin kısa sürede yeniden hücrelere konması büyük olasılıktır.

Görülmektedir ki yapılmak istenen kişilerin özgürlüğüne kavuşmaları değil, ölüm oruçlarının etkisini azaltmak ve sakat kalan insanların aileleri tarafından tedavi edilmesini sağlayarak tedavi yükümlülüğünden kaçınmaktan ibarettir.

Saldırı salt tutsaklara değil herkesedir

Bir kez daha vurguluyoruz; bu tecrit uygulaması sadece cezaevlerinde bulunan siyasi tutuklu ve hükümlüleri hedeflemiyor. Hakkını arayan işçinin, memurun, esnafın, öğrencinin sindirilmesi, susturulması; ve bu çevrelere yönelik bir gözdağı verilmesi amaçlanmaktadır. Gerçekten de bugün neredeyse toplumun insani duyarlılığının yok edilmesine kadar varan süreçte "cezaevlerinde bu kadar genç insanın öldürülmesine ve ölümüne" doğal bir görünüm vermeye çalışan bir yönetim anlayışının, hakları için mücadele yürüten kesimlere karşı her şeyi göze aldığı kanısı yaygınlaşmakta/yaygınlaştırılmaktadır.

Bizler, sözü geçen uygulamaları birer işkence olarak gördüğümüzü vurgulamak istiyoruz. İşkenceye karşı uluslararası sözleşmenin yürürlüğe girdiği bugünde uygulamalara derhal son verilmesini ve ölümlerin durdurulmasını yeniden talep ediyoruz.

Hekimlere çağırımızı yineliyoruz. Hekimlik mesleği kişileri kendi iradelerine rağmen bazı tıbbi işlemlere tabi tutma hakkını tanımaz. Hekimin yaptığı tıbbi müdahalenin hukuka uygunluğunun temel şartı, hastanın rızasının alınmış olmasıdır. Kişinin kendi vücudu üzerinde mutlak bir hakkı vardır. İnsan vücudunun dokunulmazlığı bireyin başlıca imtiyazlarından biridir. Bu sebeple kişinin vücuduna karşı girilmiş her türlü tecavüze, bu arada da tıbbi müdahalelere karşı durma hakkı vardır. Ve herkes, bu kişilik hakkına saygı duymak, iyi niyetle de olsa ona tecavüz ederek ihlale uğratmamak zorundadır.

Özellikle İzmit Devlet Hastanesi ve Kandıra F Tipi Cezaevi'ndeki gibi insanları bağlayarak ya da zor kullanarak, iradelerine rağmen "tedavi" etmenin işkence olduğu unutulmamalıdır.

Bir kez daha hatırlatıyor ve uyarıyoruz. Ölüm oruçlarının da, cezaevlerinde yaşanan diğer sorunların da çözümü var. Yeter ki istensin ve inattan vazgeçilsin.

Ölümlerin durdurulması için derhal görüşmeler başlatılmalıdır.

Tutuklu ve hükümlülerin gün boyunca, tecrite yol açmayacak biçimde bir arada yaşamaları, hiçbir koşula tabi tutmadan gün boyunca ortak mekanlardan yararlanmaları sağlanmalı, dış dünya ile iletişim kurmalarının önü açılmalı, savunma haklarını ortadan kaldıran engeller sona erdirilmelidir.

Bugün yapılan şekilde kamuoyunun ilgisini azaltmaya dönük, özünde sorunları çözmeyen girişimlerle cezaevi sorunu da ölüm oruçları sorunu da giderilemez. Cezaevleri oldukça, bu tecrit ve uygulamalar devam ettikçe benzer sorunlar her zaman belki de daha ağır bir şekilde devam edecektir.

Herkesi bu gerçeği görmeye ve buna göre tutum almaya çağırıyoruz.

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu

26 Haziran 2001

(Başlık ve arabaşlıklar *SY Kızıl Bayrak* tarafından konulmuştur...)

Kriz ve devrimci sınıf çizgisi/9

Sabırlı ve soluk

Bugün için, krizin sunduğu olanakları da en iyi biçimde değerlendireceklerimizin azamisini yapacağız, yapmak zorundayız. Ama soluklu olmasını, sabretmesini de bileceğiz. Doğrularımızı güvenle savunacağız, doğrularımıza dayanarak inançla, enerjiyle sınıf ve kitle çalışması yürüteceğiz, mücadele edeceğiz. Bunu en iyi biçimde yapmaya çalışırken, yineliyorum, sabırlı ve soluklu olmasını da bileceğiz. Türkiye kapitalizminin çözümsüz sorunlarla yüzyüze olduğunu, emekçilerin en hareketsiz kaldığı bir dönemde bile bataktan çıkamadığını göreceğiz, bunun bilincinde olacağız. Buradan hareketle devrimci iyimserlik içinde olacağız, geleceğe tam bir güvenle bakacağız, bunun sağladığı güç ve enerjiyle mücadele edeceğiz.

Dış borçların geçersiz sayılması istemi

Dış borç ödemelerinin durdurulması, tüm dış borçların geçersiz sayılması isteminin bu düzen altında gerçekleşme olanaklarına ilişkin olarak sorulmuş bir soru var.

Biz istemlerimizi formüle ederken, soruna; kurulu düzen ya da emperyalist dünya düzeni bunu ne kadar kabul eder, bu istemin bu düzen altında pratik gerçekleşme şansı nedir, bunu beklemek ne kadar gerçekçidir türünden soruların yanıtları üzerinden bakmayız, istemlerimizi buna göre formüle etmeyiz. Biz istemlerimizin haklı ve meşru olmasına, tarihsel gelişmenin genel doğrultusuna ve çalışan sınıfların ihtiyaçlarına uygun düşmesine bakarız. Biz aldığımız borçları misliyle ödemiş bulunuyoruz; bu borçları ödemeyi sürdürmenin hiçbir meşruluğu yoktur bizim nazarımızda, biz bunu hareket noktası olarak alırlız.

Bu borçlar ülkemizin boynunda sürekli ağırlaşan bir kölelik zinciridir ve emekçiler için sürekli bir sosyal yıkım kaynağıdır. Bu noktada ülkemizin kaderi ile emekçimizin sosyal kaderi üstüste de binmiş, adeta özdeşleşmiştir. Ağır borçların acısını işçi sınıfı ve emekçiler kendi hayatlarında ayrıca yaşıyorlar. Hem ülke kaybediyor hem de emekçiler, bu ikisi bir ve aynı anlama geliyor. Bu anlamda ülkenin ulusal çıkarlarını, ki buradaki ulusallık tümüyle anti-emperyalist

anlamdadır ve belirgin bir toplumsal içeriği vardır, en iyi savunabilecek sınıf da işçi sınıfıdır. Emperyalist köleliğe tüm ilişki ve kurumlarıyla, görünüm ve sonuçlarıyla ancak işçi sınıfı karşı çıkabilir.

Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın istemini formüle ederken, biz hiç de emperyalizmin mücadelenin baskısı altında duruma göre buna rıza gösterebileceği umuduyla hareket etmiyoruz. Bizim için önemli olan bu konuda kitlelerin aydınlatılması, mücadeleye ikna edilmesi ve bu istem temelinde harekete geçirilmesi, böylece kurulu düzene karşı mücadeleye bu istem üzerinden de çekilmesidir. Kitlelere biz, bu borçlar ülke ve emekçiler olarak bizi köleleştirmiştir, kaldı ki bu borçlar defalarca misliyle de ödenmiştir, ödedikçe büyüyen bu borçlara daha fazla katlanmak, buradan gelen yükü taşımak zorunda değiliz, diye sesleniriz. Bu borçları uşakça bir uysallıkla ödeyen ve böylece emekçilerin yaşamında daha ağır yıkımlar yaratan işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleye girişin, çağrısında bulunuruz. Sonuçta bizim için önemli olan, bu istemin kitleler tarafından benimsenmesi ve onları hareketlendirmesidir. Bu mücadelenin somut istemi ne ölçüde gerçekleştireceği, bu düzenin kendi sınırları içerisinde bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği burada çok da önemli değildir.

Bu düzen yıkılmadan, bu borçları geçersiz saymak hemen hemen imkansızdır. Burjuva devleti, sistemle bütün ilişkilerini koparmadan bu borçları ödemiyyorum diyemez. Bu, bu devletin sınıf karakterine ve varlık koşullarına aykırıdır. Ödemiyyorum demez de, çok çok anlayış ister, vadeye yayılsın, ödeme kolaylığı sağlansın yakarışında bulunabilir. Biz bu talebi bu devlet ayakta kaldıkça bu borçlar iptal edilebilir diye formüle etmiyoruz, bu noktayı yineliyorum. Bizim için önemli olan; kitlelerin gündelik yaşamında derin ve yıkıcı etkiler yaratan bu sorun üzerinden kitlelere seslenmek, kitlelerin sosyal ve yurtsever duyarlılığını, devrimci bilincini ve eylemini buradan hareketle de geliştirmektir. Kurulu düzenle emekçileri karşı karşıya getirmektir.

Öte yandan, gelecekte, işçi sınıfının devrimci iktidarı kurulduğunda, bu istemin gerekleri gerçekleştirilecek midir? Elbette! İşçi sınıfı iktidarı ele geçirdiğinde, eski burjuva düzenden kalma bütün yükümlülükleri yok sayacaktır, doğal olarak buna borç yükümlülükleri de dahil olacaktır. Ekim Devrimi'nin ardından Rusya proletaryası bütün yükümlülükleri yok saydı, bütün anlaşmaları geçersiz ilan etti, tüm gizli anlaşmaları açıkladı. Geleceğin devrimleri de aynı şeyi yapacaktır. Demek ki bu tarihsel olarak gerçekleşebilir bir istemdir. Bu gerçekten hareketle de bu istemi şimdiden formüle edebiliriz. Bu düzen altında pratik olarak gerçekleşip gerçekleşmemesi bizi ilgilendirmiyor.

Kitlelerin istemiyle emperyalistler borç silmezler, böyle bir şey olmaz. En fazla, durumu en kötü olan bazı ülkeler için borçların belli bir kısmı hibe edebilir, kalanının ödeme planı uzun zamana ve belli kolaylıklara bağlanabilir. Bu da sistemin genel çıkarı, esenliği ve işleyişi için yapılan bir tür fedakarlık olur. Bir ülke ekonomisi ne kadar bataкта olursa olsun, neticede borç ödeme servisi işliyyorsa, yeni borçları da verir emperyalistler. Yeter ki sözkonusu ülkeyi bu

borçları ödeyebilecek bir sisteme, bir mekanizmaya bağlamış olsunlar. İMF reçeteleri bu işi görüyor aynı zamanda. İMF öyle düzenlemeler getiriyor ki, reçeteyi uygulayan borçlu devlet borç ödeme işini aksatmaksızın gerçekleştirebiliyor. Siz borcunuzun vadesi gelmiş ana para ve faiz ödemelerini yaptınız mı, emperyalist alacaklıların çok yönlü dayatmalarına kölece boyun eğdiniz mi, sorun kalmıyor. Bu durumda elbette yeni borçlar almanızda fazla bir güçlük de çıkmaz.

Emperyalist şefler bunun böyle olması gerektiğinin teorisini de yapıyorlar. '80'li yıllarda dünyanın dört ayrı ülkesinin dört önemli ekonomi dergisinde aynı anda yayınlanan önemli bir makalesinde, eski Alman başbakanı Helmut Schmith; önemli olan çarkın dönmesidir, ne kadar borç yükü birikirse biriksin, batılı devletler yeni borçlar vermekten çekinmemelidirler, ticari çarkın dönmesi için bu gereklidir; bu yapılmaz da sistem tıkanır ve çökerse hepimiz bunun altında kalırız, demişti. Emperyalist alacaklılar için önemli olan çarkın dönmesidir, önemli olan o borç ödeme servisinin bir biçimde işlemesidir, borçların sürekli olarak bir vurgun ve soygun kaynağı işlevini görmesidir.

Borç yükü en ağır üçüncü ülke

Borç tuzağı uluslararası çapta en temel sorunlardan biridir. Rakamsal değer olarak dünyanın en borçlu ülkelerinin başında Brezilya geliyor, 232 milyar dolar borcu var. İkinci sırada Rusya var, dış borcu 183 milyar dolar. Üçüncü sırada Meksika var, dış borcu 160 milyar dolar. Dördüncü sırada Çin var, dış borcu 155 milyar dolar. Beşinci sırada Endonezya var, dış borcu toplam 151 milyar dolar. Altıncı sırada Arjantin var, 144 milyar dolar. Onu Güney Kore 140 milyar dolarla izliyor, vb.

Türkiye en borçlu ilk on ülke arasında yer alıyor, dış borcu 2000 yılı itibarıyla 110 milyar dolardı. Son kriz ve devalüasyonla birlikte nereye vardığı ise şu an için henüz bilinmiyor. Demek ki, dünyanın ilk on borçlu ülkesi arasındayız. Bir de bunun ulusal gelire oranı var ki, bu kaba rakamsal değerlerin gerçek anlamı asıl burada ortaya çıkıyor. Dış borcun yıllık ulusal gelire oranı bir ülkenin borç yükünün gerçek ağırlığını ortaya koyan asıl ölçüdür. Buradan bakıldığında, dünyanın en borçlu ve dolayısıyla emperyalist dünya piyasasının ölçüleriyle en riskli üçüncü ülkesi durumunda Türkiye. Birinci sırada Endonezya var, dış borç stoku ulusal gelirinin %169'nu bulmuş. İkinci sırada Rusya var, dış borcun ulusal gelirinin %62'si olduğu söyleniyor. Üçüncü sırada ise, %55 oranıyla Türkiye var.

2000 yılı itibarıyla Türkiye'nin dış borcunun yıllık ulusal gelirine oranı %55 olarak veriliyor. Şimdi 2001'deyiz ve krizi henüz yaşadık. Bazı araştırmacılar, son devalüasyonla birlikte Türkiye'nin ulusal gelirinin 210 milyar dolardan 160 milyar dolara düştüğünü söylüyorlar. Bir anda %40 fakirleşme bunu anlatıyor, ki bu fakirleşme artık otomatikçe bağlanmış devalüasyonla sürekli artıyor. Bu, Türkiye'deki mal ve hizmetlerin devalüasyonla birlikte değer kaybetmesinin bir sonucudur. Borcunuz da aynı ölçüde

bu bir hazırlık...

H. Fırat

(24 Mart '01 tarihli bir konferansın kayıtlarıdır...)

değerleniyor demektir, yani aynı borcu ödemek için devalüasyon oranında daha fazla mal ve hizmet üretmek durumundasınız. Bir başka ifadeyle, ulusal geliriniz aşağı düşerken borcunuz yukarı çıkıyor. Bu durumda dış borcumuzun yıllık ulusal gelirimize oranı %70'ler düzeyine tırmanmış olmalıdır. Bu, Türkiye'nin Rusya'yı da geride bırakarak, borç yükü bakımından durumu en kötü ikinci ülke durumuna yükselmesi demektir. Türkiye'ye paralel biçimde bunalımın pençesinde kıvranan ve şu sıra ağır İMF reçeteleri uygulayan Arjantin daha öne geçmediyse tabii...

Son beş yıldır, Çin'i bir tarafta tutarsak, borçlu ülkelerin hemen tümü, Meksika, Arjantin, Brezilya, Endonezya, Rusya, kriz üstüne kriz yaşıyorlar. Bunların bir kısmı, örneğin Güney Kore, örneğin Brezilya ya da Meksika, bir zamanlar “mucize” yarattığı iddia edilen ülkelerdir. Bir zamanlar büyük gürültülerle sunulan bir “Güney Kore mucizesi” vardı, şimdi bu ülke tam iflasta ve emperyalist tekeller için bir yağma sofrası durumunda. Bir “Brezilya mucizesi” vardı, bu ülke uzun yıllardır iflasta. '60'lı ve '70'li yılların mucizeleri şimdi bataktaki, demek ki, zaman hep daha geri bir noktaya götürüyor bu ülkeleri. Bunun bütün bu ülkelerde böyle olması demek ki bir rastlantı değil. Bu, şu veya bu hükümetin yanlış politikasının ürünü de değil. Bu ülkelerin işbirlikçi burjuvazisi emperyalist küreselleşme sürecini gönülden destekliyor, bundan çıkar umuyor. Tüm bu iflaslar aynı zamanda bu küreselleşme sürecinin yarattığı sonuçlardır da.

O zaman bunu, bu temel ilişkiler sistemini aşacaksınız. İşbirlikçi burjuvazinin temsil ettiği iç ve uluslararası ilişkiler sistemini aşacaksınız. Bunu aşmadan, bu aynı temel üzerinde durarak, fakat güya farklı bir “ulusal program” uygulayarak Türkiye'yi düze çıkarmak iddiasının hiçbir bilimsel değeri ve pratik ciddiyeti yoktur. Bu milliyetçi bir burjuva liberal şarlatanlıktır.

Dış borç ödemelerinin durdurulması ve tüm dış borçların geçersiz sayılması istemine yönelik sorular hakkında söylenebilecekler şimdilik bunlar...

Emekçiler hoşnutsuz fakat güvensiz

Bugün işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde büyük bir hoşnutsuzluk olduğuna herhangi bir kuşku yok. Emekçiler iktisadi ve sosyal cephede yaşamakta olan ve krizle birlikte daha da ağırlaşan gelişmeleri etinde kemiğinde duyuyorlar. Gündemdeki saldırıların ne anlama geldiğini, bunun ülke ve kendileri için hangi sonuçları yarattığını da iyi kötü biliyorlar.

Bugünün Türkiye'sinde sorun bu değil. Türkiye'de sorun, örgütsüzlüğün ve güven veren bir önderlikten yoksunluğun emekçilerde yarattığı güçsüzlük ve çaresizlik duygusu. 12 Eylül saldırısının yarattığı, fakat tüm çıkışlara rağmen hala da aşılamayan bir durum bu. '80'li yılların sonu ve '90'lı yılların başında işçi sınıfının başını çektiği kitle hareketi ile bu bir ölçüde zorlandı, bunda bazı gedikler de açıldı, fakat sonuçta aşılamadı. Kitle hareketi geriledi ve ardından Kürt sorunu üzerinde gündeme getirilen kirli savaş ve şovenizm saldırısı üzerinden toplum yeniden bir

biçimde eski sindirilmiş konuma itildi. Biraz şovenizmle sersemletildi, biraz ileri kesimlerine karşı acımasız bir terör uygulanarak bu ülkede hak arama mücadelesinin ne anlama geldiği, ona karşı nasıl davranılacağı gösterildi. İleri kesimlere uygulanan keyfi ve acımasız terör üzerinden geniş kitleler terörize edildi, amaçlanan da buydu zaten.

Bugün emekçiler bir güçsüzlük ruh hali içinde, önemli ölçüde kendine güvensiz. Kendini örgütsüz hissediyor, birliğini zayıf görüyor. Başında güven duygusuyla bağlanabileceği bir önderlik, bir devrimci parti göremiyor, satılmış sendika yöneticilerine zaten güvenmiyor, bu konuda döne döne yaşayarak gördükleri var. Sendikacıların hep de ihanetine uğramış, hep de yarı yolda bırakılmış, daha da kötüsü arkadan hançerlenmiş. Sendikacılar yüz-ikiyüzbin kişiyi Ankara'ya taşımışlar, yürüyeceğiz diye. Emekçiler kalkıp büyük bir coşkuyla Ankara'ya gitmişler, gitmişler de niye gittikleri belli değil, niye döndükleri belli değil, sonrası ne olacak bu belli değil. '90'lı yıllar boyunca defalarca bu böyle olmuş...

Sendika bürokrasisinin büyük tahribatı

Yakın dönemden bir örnek. Kamu çalışanları 1 Aralık'ta, Emek Platformu'nun da sözde desteğiyle bir genel greve gitti, ortaya çıkan sonuç kamu sendikalarının başındakileri bile şaşırttı, zira beklenenden de büyük bir katılım oldu. Eyleme bir milyonu aşkın kamu emekçisi katıldı, aynı gün yüzbinlerce kamu emekçisi alanlara çıktı, yürüyüşler yaptı. Ama 1 Aralık'ın arkası gelmedi, arkası tam bir belirsizlik ve boşluk oldu. 1 Aralık'tan bugüne 4 ay geçmiş durumda, ortada yeni herhangi bir eylem yok. 1 Aralık eylemine katıldıkları için binlerce, onbinlerce kamu emekçisi hakkında soruşturmalar açıldığı halde, buna karşı bile bir şey yapılmamış.

İşte bu tutum, sendika bürokrasisinin bu tutarsız, teslimiyetçi, yer yer ihanete varan çizgisi, emekçileri umutsuzluğa düşürüyor. Geniş katılımlı eylemler yapıyoruz da ne oluyor, istemler de biz de sonuçta ortada bırakıyoruz, diye düşünüyor tabandaki işçi ya da emekçi. Sendika bürokrasisinin düzene en büyük hizmeti, tersinden de işçi sınıfı ve emekçilere karşı en büyük kötülüğü, işte tam da bu noktadır. Bu düşünüş tarzını, bunun beslediği umutsuzluk ve çaresizlik duygusunu emekçide yaratmaktır. Bu çok yıkıcı, tahrip edici, mücadeleyi zaafa uğratan gerici bir davranış çizgisidir. Kitle eylemleri bu gerici çizgiyle adeta işlevsizleştirildi. Eylem, hak ve istemleri koparıp alma eylemi olmaktan çıktı, hava boşaltma eylemine dönüştü. Siz 1 Aralık'ta bir eyleme gitmişsiniz, bir takım talepleriniz var. Bu taleplerde sonuç alana kadar, eylemlilik sürecini bir plan dahilinde sürdürmek zorundasınız. Kendini göstermelik biçimde yineleyen değil, fakat daha ileri biçimler halinde aşan eylemler zinciriyle yapmalısınız bunu. Orada bir günlük iş durdurmuşsunuz, gösteri yapmışsınız; bunu bir dizi ara eylemlerle sürdürerek ardından örneğin üç günlük bir genel greve bağlamalısınız. Ardından daha etkili eylem biçimleri denemeli ve sonuç almayı zorlamalısınız. Elbette Türkiye gibi bir ülkede bunun gerektirdiği bedeller varsa bunu da yüreklice

ödemesini bilerek. KESK'in tepesini tutan pelteleşmiş liberal takımında olmayan da işte bu zaten.

Reformist takımının devrimci sınıf mücadelesinin zoruyla hak almak gibi bir sorunu yok. Bu adamlar her ne kadar taban basıncı altında zaman zaman eyleme başvuruyorlarsa da, kitlelere de kitle eylemine de zerre kadar güvenleri yok. Hakları koparıp almak diye bir bakış açıları yok onların, onlara pelteleşmiş liberaller dememiz bundandır. Bakınız, emekçiler Ekvador'da hak alıyorlar, Bolivya'da hak alıyorlar. Güney Koreli işçiler günlerdir direniyorlar, sonuç alana kadar sürecek bu, bu kararlılığı kendileri bizzat dile getiriyorlar. Liberal takımının böyle bir sorunu yok. Havayı boşaltıyorlar, görüyorsunuz işte alanları da dolduruyoruz diyorlar ve hemen ardından sahneden çekiliyorlar. Sermaye ve hükümeti de bu davranış çizgisini çok iyi bildiği içindir ki eylemleri fazla sorun etmiyor, sonuçta bildiğini okuyor. Yıllardır bu böyle yaşanıyor.

Bu durumda işçiler, emekçiler bunlara, kendilerine döne döne bu oyunu böyle oynayan sendika yönetimlerine niye güvensinler ki? Ve bu duruma bakıp çaresizlik ve umutsuzluk duygusuna kapılmaları niye anlaşılmasın ki? Bunun anlaşılır bir yanı var demek istiyorum, ben bir durum tanımlıyorum. Bu bir durum, bir olgu. Olguyu doğru göreceksiniz ki, soruna müdahaleyi doğru bir tarzda yapabilesiniz.

Bu ülkede 14 aydır İMF reçeteleri uygulanıyor. Buna karşı Türk-İş'ten bir ses var mı? Türk-İş pratikteki tutumuyla saldırıyı olduğu gibi destekliyor, saldırı engelsiz sorunsuz gerçekleşsin diye işçi sınıfını dizginleyip oyalıyor. Sermaye düzeninin genel çıkarları gereğince ona düşen görev de bu. Bu tutumuyla boydan boya sınıfa ve ülkeye ihanet içindedir.

İMF programı son krizle birlikte çöktü, Bayram Meral haini şimdi Emek Platformu'nun başına geçmiş, İMF'yi suçluyor, İMF'nin her yerde yaptığı budur diyor... Bunları bugüne kadar bilmiyor muydu, yeni mi öğrendi bunları? İMF politikalarının 70 küsur ülkede uygulanıp hiçbir ülkenin derdine deva olmadığını, tam tersine bu ülkeleri ve emekçilerini yıkıma götürdüğünü bu sermaye uşağı yeni mi öğrenmiş oluyor? İMF'nin reçetesini dayattığı ülkenin derdine deva olmak gibi bir sorununun da olmadığını bilmiyor muydu? Elbetti çok iyi biliyordu. Biliyordu da, 14 aydır susup şimdi niye söylüyor? Çünkü şimdi tepki var, şimdi çöküşün yarattığı bir sosyal infial var. Bunun karşısında emekçilerin havasından gitmesi, bu manevrayla itibarını, böylece de koltuğunu koruması var.

Emek Platformu üzerinden tezgahlanan tuzaklar

Ortada şu günlerde yeniden bir Emek Platformu var, yayınlanan açıklamalarının altında bir dizi imza. Bir bildiri yayınlamışlar; İMF ve DB politikalarından vazgeçilmedikçe sorunlarımıza çözüm bulunamaz, diyorlar. Bunu diyenler, bir nebze olsun samimiyet taşıyorlarsa, İMF ve DB politikalarından vazgeçilene kadar direnmek zorundalar. Bildiride ılımlı bir

ifadeyle böyle bir iddia da var güya. Bir eylem takvimi çıkarmışlar. Keşke yapsalar bu kadarını. Ama bunların böyle iddialı eylem programları yayınlayıp, üç gün sonra ortam biraz yatıştıktan, emekçilerin de bu yeni saldırı programının uygulanmasına biraz alıştığını gördükten sonra geri çekildiklerini biliyoruz. Bu adamlar her krizin ertesinde böyle göstermelik çıkışlar yapmayı, aldatıcı manevralarla durumu geçiştirmeyi bir davranış tarzı haline getirmişler. Bunu bizden öte tabandaki emekçiler de artık çok iyi biliyorlar. Bu nedenledir ki, şu sıralar peşpeşe açıklamalarla ortaya konulan iddiaların zerre kadar bir inandırıcılığı, herhangi bir ciddiyeti yok.

Ciddi bir mücadelede ne olur? Bir mücadele kendine bir haklılık temeli tanımlar, bu çerçevede istemlerini ve hedeflerini ortaya koyar. Buna nasıl ulaşacağına ilişkin eylem ve davranış biçimleri saptar ve ardından kararlılıkla bu çizgide yürür. Hedefe ulaşana kadar da onu kovalar. Türkiye’de sendika bürokrasisinden beklenecek şey değildir bu. Sendika bürokrasisi düzenin tam hizmetinde hareket ederek hava alan, tepkileri yatıştıran bir davranış çizgisi izliyor. Böylece emekçi hareketini felç ediyor. Eylem emekçi hareketine özgüven, cesaret kazandıracağına, ona umutsuzluk aşıyor, onda çaresizlik duygusu, eylemle, mücadeleyle sonuç almaya güvensizlik duygusu geliştiriyor.

Emek Platformu üzerinden bakıldığında, emek cephesinde durum bu. İşçi sınıfı saflarında gerçekte büyük bir memnuniyetsizlik ve öfke birikimi olmakla birlikte, halihazırda işçilerden ciddi bir çıkış yok. Geçen hafta sonu, 18 Mart’ta, Kocaeli’nde bir işçi mitingi yapıldı, umulanın çok çok altında bir katılım oldu. Kriz sonrasının bu ilk önemli işçi eylemine topu topu 5 bin kişi katıldı. Düşünün ki aynı Kocaeli’nde, bir süre önce özelleştirme konulu bir panele bile bin kişi katılmıştı. Oraya bin kişinin katıldığı bir yerde mitinge 20 bin kişinin katılması beklenirdi. Dolayısıyla bir başarısızlık saymak gerekiyor bu eylemi. Ve mitingin havasından yansıtılanlar da çok iç açıcı şeyler değil. Kitlelerde, özellikle de işçilerde halihazırda belirgin bir güvensizlik var, son miting üzerinden yansıyanlar bunu gösteriyor.

Bayram Meral’in danışmanlarından Yıldırım Koç Emek Platformu üzerine *Aydınlık*’ta bir yazı yazmış. Emek Platformu’nun büyük tarihi görev üstlenmiş bulunduğunu vurguluyor ve platforma Türk Kamu-Sen ile Memur-Sen’in alınmasını büyük bir ilerleme sayıyor. Bu, ‘80 öncesinin anlamsız ayrımlarının ortadan kalktığını gösteriyor diyor.

Türk Kamu-Sen ile Memur-Sen’in buraya alınması, bu sendikacıların başındaki faşist yöneticilerin büyük bir başarısı aslında. Bunlar belli bir kitle tutuyorlar ve bu kitleyle bir biçimde davranış birliğini kaybetmemenin belli bir önemi var. Ama bir kriz döneminde onlar için Emek Platformu içerisinde yer almak, meşrulaşmaktan başka bir şey değil.

Adam, Bayram Meral’in baş danışmanı demek istiyorum, söze bu durumu övmekle başlıyor. Ardından sözü Türkiye Ziraat Odaları Birliği’nin burada yer almasına getiriyor ve bunu da övüyor. Bu, emeğin problemini burjuvazinin problemiyle yanyana koymak, işçisi-işvereniyle ortak çıkar birliğini övmek gibi bir şey. Sayfalarında yazdığı Aydınlıklı konuma da pek oturuyor bu tutum.

Daha da önemli bir nokta var. Diyor ki, Emek Platformu’nun bölgelerde yerel kolları yaratılacaktır ve bu yerel kollara merkezi yapıda yeralan örgütlerin dışında hiçbir örgüt katılmayacaktır. Buradaki murad ilerici devrimci örgüt, kurum ve kuruluşların dışlanmasıdır. Bayram Meral’in hala da utanmadan solcu sosyalist geçinen danışmanı bu dışlanmayı çok önemli bir gelişme görerek olumluyor. Dolayısıyla EP’in yerel kollarını yaratmak, aslında yerelde de denetimi korumaktan, orayı da denetim altına almaktan başka bir anlama gelmiyor.

Daha ilginç bir şey var. Yerel uzantıları merkezi yapının aldığı kararlara uymak zorundalar, o çerçevede davranmak zorundalar, Emek Platformu da zaten bunu böyle düşünüyor, diye devam ediyor yazı. Bu aslında toplumsal muhalefeti ülke çapında merkezi bir yapıyla kıskaca, yani tam denetime alıp güdükleştirmekten başka bir şey değil. Yani burjuvazi adına aslında gene bu dönemin hoşnutsuzluğu Emek Platformu üzerinden bloke ediliyor. Kim var bu Emek Platformu’nun başında? Bayram Meral var, açılış konuşmasını o yapıyor. Ve bu sözleri yazan da onun baş danışmanı, maaşlı memuru...

Sabırlı ve soluklu bir mücadele

Ağır kriz dönemleri, kitlelerin düzene, düzen kurumlarına, düzen partilerine, düzen parlamentosuna olan umutlarını kaybederek yeni arayışlar içerisine girme dönemleridir de. Biz kendi cephemizden işçi sınıfı ve emekçilerin önüne onların en acil, en yakıcı istemlerinden oluşan bir mücadele ve eylem platformu koymalı, bu temel üzerinde onları mücadeleye çekmek için çok yönlü bir çaba harcamalıyız. Krizini belirginleştirdiği, daha anlaşılır hale getirdiği gerçeklerden de yararlanarak kitlelerde düzen karşıtı bir bilinç geliştirmeye çalışmalı, krizin sorumlusu olarak kapitalist düzeni ve burjuva sınıf egemenliğini suçlamaya çok özel bir önem vermeliyiz. Emperyalist köleliği iç dayanaklarından koparan milliyetçi sol çizginin maskesini indirmeli, Emek Platformu üzerinden kurulan tuzaklara dikkat çekmeli, bunu herşeyini sendika bürokrasisine ipotek eden kuyrukçu liberalizmin teşhiriyle birleştirmeliyiz.

Bugün için, krizin sunduğu olanakları da en iyi biçimde değerlendirerek yapabileceklerimizin azamisini yapacağız, yapmak zorundayız. Ama soluklu olmasını, sabretmesini de bileceğiz. Doğrularımızı güvenle savunacağız, doğrularımıza dayanarak inançla, enerjiyle sınıf ve kitle çalışması yürüteceğiz, mücadele edeceğiz. Bunu en iyi biçimde yapmaya çalışırken, yineliyorum, sabırlı ve soluklu olmasını da bileceğiz. Türkiye kapitalizminin çözümsüz sorunlarla yüzyüze olduğunu, emekçilerin en hareketsiz kaldığı bir dönemde bile bataktan çıkamadığını göreceğiz, bunun bilincinde olacağız. Buradan hareketle devrimci iyimserlik içinde olacağız, geleceğe tam bir güvenle bakacağız, bunun sağladığı güç ve enerjiyle mücadele edeceğiz. Krizlerin ne tür çalkantılar getireceği, bu çalkantıların beklenmedik biçimde hangi olanakları ortaya çıkaracağı ve çoğaltacağı belli olmaz. Bunun bilinciyle en iyi biçimde hazırlanmaya bakmalıyız biz. Günü kurtarmak değil geleceği kucaklamak bilinciyle hareket etmeliyiz. Günü en iyi biçimde değerlendirebilmenin de temel bir ön koşuludur bu bakış açısı.

Türkiye’de ağır sorunlar var, güçlü kriz dinamikleri var. Bir istikrarsızlık var. Sorunlar birikiyor, tepkiler birikiyor, çözümsüzlükler birikiyor... Bunlar önemli şeyler, bunların anlamını sindirmek, önemini görmek gerekiyor. Bizim bugün için kitleleri krize karşı sokağa dökemememizi problem etmemek lazım. Öyle dönemler vardır ki, devrimcilerin çizgilerini ve kimliğini koruması bile büyük bir tarihi kazanımdır. Biz dezavantajlı bir dönemden geliyoruz. Kapsamlı 12 Eylül faşist saldırısı ve bunu izleyen ağır yenilgi, dünyadaki yıkılışlar ve ağır gericilik dalgası, Kürt hareketinin bastırılması süreci içerisinde toplumda yaratılan şovenist zehir, Kürt hareketinin utanç verici teslimiyeti vb... Bunlar son yirmi yılın ardı arkası kesilmeyen dezavantajları oldular ve bunların yıkıcı etkileri daha yeni yeni kırılıyor. Biraz sabretmek lazım, zamana güvenmek lazım. Kendimize değil zamana güvenmekten söz ediyorum, bu önemli bir nokta. Bilinçli ve sağlam devrimciler olarak biz komünistler, bu dönemde soluğumuzu iyi tutmalı ve enerjik bir çabayla işimize bakmalıyız.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine <i>(Tükendi)</i>	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı <i>(Tükendi)</i>	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu <i>(Tükendi)</i>	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi <i>(Tükendi)</i>	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi <i>(Tükendi)</i>	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık <i>(Tükendi)</i>	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları <i>(Tükendi)</i>	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar <i>(Tükendi)</i>	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri <i>(Tükendi)</i>	500.000 TL.
20-	Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu <i>Genişletilmiş 2. Baskı</i>	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi <i>(Z.Ekrem’e Cevap)</i>	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt	2.300.000 TL
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL
36-	TKİP Program ve Tüzüğü <i>(broşür)</i>	1.000.000 TL
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:

Teslimiyet ve tasfiye süreci derinleştiriliyor...

İmralı Partisi yönetenleri, "Hamle" olarak tanımladıkları kampanyalarla iki yılı aşkın bir süredir içinde bulundukları teslimiyet ve tasfiye sürecini derinleştiriyorlar. "İkinci barış hamlesi", "yeniden savaş tartışıyoruz" blöfö ile halkımızın bastırılmayan ulusal özelemleri ve istemlerini saptırmaya, alttan alta süren rahatsızlıkları yatıştırmaya çaba göstermektedirler. Bu çabaları, esas olarak iki yılı aşkın bir süredir geliştirilen ulusal ve toplumsal bilinç, ruh ve bellek katliamını derinleştirme stratejisinin güncel uygulamaları oluyor...

Bir süredir uyguladıkları "Kimlik bildirimi" kampanyası, özünde bastırılmayan ve bastırılması da mümkün olmayan ulusal bilinç ve ulusal istemleri saptırmaya, halkımızın birikmiş enerjisini ve özünü boşaltmaya dönük bir çabadan başka bir şey değildir. Yüzeyden bir gözlemlerle bakıldığında, "Kimlik bildirimi" kampanyasının Kürtleri yeni bir mevziye taşıyacağı varsayılabilir. Ama gerçeklik böyle değildir. Bir kez, bu kampanyayı yürütenlerin azami hedeflerine bakmak gerekir. Bunun için "21. Yüzyıl Manifestosu" olarak kabul edilen İmralı savunmalarına ve 7. Kongre'de kabul edilen programa bakılabilir. Bu programatik ve stratejik doğrultuda, Kürtleri birkaç kültürel kısıntıyla uyutup ulusal imha sürecini meşrulaştırmaktan, Kürtlerin defterini nihai olarak dürmekten başka bir hedefin olmadığı rahatlıkla anlaşılabilmektedir. Daha da önemlisi, bu kampanyayı yönetenlerin gerçekten özgür ve bağımsız, kendilerine ait bir iradeleri var mı? Soruları uzatmak mümkün, ama bu kadarı yeterlidir.

Halkımız, gerçek yurtseverler ve devrimciler izlenen taktiklerin, uygulanan kampanyaların öncelikle hangi hedeflere bağlandığını sorgulamak durumundadırlar. "Kimlik bildirimi" Kürtlerin özgürlük ve bağımsızlık hedeflerine, Kürtlerin kendi kaderlerini kendisi belirleme perspektifine otursaydı, taktik bir anlam kazanabilirdi. Ama teslimiyet ve tasfiye çizgisine oturan ve ne kadar cılalı adlar altında gizlenirse gizlensin atılan adım ve yapılan kampanyaların, teslimiyet ve tasfiyeciliği gizleyip meşrulaştırmaktan ve derinleştirmekten başka bir anlamının olmayacağını bilmek durumundayız.

Unutulmasın ki düşüncede, iradede, siyasal duruşunda amacını, bağımsızlığını ve özgürlüğünü yitiren halkları ve onların temsilcilerini hiç kimse ciddiye almaz, politik bir özne olarak değerlendirmez. Güç ve saygınlık, politik bir ağırlık olmak, her şeyden önce bağlanan amaç ve hedeften kaynaklanır. Özgürlük ve bağımsızlık hedeflerini, iradelerini İmralı sularında boğduranların herhangi bir itibarları, ciddiyetleri ve ağırlıkları olabilir mi? Düşmanın karşısında diz çökenlerin, bütün değerleri pişmanlık yasası ya da ceza indirimi yasasına trampa etmeye hazır olanların dost ve düşman nezdinde herhangi ağırlıkları olabilir mi? Son iki yılı aşkın bir süredir yaşananlara bir bakılsın. Ama yaratılan sanal dünyadan, yalan ve demagojiyle karartılan dünyadan çıkılarak bakılırsa, görülecektir ki, 30 yıllık birikime, bunca mücadele ve savaşın ortaya çıkardığı değerlere, teslimiyet ve tasfiyeciliğe rağmen saptırılan, ama bastırılmayan milyonların istem ve duyarlılıklarına rağmen İmralı çizgisine bağlanan ulusal kurtuluş hareketinin hiçbir politik ağırlığı ve etkisi yok. Dost ve düşman nezdinde utanç verici bir teslimiyet ve tasfiyeciliğe bağlanmış, içi boşalmış, enkaza dönüştürülmüş, iç çürüme sürecinde hızla ilerleyen bir hareket niteliğindedir. Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu politikasında İmralı Partisi'nin etkilediği, olumlu anlamda önyak olduğu, ağırlığını hissettirdiği tek bir

siyasal gelişme var mı?

Hayır, yok! Ama tersi gelişmelerde İmralı tasfiyeciliğinin etken olduğu sayısız gelişme sayılabilir. İşte zindan katliamı, TC'nin özel savaş faşizmini her cephede derinleştirme, güçlendirme, bunu yasal dayanaklara kavuşturma çabaları, bir tür darbe niteliğinde olan Kemal Derviş operasyonu ve ardından geliştirilen 12 Eylül günlerini aratır hale getiren, onu çok çok aşan politikalar, uygulamalar... Bütün bunların bu kadar rahat ve engelsiz, pervasızlık düzeyinde yol almasında, gerçekleştirilmesinde partimizin, devrimimizin tasfiye edilmesinin çok önemli bir rolü vardır. Devrimin ve partimizin tasfiye edilmesi, dahası devlet ve politikalarına yedeklenmesi TC'nin işini son derece kolaylaştırmış, bu onulmaz kriz ortamında onu soluklandırmış, önünü açmıştır. Yoksa bu kadar rahat zindan katliamını gerçekleştirebilirler miydi, ekonomik ve siyasal politikalarda bu kadar pervasız olabilirler miydi?

Bütün bu soruları sormak ve yanıtlarının içinde bulunulan sanal dünyadan çıkarak yanıtlamak gerekir. Elbette sözümüz, yüreği Kürdistan için, yüreği, özgürlük ve bağımsızlık için atan gerçek devrimci ve yurtseverlerdir, sözümüz Kürdistan emekçilerinedir, devrimimizin gerçek yükünü omuzlayan ve bütün değerlerimizin gerçek yaratıcısı işçi ve emekçilerdir. Yoksa sırtımızda habis bir ura dönüştüren, hiçbir emek ve çabanın sahibi olmayan Kürt orta ve egemen siyaset esnafına değildir!

İmralı Partisi yönetenleri, "İkinci Barış Hamlesi"ni başlattıklarını ilan ettiler ve bu çerçevede bir dizi etkinlik örgütlediler. Peki "Birinci Barış Hamlesi"nin muhasebesini yaptılar mı, bunun sonuçlarını halkımıza açıkladılar mı? Hangi başarılar elde ettiler, hangi gelişmelere önyak oldular, sözü edilen bu "İkinci"si hangi başarıların üzerinde yürütülüyor? Daha da önemlisi bütün bu etkinlikler Kürtleri nereye taşımayı hedefliyor, bu adımlar hangi stratejik hedefe oturuyor? Bu soruların nesnel bir yanıtı verilmeden söylenecek ve yapılacak hiçbir şeyin hiçbir anlamı ve değeri olmayacaktır. Tek bir anlamı olabilir: Üstü cılalı laflar altında gizlenen kampanyalar halkımızın bilincini çarpıtmak, daha doğrusu bilinç, bellek ve ruh katliamı sürecini derinleştirmek, enerjisini boşa akıtmak, oyalamak, böylece teslimiyet ve tasfiye sürecini nihai sonucuna götürmek! Şimdi yapılan budur...

"Birinci Barış Hamlesi"nde ne yaptılar, hangi adımları attılar? Kısacası hatırlayalım: İki teslimiyet grubunu TC'ye güven vermek için teslim ettiler. Devlet, eğer bu teslimiyetçi adıma pişmanlık ya da ceza indirimi ile karşılık verseydi, bütün partililer ve gerillanın izleyeceği yol bu olurdu; Öcalan, bunu sayısız kez tekrarladı, bugün de aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor... 7. Kongre, teslimiyet ve tasfiyeciliğin resmileştirilmesi, devrimci çizgide ısrar eden gerçek partililere karşı akıl almaz saldırı kampanyalarının gerçekleştirilmesi, sürekli tekrarlanan af dilenciliği... İşte İmralı Partisi yönetenlerinin ilk "Barış hamlesi"nin çok genel bir özeti...

"İkincisi" olarak tanımlanan "hamle" ile de, daha çok yurtsever kitlenin enerjisini boşaltmaya, yatıştırmaya ve bunun üzerinden devlete mesaj vermeye çalışmaktadırlar. Düşmanlarına şunu demeye getirmeye çalışıyorlar: "Biz, bize denilen her şeyi yaptık, yapmaya da hazırız, istediğimiz bu sistem içinde bazı kısıntılarla kabul edilmek!" Evet, koparılan bu kadar gürültünün altında yatan yalın gerçekliğin en özlü ifadesi bundan

başka bir şey değildir! İmralı Partisi'nin kendisini bu sisteme kabul ettirmek için bugüne dek vermediği bir şey kalmadı. Ama bu emperyalist ve sömürgeci sistem buna rağmen onlara değer verip kabul etmek yerine, içten içe çürütme politikasını esas alıyor. Düşman tarihsel rövanşını böyle almak istiyor.

Kürt halkı, gerçek yurtseverler ve devrimciler kendi kendilerini kandırmayı, avutmayı bir kenara bırakıp içinde bulundukları gerçeklikle yüzleşmelidirler! Herkes çok iyi biliyor ki, ortada "barış süreci" diye bir şey yok. Halkımızın mahkum edildiği süreç, tarihte eşî benzeri olmayan utanç verici bir teslimiyet ve tasfiye sürecidir. "Birlik" adına bu utanç verici teslimiyet ve tasfiyeciliğe boyun eğmek, aslında salt devrim ve yurtseverlik değerlerini değil, insanın kendi özsaygısını yitirmesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, "Kimlik bildirimi" adı altında ulusal ve toplumsal enerji boşa akıtılacağına, bilinç ve ruh katliamına güç verileceğine, öncelikle kendine ve kaderine gerçek anlamda sahip çıkmanın çabası içinde olmak gerekiyor. Unutulmasın ki Kürt halkı bu sisteme sığmaz, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğinin de bunu tam anlamıyla gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Öcalan, İmralı'da dövünüyor: "Benim çizgimi tam anlayamıyorsunuz, uygulayıyorsunuz." Bu çırpınıların, yılların birikimi ve bilinciyle sokaklara dökülen yüzbinlerin içinde bulundukları ikili, paradoksal durumla var olan bağlantısını görmek durumundayız. Her şeye rağmen, tüm saptırma ve içini boşaltma çabalarına rağmen halkımız ulusal istemlerinden vazgeçmiyor, vazgeçmesi de mümkün değildir. Teslimiyetçi ve tasfiyeci bir program doğrultusunda da olsa yüzbinlerin ulusal istemlerini dile getirmesi, TC'yi ürkütüyor, Kürt halkının taşıdığı devrimci potansiyeli anlatıyor, bu potansiyelin denetlenemez nitelikte olduğunu gösteriyor... Öcalan'ın "beni anlamıyor ve uygulayıyorsunuz" derken anlatmak istedikleri bunlardır.

Teslimiyet ve tasfiyeci çizgiyi gizleme, "barış süreci" olarak yutturma olanakları da giderek daralıyor. Bu nedenle "yeniden savaşıma olasılığını tartışıyoruz" demagojisine sarılmak durumunda kaldılar. Katledilen gerillalar, parçalanmış gerilla cesetleri, en sıradan yasal çalışmanın bile boğdurulması, teslimiyet ve tasfiyeci çizgiyi deşifre ediyor, yalanlarını açığa çıkarıyor. Katledilen ve cesetleri paramparça edilen gerillanın kanında elbette İmralı çizgisinin sorumluluğu belirleyicidir. Bu sorumluluk alttan alta sorgulanıyor. İşte İmralı Partisi yönetenleri bu sorgulamayı ve yaygınlaşmasını önlemek için yeniden "Savaşırız ha!.." demagojisine ve içi boş blöfüne sarılmak durumunda kalıyorlar. Bu ayrı bir değerlendirme konusudur, ayrı bir açıklamada değerlendireceğiz.

Evet, teslimiyet ve tasfiye süreci sahte kampanyalarla derinleştirilmeye çalışılıyor, tarihsel birikim ve değerlerimiz her gün daha da yok ediliyor. Gerçek PKK'lilerin, devrimci ve yurtseverlerin bu gerçekliği görmesi, her türlü bireysel kaygı ve endişeyi bir yana bırakarak davalarına, kendilerine, onurlarına sahip çıkmaları gerekiyor. Beklemek, ölümdür, ölüme seyirci kalmaktır. Buna hangi insani vicdan seyirci kalabilir ki?

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

26 Haziran 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

CİA'nın yeni "Barış" planı ve Filistin direnişi

Emperyalist güçler eliyle kurulan siyonist İsrail devleti, kuruluş amacına uygun olarak baştan beri ileri karakol işlevi görmüştür. Ayrıca bu devlet ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarının yaşama geçirilmesinde her zaman doğrudan ve kritik roller almıştır. Emperyalizmin ileri karakolu olmanın ayırdedici özelliği ise, saldırganlık ve katliamcılıktır. Dolayısıyla siyonizmin 50 yılı aşan tarihinde katliamlar ve yıkımlar eksik olmamıştır.

İşgale ve zulme karşı onyıllardır kararlı ve militan bir direniş sergileyen Filistin halkı henüz bu mücadeleyi zaferle taçlandıramamıştır. Ortadoğu'daki çıkar çatışmaları, gerici Arap yönetimlerinin kaypaklığı, '89'da Sovyetler Birliği'nin çöküşü, ve en önemlisi, FKÖ'nün taşıdığı yapısal zaafılar, sürecin bu seyrinde önemli bir rol oynamıştır. İsrail'in de ABD emperyalizminin tüm olanaklarını kullandığını ve fiili desteğini aldığını eklemek gerekir. Ancak bu konuda henüz son söz söylenmemiştir. Mücadele sürüyor, direniş tüm şiddetiyle devam ediyor.

FKÖ içinde baştan beri ağırlığı olan Arafat liderliğindeki El Fetih'in izlediği reformist çizgi süreç içinde hakim hale gedi. '80'li yıllara kadar Filistin özgürlük mücadelesinde önemli bir rol oynayan devrimci örgütler, daha sonra bir tasfiye ve dağılma süreci yaşadılar. Bir dönem görkemli bir mücadele yürüten bu örgütlerin alanı fiili olarak terketmeleri bir boşluk yarattı. Bu boşluk islami gerici örgütler tarafından dolduruldu. Marksizme eğilimli devrimci örgütlere karşı kullanılabileceği hesabıyla, kurulup güçlenmeleri bizzat İsrail tarafından desteklenmiş akımlardı bunlar. Ve tabanlarındaki anti-siyonist eğilime bağlı olarak evrimleşip zamanla İsrail karşıtı bir noktaya geldiler.

Özellikle '90'lı yıllarla beraber Filistin halkı iki eğilimle karşı karşıya kaldı. Biri Arafat'ın temsil ettiği, emperyalist güçlerle diplomatik görüşmeler üzerinden iğreti bir çözüm arama çizgisi. Diğeri ise, İsrail devleti ile halkını aynı kefeye koyan, siyonistlerden kurtarılmış, şeriata dayalı bir Filistin devleti kurmak için radikal mücadele yöntemlerini de kullanan İslamcı Hamas vb. örgütlerdir. Oysa, devrimci örgütlerin aktif oldukları dönem boyunca islami gericiliğin kayda değer bir etkisi olmamıştır. Nitekim Arap halkları içinde dinsel gericiliğin en güçsüz olduğu yer Filistin'di.

İslamcı akımlara rağmen süreci belirleyen Arafat çizgisi oldu. Birinci intifadanın bitimi, Arafat'ın yürüttüğü görüşmeler, Filistin halkında bir beklentiye yolaçtı. FKÖ içinde yeralan sol örgütler sürecin seyircileri konumuna geldiler. Yaşadıkları fiili güç yitiminin bir sonucu bu. Böylece Arafat'ın emperyalistlerle, en başta da ABD emperyalizmiyle girdiği ilişkilerin seyrini ancak Filistin halkının alacağı tutum etkileyebilirdi. 2000 yılının Eylül ayına kadar süreci izleyen Filistin halkı, izleyici konumdan aktif konuma geçerek ikinci intifadayı başlattı. Arafat'ın emperyalistlerle girdiği onursuz ilişkilere rağmen, İsrail'in baskı ve teröründe bir azalma olmamıştı. Dahası kimi yerde buna Filistin Özerk Yönetimi

polisinin baskıları ekleniyordu.

Emperyalistlerle girilen işbirliği ve çözüm arayışları öyle bir noktaya geldi ki, Arafat elli yıldır Filistin halkını katleden, İsrail'in en büyük destekçi ve yol göstericisi, dahası dünyada birçok katliamın ve askeri darbenin tezgahlayıcısı CİA'dan medet umacak noktaya kadar düştü.

Haziran '01'de Ortadoğu'ya gelen CİA şefi Tenet, kendi "barış planı"nı Arafat'a zorla kabul ettirdi. Ancak Arafat, Filistin halkının tepkisinden çekindiği için planın altına imza atamadı. Görkemli bir özgürlük mücadelesinin liderliğinden, CİA gibi dünyanın tanık olduğu en eli kanlı bir örgütün elinde oyuncak olmaya kadar uzanan Arafat'ın teslimiyetçi çizgisi ibret vericidir. Ancak Tenet'i protesto eden Filistin halkı, çözümün ABD'den değil kendi özgürlüğü için direnmekten geçtiğini biliyor. Nitekim Gazze'de ortak bir bildiri yayınlayan 13 Filistinli örgüt, işgale karşı direnmenin meşru bir hak olduğunu ve intifadanın devam edeceğini açıkladılar. Arafat'ın lideri olduğu El-Fetih örgütü de bildiriye imza atmak zorunda kaldı. Böylece Arafat ve onun çizgisinde olanlar, CİA ve İsrail baskısı ile Filistin halkının basıncı arasında sıkıştılar.

CİA patentli bir çözümün Filistin halkı tarafından kabul edilmeyeceğini anlayan Arafat, Rusya ve AB'den destek almaya çalışıyor. Ancak bütün gerici güçlerin ortak talebi Arafat'ın intifadayı dizginlemesidir. Yani emperyalistler adına polislik yapmasıdır. Filistin halkının onurlu direnişi bütün bir cepheyi rahatsız etmektedir. İsrail'in vahşetine ses çıkarmayanlar, özgürlüğü için direnen Filistin halkına "şiddete son vermesi" gibi gerçekleri tersyüz eden çağrılar yapmakta bir sakınca görmüyorlar. Emperyalist gerici odakların soruna bakış açıları ortak bir noktada kesişiyor. Bölgedeki çıkarları gereği ayrıntıda farklı yaklaşımları olmakla beraber, sorunun özüne ilişkin yaklaşımlarında herhangi bir farklılık yoktur.

ABD'nin vesayetinden kurtulup kendileri etkin bir odak olmaya çalışan AB'li emperyalistlerin bu eğilimi Ortadoğu konusunda da kendini gösteriyor. AB zirvesinde gündemin ilk maddesi Ortadoğu sorunu olabiliyor. ABD'nin Ortadoğu planının başarısızlığa uğradığı hesaba katıldığında, AB'nin etkili olma şansı artıyor. AB'nin bölgeye dönük ilgisi Arafat çizgisinde belli beklentilerin ortaya çıkmasına yolaçıyor. Bu beklentilerin ne kadar tehlikeli olduğu ve soruna çözüm getirmekten çok, daha da karmaşık hale gelmesine neden olacağı deneyimlerden biliniyor. İki emperyalist odağın aynı bölge üzerinde egemenlik kurma çabasının nasıl kanlı sahnelerle yolaçtığı, son yıllarda yaşanan Ruanda, Cezayir ve eski Yugoslavya üzerinden görülebilir. Dolayısıyla AB'nin Ortadoğu'ya gösterdiği ilgi, barışın tesisini değil, olsa olsa çatışmaların yeni bir boyut kazanmasını gündeme getirebilir. Deneyimler, emperyalist güçlerin kendi çıkarları için halkları katletmekten kaçınmadıklarını sayısız kez göstermiştir.

Emperyalist-kapitalizmin damgasını taşıyan bir konjonktürde kavramlar tersyüz ediliyor. Kapitalist sömürü, baskı ve işgale karşı meşru ve haklı bir mücadele verenler terörist sayılıyor. Kapitalist devletler eliyle yapılan katliamlar, işkenceler, yıkımlar, yağmalar vb. ise demokrasi adına yapılmış oluyor.

Tam da bu anlayışa denk düşen bir şekilde, başında Sabra-Şatilla kamplarını bir insan mezbahasına çeviren Ariel Şaron gibi birinin bulunduğu İsrail devleti, ABD ve AB'nin yanısıra Türkiye gibi emperyalizme uşaklık eden devletlerin de desteğini alarak katliamlarına devam ediyor. Arkasındaki destekten güç alan bu elikanlı katil Arafat'a, "terörist ve katillerin başkanı" deme cüretini kendinde buluyor.

Adeta halklarla alay eden emperyalist-kapitalist sistemin efendilerinden hiçbir mazlum halk medet umamaz. Umduğu koşullarda, ödediği bedeller daha da ağırlaşacaktır. Onurlu bir özgürlük mücadelesi, emperyalizmi ve her türden gerici uşaklarını karşısına almadan kalıcı bir çözüme ulaşma şansına sahip değildir.

Kapitalizmin kadın sağlığına genel etkileri

D. Ümit

Kapitalist sistemde toplumun çoğunluğu çalışıp ürettiği, asalak bir azınlık da bunun sömürüsüyle yaşadığı için; çoğunluğa açlık, sefalet ve sağlıksız yaşam koşulları, küçük bir azınlığa ise sağlıklı ve sefalet içinde bir yaşam düşmektedir.

Kâr üzerine kurulu bu düzende herşey satılıktır. Herşeye parayla ve paran kadar sahip olabilirsiniz.

Böylesi bir sömürü düzeninde emekçi kadınların yaşadığı sorunlar çok daha katmerlidir. Çünkü, emeklerinin sömürüsü yanında, kadın olmaktan kaynaklı baskı ve sömürüyü de yaşamaktadırlar. Bu ikili sömürünün yanında, Türkiye’de Kürt kadınları bir de ulusal kimliklerinden dolayı ezilmektedirler.

Sağlığı kısaca; “bedence, ruhça ve sosyal bakımdan tam bir iyilik hali” olarak tanımlayabiliriz. Ve kadın sağlığından bahsederken, kadınların yaşamlarını geçirdikleri ev ve işyeri ortam ve koşullarını, içinde yaşanılan toplum düzeni ve ilişkilerini de gözetmek durumundayız.

Kapitalist düzenin kâr mantığı içerisinde, sağlık tanımında bahsi geçen “bedence” iyilik halinin, parası olan için geçerli olduğu bir gerçektir. Örneğin, kadınların sağlık hizmetine en çok ihtiyaç duydukları doğal nedenler gebelik, doğum ve sonrası bakımdır. Ülkemiz koşullarında, doğumların ölümlerle sonuçlanabilmesi ve bunun üçte ikisinin önlenabilir olması, ayrıca anne ve çocuk ölümlerinin genellikle Türkiye Kürdistan’ında görülmesi, sistemin sağlığa bakışını özetlemektedir.

Emekçi kadının “ruhça ve sosyal bakımdan tam bir iyilik hali”nin yine kapitalist düzen koşullarında mümkün olmadığı ortadadır. Örneğin, yaşamını ev sınırları içinde geçirmek durumunda bırakılan ev kadınları, kendilerini üretebilecekleri alanlardan yoksun oluşları, ekonomik sıkıntılar ve tüm bunların getireceği sosyal yaşamdan uzaklık nedeniyle, “ruhça tam bir iyilik hali”nden de uzaklaştırılmaktadır. Öte yandan, geleneksel yargılar hala etkinliğini sürdürmekte, kadınların ezilip baskı altında tutulmasında önemli bir rol oynamaktadır. Çoğu kadının yaşamı üzerine bile söz hakkı yokken, bu kadınların sosyal yaşamlarından ne ölçüde bahsedilebilir?

Kadınların yaşadığı bu sorunlara, kadının çalışma yaşamına geçmesiyle birlikte yenileri eklenmektedir. Çalışan kadın evdeki “görevlerini” de aksatmamak zorundadır.

Yanısıra kadınlar bir de işyerlerinde çalışma koşullarının yolaçtığı sorunları yaşamaktadırlar. Günde 10 saati aşan çalışma saatleri, zorunlu mesailer, sigorta hakkının gaspı vb.’nin “olağan” olduğu kapitalist işletmeleri ve sefalet ücretlerini düşünürsek, kapitalist düzende işçinin “bedence, ruhça ve sosyal yönden tam bir iyilik hali” mümkün değildir. Bu koşullar altında, açlık sınırında da olsa “yaşamını” devam ettirmek zorunda olan işçiler, bir de iş kazaları ve meslek hastalıkları riskleriyle karşı karşıyadırlar.

Her işkolunun kendine özgü meslek hastalığı riski bulunmaktadır. Kadın işçiler, en yoğun istihdam edildikleri işkollarından tekstilde dokumadan kaynaklı tozlar veya gürültüden kaynaklı sağlık problemleri,

büro ve ticaret işkolunda varis, kadın emeğinin yoğun kullanıldığı tarımda ilaçların ve doğal ortamın etkileri, kimyasal maddelerin kullanıldığı işyerlerinde kanser riski, vb. çeşitli sağlık problemleriyle yüz yüzedirler. Kapitalist düzenin kâr mantığıyla hamilelik döneminde bile kadın işçiler bu koşullar altında

çalıştırılır. Kapitalist hamile işçiye doğum izni vermek yerine ise işten atmayı tercih eder.

Kimyasal maddelerin kullanıldığı işyerlerinde çalışan hamile işçiler, düşük ve erken doğum yapma gibi sorunlarla, emziren kadınlar ise çocuklarına süt yoluyla kimyasal madde verme gibi risklerle karşı karşıyadırlar.

Yanısıra, işyerlerinde kullanılan makine, araç ve gereçlerin bakımı yapılmadığından veya aşırı yoğun çalıştırılmanın getirdiği yorgunluk ve uykusuzluğa bağlı dikkat azalmasından dolayı birçok iş kazası olabilmektedir. Ayrıca yemek verilen işyerlerinde yemek ve içme sularından zehirlenmelere bağlı sağlık problemleri çokça yaşanmaktadır.

Kapitalizmin gelişme sürecinde kadınlar yine son derece ağır çalışma koşullarında azgın bir sömürüyü yaşamak durumunda kalmışlardır. Bunu daha “İngiltere’de İşçi Sınıfının Durumu” başlıklı eserinde ayrıntılı ve çarpıcı örneklerle ortaya koyan Engels, sağlıksız ve uzun süreli fabrika çalışmasının kadın sağlığı üzerindeki etkileri konusunda şunları söylemektedir:

“Fabrika işinin kadın vücuduna etkisi tümüyle kendine özgüdür. Uzun çalışma, zamanın yolaçtığı biçim bozulmaları kadınlarda çok daha ciddi olmaktadır. Kısmen yanlış oturuşun ve leğen kemiğinin kendi gelişiminin, kısmen de omurganın alt kesiminin eğrilmesinin yolaçtığı kalça çarpılmaları bu nedenlerden ötürü sık sık görülmektedir. (...) Kadın fabrika işçilerinin öbür kadınlardan daha güç doğum yaptıklarına, sık sık da çocuk düşürdüklerine birçok ebe ve doğum yardımcısı tanıklık etmektedir. Bu yetmiyormuş gibi, bütün fabrika işlerindeki kadınlar topluca genel zafiyet çekmekte ve gebe iken, doğum saatine kadar fabrikalarda çalışmaktadırlar, çalışmayı daha önce bırakırlarsa yerlerinin kapılmasından ve işlerine son verilmesinden ve ücretlerini yitirmekten korkmaktadırlar. Ertesi sabah doğum yapan kadınların akşam hala çalıştıkları sık sık görülmektedir. Fabrikalarda makinelerin arasında doğurmaları bile

hiç de seyrek görülen bir durum değildir.” (Marks-Engels-Lenin, *Kadın ve Aile*, Sol Yayınları, 3. baskı, s.31)

Aradan geçen bunca yılda yaşanan teknolojik gelişmeye karşın, kadın işçilerin yine sağlıksız çalışma ortamlarında azgın bir sömürüyü yaşamak zorunda kalmaları, hamilelik ve doğum dönemlerinde kadın sağlığına dönük koruyucu önlemlerin alınmaması, kapitalizmin aşırı kâr üzerine dayalı bir sistem olmasından kaynaklanmaktadır.

Kapitalist düzende krizden en çok etkilenenler yine kadınlardır. Kriz koşullarında kapitalistler, kâr oranlarını kaybetmemek için, öncelikle kadın işçileri işten atmaktadırlar. Ya da ücretlerden ve diğer sosyal haklardan kısma yoluna gitmektedirler. Bunun nedenleri arasında, geleneksel ataerkil yargılar nedeniyle eğitimde ve sosyal yaşamda hep daha geride bırakılan kadınların zaten vasıfsız işlerde çalışıyor olmaları, yine geleneksel etkenlerle kadının hak gasplarına karşı koyma

olanaklarının sınırlılığı, bu nedenle sömürüye katlanmaları gibi etkenler sayılabilir.

Ev işleri/idaresi kadının görevi olduğu için, krizin derinleştirdiği yoksulluk koşullarında, kadınların geçim sıkıntısı nedeniyle yaşadıkları sorunlar artmaktadır. Kadın sürekli tasarruf yapmak, en temel ihtiyaçlarından, yaşamını biraz olsun kolaylaştıracak, ev köleliğini biraz olsun hafifletecek olanaklardan vazgeçmek zorunda kalmaktadır. Bu koşullarda kadınlar “ruhça ve sosyal bakımdan” büyük bir tahribat yaşamaktadırlar.

Bir araştırmaya göre, kriz nedeniyle ilk elden kısıntıya gidilen, satın alınması duran ürünler bulaşık makinesi ve diğer beyaz eşyalar, elektronik, giyim, mobilya vb.’dir. Öyle ya, gündelik yaşam için gerekli olan bu ürünler işçi ve emekçilerin neyine!

Yine aynı araştırmaya göre, tasarrufa gidilen hizmetler, sinema, tiyatro, eğlence vb.’dir. Ama aynı kriz günlerinde burjuva medyaya bakın, işçi ve emekçilerin azgın sömürüsü sayesinde semirdikçe semiren bir avuç asalağın nasıl bir safahat içinde yaşadığının görüntüleriyle doludur.

Kriz koşullarının yolaçtığı aşırı yoksulluk, stres, dengesiz beslenme vb.’nin beden, ruh ve sosyal yaşam üzerine etkileri ise yine aynı araştırmaya göre şöyle: Özellikle kadınlarda verem hastalığında artış, depresyon, stres; geçim sıkıntısı, işsizlik vb. yüzünden genelde erkeklerde alkolizm, kadınlarda ilaç tüketimi gibi bağımlılıklar... Ve nihayetinde çözümü intiharda bulanlar...

Krizin faturasını işçiler ve emekçiler yaşamlarıyla ödüyorken, aynı günlerde Sabancı kalkıp “kriz bizim kâr oranlarımızı etkilemedi” deme arsızlığını gösterebiliyor. Kapitalist düzene karşı mücadele etmediğimiz sürece, biz işçiler ve emekçiler yoksulluk ve ölüm biriktirirken, kapitalistler de zenginlik biriktirecekler!

Sağlıklı ve onurlu bir yaşam ve çocuklarımızın geleceği için mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçeneğimiz yoktur.

Küresel kapitalist saldırının sonuçları ve emperyalist zirvelerin gösterdikleri...

Kitleselleşen öfke korkuları büyütüyor

Uluslararası sermaye kurumlarının ve emperyalist zirvelerin şahsında kapitalist soygun düzenine karşı büyük kitlesel öfke patlamaları ve militan sokak çatışmaları yaşanıyor. Dünya kapitalistlerinin birlik ve egemenlik zirvelerinin tümü şiddetli protestoların hedefi oluyor. Ve bu bir gelenek, dahası kitleler tarafından meşru bir hak olarak algılanıp yerleşmiş bulunuyor. Bu sayede soyguncuların zirveleri tam bir rezalete dönüşüyor. Aynı kitle protestoları dünya emperyalizminin başı olan ABD başkanının gittiği her yerde patlak veriyor. Anti-emperyalist bilinç ve öfke geliyor.

Seattle'dan Göteborg'a büyüyen korku

Seattle, Washington, Prag, Nice, Davos ve son olarak Göteborg zirveleri, dünya kapitalist sisteminin etkin bir popüler teşhiri ve suçlaması olup sarsıcı etkiler yaratmıştır. Daha da önemlisi, kapitalistlerin insanlığın gelecek umudunu '89 çöküşünün enkazları altına gömmeye inancına, "Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!" şiarıyla bir darbe olmuştur. Birçok etken birarada düşünüldüğünde ve bunlara kapitalist saldırı politikalarına karşı gelişen işçi-emekçi hareketi ve emperyalist kurumlara karşı yükselen militan kitle eylemleri eklendiğinde, emperyalist şeflerin kendi deyimleriyle durum "ürkütücü" (bu, şu aşamada abartılı bir ifade) oluyor. Bütün bu gelişmeleri emperyalist burjuvazi dikkatle izliyor, değerlendirip sonuçlar çıkarıyor, önlemler alıp politikalar saptıyor. Sermayenin soygun ve talan üzerine kurulu birlik ve kurumlarının zirvelerini hedefleyen ve haydutlar takımına "halk hareketi" korkusunu yaşatan kitle gösterileri, burjuva şiddetini de kapsayan somut politikalara konu oluyor. Zirvelerin ve delegelerin güvenliği artık her zirve toplantısının önemli gündem maddesi haline geliyor. Bir sonraki zirvede gösterilerin nasıl önleneceği, özel olarak oluşturulmuş kurumlar tarafından aylar, hatta bir yıl öncesinde tartışılıyor. Zirvelerin yapılacağı ülkelerde ise hükümetler kaygı ve endişe içerisinde militarist güçleri harekete geçirerek olayları önleme telaşına düşüyor, adeta kabus yaşıyorlar. Bu yılın başında Uluslararası Ekonomik Forum'un İsviçre'nin Davos kentindeki toplantısı aynı kabus içerisinde gerçekleşti. Aylar öncesi tatbikatlar başladı, toplantıda birkaç gün önce otoyollar ve tren istasyonları kapatıldı, bir hafta boyunca televizyonlarda tehditler savrulup toplum terörize edildi. Aynı durumu Göteborg protestolarının arkasından İtalya yaşıyor.

Göteborg'daki protestolar, 20-22 Temmuz'da G-8 zirvesinin yapılacağı İtalya'yı fazlasıyla korkutmuş bulunuyor. Bu, zirveyi okyanusa taşıyacak türden bir korku. İtalya bir panik havası içersinde. Göteborg'dan İtalya'ya dönen Başbakan Berlusconi ürküntüsünü dile getirerek "Seattle eylemcilerinin olası olaylarından biz değil, geçmişteki hükümet sorumlu tutulacaktır" açıklamasında bulunuyor. Böylesine riskli bir organizasyonun İtalya'da yapılmasını kabul eden eski hükümeti suçluyor. Yeniden oluşan "Komünistler" in lideri ise, İtalya hükümetinin bu zirvenin üstesinde gelemeyeceğini, olayları engellemenin mümkün olamayacağını iddia ederek, "yüzlerine gözlerine bulaştıracaklarına iptal etsinler" diye sızlanıyor. Göteborg dönüşünde İçişleri Bakanı'yla görüşen Başbakan, zirvenin yapılacağı Cenova kentinin böyle bir zirveyi kaldıramayacağını ve bunun bir açık denizde yapılmasını, Bush ve Chirac gibi devlet başkanlarının ise kendi ülkelerinin uçak gemilerinde kalmasını önerdi.

İtalya hükümeti zirvenin ve delegelerin güvenliği için 20 bin polis, 15 helikopter, 4 uçak, 7 gemi, 400 itfaiye eri, 400 sağlık personali ve 100 ambulans seferber edecek ve yaz tatilleri izni kaldırılacak. Tren istasyonları, otoyollar ve bazı havaalanları kapatılacak vb. Bütün bunlar yeterli görülüyor olacak ki, bazı yabancı gazetelerde uluslararası düzeyde başka değişik çözüm yollarının tartışıldığı haberi yer aldı. Bütün bu seferberlik, duyulan korkunun ne düzeyde olduğunun somut bir ifadesi. Hazırlık tam bir savaş haline göredir ve emekçi kitlelere karşıdır. Bunun ne ölçüde etkili olacağını ise hep birlikte göreceğiz.

Göteborg'daki olaylardan dolayı korkuya kapılan kurumlardan biri de Dünya Bankası'dır. Dünya Bankası, Göteborg protestolarına işaret ederek, sonbaharda Barselona'da yapılması planlanan yıllık toplantıyı kanlı olaylara neden olabileceği gerekçesiyle iptal etti. Dünya

Bankası sözcüsü Caroline Anstey toplantının internet üzerinden yapılacağını ve küreselleşme karşıtlarının da internet üzerinde tartışmalara katılabileceğini açıkladı.

Dünyanın egemenlerinin, emekçilerin ve halkların katillerinin korkuları yersiz değildir ve bu giderek büyüyecektir.

Küreselleşme karşıtı eylemlerin yarattığı sonuçlar

Saldırı politikalarını örgütleyen ve yöneten emperyalist birlik ve kurumlara karşı Seattle, Washington, Prag, Nice, Davos ve Göteborg'da peşpeşe gerçekleşen militan kitle protestolarının dünya çapında yarattığı yankının temel önemde bazı sonuçları şunlar:

Birincisi; kitlelerin kapitalizme karşı duyduğu öfkenin önünü açmada bir işlevi oluyor, işçi-emekçi hareketine yeni bir ivme kazandırıyor, mücadele eden emekçi yığınlar güç ve moral aşıyor.

İkincisi; kitle hareketinin kendiliğinden düzeyinin ortaya çıkardığı sonuçlar olan zirve karşıtı protestolar, katılan kitlelerin kendilerini doğrudan kapitalizm karşıtı olarak ifade etmeleri ve bunun artık doğallığında da böyle algılanıp tanımlanması, kapitalizme karşı mücadeleye meşru bir zemin kazandırıyor.

Üçüncüsü; sözkonusu protestolar kapitalist dünyanın tek merkezden yürüttüğü saldırı politikasına karşı bütün ülkelerde mücadele eden emekçi kitlelerin mücadelesinin toplamını ifade ediyor. Mücadeleye enternasyonal bir ruh ve eğilim kazandırmanın yolunu açıyor. Devrimci önderlik ve örgütlenmeden yoksunluk koşullarında bile emekçi hareketinin kendiliğinden böylesi eğilimler ve dinamikler üretmesi, enternasyonal devrimci mücadelenin olanaklarını ortaya koyuyor.

Dördüncüsü; kitlelerin "Kapitalizm öldürür kapitalizmi öldürün!", "Vahşi kapitalizmi parçalayın!"

sloganlarında somut ifadesini bulan anti-kapitalist uyanışı, sosyalizmin bir alternatif olmasını kolaylaştırıyor. "Kapitalizme hayır, sosyalizme evet!" sloganı buna işaret ediyor. Bunun ise giderek bir örgüt ve önderlik ihtiyacının bilinçlerde oluşmasına katkısı olacaktır.

Burjuva demokrasisinin gerçek yüzü açığa çıkıyor

Zirve karşıtı protesto dalgaları şahsında ortaya çıkan bir başka önemli olgu ise şudur. İnsan hakları, demokrasi ve özgürlük çığırtkanlığı yapan burjuvazi, kitle mücadelesinin gelişme ve sertleşme eğilimi gösterdiği koşullarda şiddete başvurmaktan çekinmeyeceğini, demokratik hak ve özgürlükleri bir kenara iteceğini göstermiştir. Protestolar karşısında polisin sergilediği

vahşi tutum, burjuva demokrasisinin ikiyüzlülüğüne ve onun gerici özüne tutulan bir ayna işlevi görmüştür. İsveç polisinin "plastik mermimiz yoktu" gibi gülünç bir gerekçeyle göstericilerin üzerine kurşun sıkması, bunun somut örneği olmuştur. Bu durum kitlelerde burjuva demokrasisini sorgulama bilincini geliştirecektir.

İşçi-emekçi hareketinin ve emperyalist zirveler vesilesiyle yükselen protesto dalgalarının ne ifade ettiği, hangi dinamikler taşıdığı ve ne türden sonuçlara yolaçağını elbette emperyalist burjuvazi de kendi cephesinde değerlendiriyor, politikalar saptayıp önlemler alıyor. Kendi icraatlarının sürekli mücadele dinamikleri ürettiğinin, emekçi kitleleri mücadeleye ittiğinin bilincinde olan burjuvazi militarist aygıtlarını sürekli güçlendiriyor. Sertleşme eğilimi gösteren kitle hareketi karşısında şiddete başvurmaktan çekinmiyor. Burjuvazi kendi şiddetini işçi-emekçi hareketinin gelişme düzeyine ve alacağı biçimlere paralel olarak devreye sokacaktır. Henüz kendiliğinden gelişen, devrimci bir örgüt ve önderlikten yoksun olan kitlesel protestolar karşısına polis terörüyle çıkılıyor ve gerektiğinde insanlar kurşunlanıyorsa, geleceğin politik kitle eylemleri karşısında emperyalist burjuvazinin nasıl davranacağı sır değildir.

Tam da bundan dolayı kapitalizm işçi ve emekçilerin devrimci şiddetine hedef olmaktan kurtulamayacaktır.

Kapitalizm gücünün doruğunda görünmesine rağmen iflas etmiştir ve büyük sıkıntılar içindedir. Bu sıkıntının yakın tarihte Meksika'da nasıl gündeme geldiği, Asya ülkelerinde nasıl yayıldığı, Rusya'da nasıl patladığı ve kapitalist dünya sistemini nasıl etkilediği görüldü. Kapitalist kriz dünyanın her tarafında kendisini değişik yoğunlukta hissettiriyor. Kapitalist sömürü sistemi için umut kalmadığı gibi ilerleme imkanı da tükenmiştir. Bu aşamada onun insanlık düşmanı barbar yüzü daha açık görülür hale gelecektir.

Emperyalist küreselleşmenin sosyal yıkım saldırıları dünya genelinde işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar için yaşamı cehenneme çeviren sonuçlar üretiyor. Bu sonuçlara karşı her tarafta değişik biçim ve yoğunlukta işçi-emekçi eylemleri geliyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri devrimci önderlikten ve örgütlenmeden yoksun olma temel zaafını yaşamasına rağmen emperyalist küreselleşmeye karşı öfke ve tepkilerini eylemli olarak ortaya koyuyorlar.

Kitlelerdeki anti-kapitalist uyanış sosyalizm özlemini ve seçeneğini harekete geçirecek, bu giderek devrimci bir örgüt ve önderlik arayışını güçlendirecektir. Bu zeminde yeni dönemin devrimci örgüt ve partileri de filizlenecektir.

Güney Kore’de grevler üçüncü haftasında

Güney Kore’de yükselen grev dalgası üçüncü haftasında. Değişik sektörlerde çalışan 50 bin işçi, işten atılmaların durdurulması, daha fazla ücret ve çalışma süresinin düşürülmesi talepleriyle greve gitmişti.

25 bin işçinin katılımı ile grev sürüyor. Grevin baştaki kitleselliğiyle sürememesinin bazı nedenleri var. Bunlardan biri G. Kore’de TİS görüşmeleri tüm sektörü değil tek tek işletmeleri kapsıyor. Taleplerde uzlaşma sağlanınca, bu işyeri grev cephesinden çekiliyor. Diğer bir etken ise, tüm ülkede Kore Demokratik Sendikalar Konfederasyonu’nda (KCTU) örgütlü sendikaların ve işçilerin maruz kaldığı yoğun saldırılar.

İnşaat sektöründe çalışan işçiler özellikle ‘98 yılında yaşanan krizden sonra, haftada 70 saat ve sözleşmeli olarak çalıştırılmaktaydı. 10 Nisan’da Seul’de, çimento karan arabaları kullanan işçiler, sendikalarının tanınması, fazla mesailerin ödenmesi ve Pazar gününün tatil günü olması talepleri ile greve gittiler. 19 Haziran günü 1900 polis 300 inşaat işçisinin grevin bitirmek için vahşice saldırdı. İşçilerin tümü gözaltına alındı.

Yine ülkenin en büyük kimya fabrikasında işçiler daha fazla ücret talebi ile greve gitmiş, işyerini işgal etmişlerdi. 14 Haziran’da polis bu işgal eylemine de azgınca saldırmış, grevi kırmıştı. Bir gün sonra ise Korean Air Yınes uçak şirketinde çalışan pilotların iki gündür devam eden grevi kırıldı. Sendika çalışanları ve KAL sendikası başkanı tutuklandı.

Nobel barış ödüllü başbakan Kim Dae-Jung’un 3.5 yıllık iktidarı sürecinde 552 sendikacı tutuklanarak cezaevine kondu. Grevler yasadışı ilan edildi. Sadece son bir hafta içinde 120 sendikacı tutuklandı. 49 sendikacı ise yeraltına geçmek zorunda kaldı.

Güney Kore’de işçi sınıfı militan mücadeleci bir geleneğe sahip. Aynı şekilde işçi sınıfının toplumun diğer ezilen kesimlerinin desteğini alması, dayanışmacı eylemleri de bir gelenek. 22 Haziran günü Liman kenti Ulsan’da

3.500 işçi ve öğrenci Kim Dae-Jung hükümetine karşı bir gösteri düzenledi. Bu gösteri de polisin saldırısına uğradı. İşçiler ve öğrenciler geceyi polisle saatlerce çatışarak geçirdi.

Arjantin’de işlevsiz “sakinleştirme ilacı”!

Devlet terörüne rağmen kitle eylemleri yayılıyor

Birbuçuk yıl önce yapılan seçimleri orta sol birliği Alianza kazanmıştı. Alianza Başkanı Fernando de la Rúa’yı seçen Arjantin halkı, bugün dramatik bir durumla karşı karşıya.

Mart ayında yaşanan büyük ekonomik kriz koalisyon hükümetini düşürdü. Eski Cumhurbaşkanı Carlos Menem’in ise illegal silah ticareti yaptığı için parlamentoya girişi yasaklandı. Arjantin şimdi sosyal patlama tehlikesiyle karşı karşıya.

Arjantin’in kuzeyinde 10 bin nüfuslu bir şehir olan General Mosconi’de, işsizlerin yaptığı cadde işgali esnasında, kızının mezarını ziyaret eden bir metal işçisi polisler tarafından sıkılan kurşunlardan dolayı yaşamını yitirdi. Polisin bu saldırısı sonucu onlarca gösterici yaralandı, bir gösterici de arbedede ezilerek yaşamını yitirdi.

Devletin azgın saldırılarına rağmen Arjantin’in kuzeyinde protesto eylemleri dalga dalga yayılıyor.

Muhafazakar Parti (Partido Justicialista) lideri Juan Carlos Romero’yu suçlayan Cumhurbaşkanı Fernando de la Rúa, sosyal ve ekonomik sorunlara müdahalede yetersiz kalan bölge hükümetinin politik sorumluluğu taşıması gerektiğini söylüyor. Romero’nun bu eleştirilere yanıtı ise, devlet bütçesinin dağılımında eşitsiz davranıldığı, bunun tek gerekçesinin ise Salta’da muhalif bir partinin hükümte olması.

Partilerin iç çatışmasından bağımsız olarak, General Mosconi’de, bir seneden kısa bir zaman diliminde üç ayrı sokak işgali yaşandı.

Kasım 2000’de bir işçi vurularak yaşamını yitirmişti. O zaman de la Rúa işsizlere yardım sözü vermişti. Ancak yeni açılan işyerlerinde saat ücretleri son derece düşük. Bu, verilen ücretin ancak “sakinleştirme hapi” olacağını gösteriyor.

İşçileri yetkilileri, sol grupların etkin bir hareketlilik içinde olduklarını ve Salta halkını etki altına aldıkları söylüyorlar. Sol grupların kitleler üzerindeki etkisinin kırılmaması ve eylemlerin büyümesi korkusu şimdiden hükümeti sarmış bulunuyor.

De la Rúa’nın durumu düzeltmek için yeni bir stratejiye ihtiyacı var. Hükümetin mantığına göre iki seçenek var; ya “sakinleştirme hapi” ya da zor kullanmak. Anlaşıldığı kadarıyla Cumhurbaşkanı ikinci seçeneği tercih etmiş bulunuyor.

Polisin ateş açması sonucu göstericilerden 3’ü öldü, 13’ü yaralandı... Göstericiler resmi araçları ateşe verdiler...

Papua Yeni Gine’de İMF’ye karşı gösteriler

Papua Yeni Gine’de hükümetin ekonomik reformlarını protesto gösterileri düzenleyen öğrencilere polis ateş açtı. 25 Haziran Pazartesi günü meydana gelen eylemde polisin kurşunladığı 3 kişi öldü, 13 kişi de yaralandı.

Papua Yeni Gine’de hükümet kamu işletmelerini özelleştirerek bu işletmelerin kontrolünü yabancı emperyalist şirketlere bırakma planını uyguluyor. Buna dayalı politikalar, başta öğrenciler olmak üzere birçok çalışanın öfkesine neden oldu.

5 gündür süren eylemlerde öğrencilerin çoğunlukta olduğu bildiriliyor. Eylem boyunca şehir merkezinin en işlek caddeleri trafiğe kapatıldı, devlet binalarının önüne barikat kuruldu. Salı günü polis aniden protestoculara gaz bombaları ve otomatik silahlarla ateş açtı. Bu olayın ardından protestocular da onlarca resmi aracı yakarak, eylemlerini sertleştirdiler.

Port Moresby General Hospital’da çalışan bir doktor, açıklamasında, gösterilerde 3 kişinin öldüğünü ve birçok ağır yaralının olduğunu belirtti. Resmi yetkililer ise açıklama yapmaktan kaçındı.

Öğrenciler, eylemleriyle Dünya Bankası ve onun yerli uşaklarını kendi ülkelerinden atmayı hedeflediklerini açıkladılar.

Cezayir’de öfke dalgası büyümeye devam ediyor

Cezayir’de Berberi bir gencin Nisan ayı içinde polis karakolunda öldürülmesi ile başlayan öfke kabarması onbinlerden yüzbinlere büyüyerek sürüyor. 21 Haziran günü demokrasi için ve işsizliğe karşı yapılan yürüyüşe 1 milyon civarında emekçi katıldı. Bu eylem, kaptan olarak batan gemisini terketmeyeceğini ve istifa etmeyeceğini açıklayan ABD uşağı Bouteflika hükümetini oldukça telaşa düşürmüş olmalı ki, aynı gün başkentte yürüyüş ve gösteri yasağı kondu.

Bu yasağın halk kitleleri arasında hiç de dikkate alınmadığı görülüyor. Tizi Ouzou’da biraraya gelen Berberi örgütlerinin hükümetin yasağını görmezlikten gelmesi ve 5 Temmuz’da büyük bir yeni yürüyüş çağrısı yapması da bunun bir göstergesi.

Alman Komünist Partisi’nin uluslararası festivali:

“Bir daha asla faşizm ve savaş!” Ölüm Orucu Direnişi’ni festivale taşıdık...

22-24 Haziran tarihleri arasında Dortmund’ta, Alman Komünist Partisi (DKP) ve yayın organı UZ’nin organize ettiği uluslararası festivale 20 bini aşkın kişi katıldı. Festivalin 1941’de faşist Almanya’nın Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ni imha etmeye yönelik başlattığı savaşın 60. yılına denk geldiği günde başlaması anlamlıydı. Festivalde Mayıs 1945’te faşizmin toplama kamplarından Buchenwald’da tutsakların yemini olan “Bir daha asla faşizm ve savaş!”, günü daha da anlamlı kılıyordu.

Bizler de bu festivale, katılanlarla bütünleşmek ve düşmanla bir irade savaşına dönüşen bir kavganın sürdüğü ülkemiz zindanlarında, sarsılmaz bir inançla şehitlerimiz pahasına süren Ölüm Orucu Direnişi’mizi anlatmak için katıldık.

Gruplara ayrılıp festivale katılanlarla birebir konuşmalar yaptık. BİR-KAR imzalı bildirilerimizi dağıttık, bağış topladık. Daha ilk konuşmalarımızda şunu gördük. Bu insanlar, sokakta karşılaştığımız herhangi birileri değildi. Dünyadaki politik ve sosyal gelişmelere ilgi gösteren, savaşan halkları ve devrimcileri yürekten destekleyen ilerici, devrimci onbinlerce insandı. Faşist Türk devletinin katliamcı yüzü konuştuğumuz herkes tarafından tanınıyor, mevsimleri devirerek şehitlerimizle süren direnişimiz biliniyordu. Zindanlarda direnen devrimci tutsaklar bu direnişi burada bulunan binlerce insanın bilincine yerleştirmişti. Bazen tek tek, bazen gruplara yaptığımız konuşmalar ilgiyle dinleniyordu.

Festivalde, Almanya’da yaşayan diğer uluslardan ve katılan delegelerden de aynı olumlu tepkileri aldık. Direnişimizi izliyorlar ve Ölüm Orucu direnişçilerini selamlıyorlardı.

Festivale genç kitlenin yanında çok sayıda yaşlı insanın katılımı da dikkat çekiyordu. Faşizmi yaşamış, toplama kamplarına ve zindanlara kapatılmış, ülkeleri ikiye bölünmüş, daha sonra serbest pazar ekonomisine peşkeş çekilmek üzere duvarlar yıkılmış, birleşme sonucu kendi topraklarından başka halklar üzerine bomba yüklü füzeler ve işgalci güçlerin gönderilmesine tanık olmuş bu insanlar, “Bugün bir daha asla faşizm ve savaş!” sloganının ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. Bir yoldaşımızın Kollege (Almanya’da metal işçilerinin birbirlerine hitap ederken kullandığı terim) demesi üzerine, yaşlı bir devrimcinin “Kollege değil yoldaş” demesi son derece anlamlıydı. Bu yaşlı devrimciler bizleri ve anlattıklarımızı tüm sıcaklıkları ile kucaklamışlardı. Faşizmi ve cezaevlerini yakından yaşadıklarını ekliyorlardı anlatımlarına. Onların Alman faşizmine karşı mücadele eden direnişçiler olduklarını anlıyorduk.

Birkaç saat süren faaliyetimiz boyunca yüzlerce kişiyle konuştuk, mücadelemizi anlattık. Yurtdışında sürdürdüğümüz genel faaliyetlerde, özel olarak da zindanlara yönelik çalışmalarımızda, bu ülkedeki işçi ve emekçilerine gitmede çekingenliğimizi sürdürüyoruz. Oysa kitlelere gidildiğinde, haklı kavgamıza ilgisiz kalmadıklarını ve bizi geri çevirmediklerini göreceğiz. Bu tür ortamları devrimci bir tarzda kullanabilmeli, Alman işçi ve emekçilerinin desteğini yanımıza çekebilmeliyiz. Bunun önemini bu festival bize bir kez daha gösterdi.

BİR-KAR/Almanya

Berlin’de kefenli protesto eylemi

Berlin’de 23 Haziran günü yaklaşık 50 kişinin katıldığı kefenli bir protesto eylemi gerçekleştirdik. Eylemde maket bir hücre, katliam ile işkenceleri anlatan resim ve panoların yanısıra, Almanca pankartlar, bildiriler ve açıklamalar, açtığımız enformasyon standımızı zenginleştiren metaryaller oldu.

Yaklaşık birbuçuk saat süren eylemde devrimci tutsakların taleplerini içeren Almanca ve Türkçe olarak hazırlanmış metin okundu.

Eylemde hücre karşıtı sloganlar atıldı, yüzlerce bildiri dağıtıldı. Standa ilgi duyan insanlara Türkiye’de cezaevi gerçekliği anlatılarak, “Türkiye’ye tatile gitme, eli kanlı bir devlete para verme, protesto et” çağrısı yapıldı.

Eylemlerimiz kendini güçlendirerek devam edecektir, devrimci tutsaklar yalnız değildir.

BİR-KAR/Berlin

Dünyadan kısa kısa...

Kore Savaşı’nın 51. yıldönümünde dev gösteri

Başkent Pyongyang’daki Kim İl Sung Meydanı’nda gerçekleştirilen gösteriye katılan 100 binin üzerindeki Kuzey Koreli, “Amerikalı emperyalist saldırganlar, Güney Kore’yi derhal terk edin!” yazılı pankart arkasında yürüyerek ABD’nin Güney Kore’deki askeri varlığını protesto etti. Ayrıca gösteride taşınan dövizlerde “ABD’li emperyalistler düşmanımızdır!”, “Yankeeler, evinize dönün!” şiarları yer aldı.

Kore’de ABD’nin liderliğini yaptığı emperyalist müdahaleyle 1950’de başlayan savaş, üç yıl sürerek 1953’te sona ermişti. Kore’nin ikiye bölünmesi ile sonuçlanan savaşa 5 milyon kişi hayatını kaybetmişti. Türk burjuvazisi emperyalizme yaranmak ve bu arada NATO’ya üye olabilmek için emperyalizmin hizmetinde Kore’ye askeri birlikler göndermişti. Gönderilen askerlerin büyük bir bölümü savaşta hayatlarını kaybetmişti.

İngiltere’de ırkçılık tırmanıyor

İngiltere’nin Lancashire eyaletindeki Burnley kentinde ırkçı saldırılar yeni çatışmalara neden oldu. 23 Haziran günü başlayan çatışmalar ertesi gün daha da boyutlanarak sürdü. Gece pekçok işyeri ve otomobil ateşe verildi. Bir gazete bayii, bir pub ve 5 otomobilin yakıldığı olaylardan sonra, polisin 4 kişiyi tutukladığı açıklandı.

Daha önce ırkçı çatışmaların yaşandığı Oldham kasabasına uzaklığı sadece 20 mil olan Burnley’de olayların başlamasına, Asyalı bir taksi şoförünün ırkçı beyazların saldırısına uğramasının neden olduğu belirtildi. Burnley, 6 bin Asyalı’nın yaşadığı 92 bin nüfuslu bir kent olarak, ırk ayrımcılığının çatışmalara dönüşmesi tehlikesinin en güçlü yaşandığı yerlerden biri olarak tanımlanıyor.

İranlı işçilerden meclis önünde eylem

İran’da Jamko adlı bir konfeksiyon fabrikasının işçileri, ücretlerinin bir yılı aşkın süredir ödenmemesin protesto etti. Meclis önünde gerçekleşen eylemde işçilere sorunlarının çözüleceği sözü verildi.

Almanya’da demiryolu emekçileri eylemde

Alman Devlet Demiryolları’nda çalışan emekçiler, bazı tesislerin kapatılması kararını protesto etmek amacıyla geçici iş bırakma eylemi düzenlediler. Demiryolları Sendikası Transnet’in sözcüsü, kapatılması veya satılması düşünülen toplam 9 bakım tesisinde binlerce işçinin eylem yaptığını söyledi. Kapatma ile 6 bin işçinin sokağa atılacağını belirten Transnet sözcüsü, yönetim kurulu kapatma kararı geri alınana dek eylemlerinin süreceğini vurguladı.

Peru’da deprem

Peru’nun güneyinde 23 Haziran gecesi meydana gelen 7.9 büyüklüğündeki depremde ölenlerin sayısı resmi açıklamaya göre 102, yaralı sayısı ise 1200.

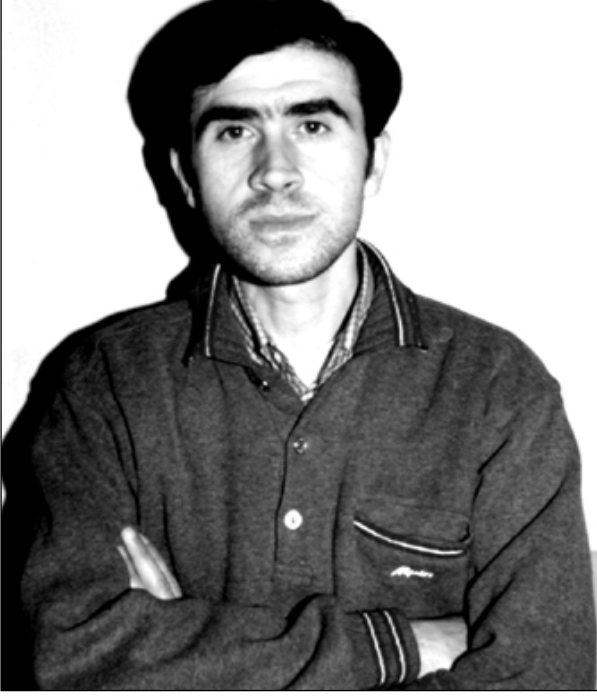
Gerçek rakamların bunun çok çok üstünde olduğu kesin olan depremde, yaklaşık 20 bin kişinin de evsiz kaldığı belirtildi. Ulaşımı hayli güç olan kırsal bölgelerden yeni bilgiler geldikçe ölü sayısının artacağı bildiriliyor. Köylerde evlerin özellikle çamur ve tuğla karışımından yapılması nedeniyle çok sayıda insanın hayatını kaybetmiş olmasından korkuluyor. Depremde toprak kaymalarının meydana geldiği, yolların kapandığı, evlerin okulların ve kiliselerin yıkıldığı açıklandı.

Peru’da 1970 yılında da 7.9 büyüklüğünde bir deprem meydana gelmiş ve 70 bin kişinin ölümüne, 600 bin kişinin evsiz kalmasına neden olmuştu.

Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli'ye mektup...

“Büyüyor, büyüyecek kavga seninle birlikte...”

Ertuğrul Kaya*(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)*

Merhaba sevgili yoldaşım;

Yaşamım boyunca tarihleri hep karıştırmışım. Hem de öylesine ki, bir gün önceki tarihi bile kolay kolay akılda tutamam. Bugün 22 Nisan... Bu tarih ölümüne kadar hafızamdan silinmeyecek. Ne ben unutacağım, ne de unutturulmasına izin vereceğim. Bütün yoldaşların da böyle davranacağından kuşkun olmasın. Çünkü bu tarih, hayatın nasıl biraz daha aydınlandığını, yeni bir dünyanın nasıl kurulacağını, bir kez daha en net şekilde ortaya koydu.

Evet can yoldaşım; aramızdan “ayrılarak” güneşin ülkesine “mavi ve asi” yüreğinle gidiverdin. Yani bizden önce ulaşıverdin ölümsüzlüğe! Yüreğinin “mavi” yanı çıkarsız, sonsuz özgürlük düşümünü; “asi” yanı ise, özgürlüğe ulaşmak için, hiç tükenmeyen isyancı yanını anlatıyor.

Biz dört Ölüm Orucu Direnişçisi aynı mekanı paylaşıyoruz. Yani senin gibi bedenlerimizi “ölüm”e yatırmıştık. Aslında buna ölüm demeye dilim varmıyor ya?!.. Bedenlerimizi ölüme yatırmıştık, ancak beynimizi, bilincimizi, yüreğimizi özgürlüğe nişanlamıştık! Günler uzayıp, aylara devirirken kendini, şehit haberleri peşi sıra gelmeye başlamıştı. Her ölümle kinimiz daha artıyor, inancımızın sarsılmazlığı daha da güçleniyordu. Sabrımızı sınamak isteyenleri birçok kez yanıltmıştık!.. Bedenlerimiz gün gün erirken sabrımız volkan oluyor, ölüm çaresizlik içinde çırpınıyordu. Bizse, ölüm karşısında yarınların daha iyi ve mutlu yaşamını savunanlar olarak; ısıklık çalıp, türkü söyleyip, gülücükler savuruyorduk geleceğe. İşte böyle yaşıyorduk zamanı, sevgili yoldaşım. Düşenlerin sayısı her gelen günle birlikte daha da artıyordu. Düşenlerin içinde tanıdıklarımız da vardı, daha önce yüzünü hiç görmediklerimiz de. Oysa şu anda hepsi bizimle tanıdık olmuştu.

Ben ranzama uzanmış günlük gazetelerdeki köşe yazılarını okurken, bir taraftan da kulağım tek sesli iletişim kaynağımız olan küçük radyomuzdaydı. Bugün iki şehit haberi almıştık. Bu yüzden hücremiz daha sessizdi. İşte bu sessizlikte, tanıdık bir isim düştü içime. Bu kör, sağır, dili olmayan kirli-sarı duvarların

içine. Yanımdaki siperdaşım yüzüme baktı. Daha önce seni anlatmıştım, az-çok o da tanıyordu. Benim yüzümde o da takılı kaldı. Kelimeler kendini yitirdi. Bu sessizliğin içinde öfkemin kabarışına bıraktı kendini. Spikerin alışılmış soğuk sesinden çıkan ismin, içimi bir mavzer kurşunu gibi deldi. Sanki o an, bütün sınıf savaşımalarında yer almışım da, vurdukça büyüyen umudumuzun tatlı yorgunluğu üzerime çökmüştü. Hüzün bir yanımda demlenirken, bir yandan da kazanacağımıza olan inancın isyancı yanı büyüyordu. Çaresiz miydim? Elbette değil! Çünkü düşman güçlerini bedenlerimizle kurşun yağmuruna tutuyorduk. Bunun için, yani böyle kazanacağımızı bildiğim için dudaklarıma gülümseme bile düşmüştü. Ve bunu sen ölümünle göstermiştin. Bunu daha önceden en iyi bilenlerimizdendin. Bu yüzden ölümünde hiç zorlanmadın, hatta en kolay elveda diyenlerimizden oldun. Ölürken senin de yüzünün aydınlık bir gülümsemeyle dolu olduğunu biliyorum. Sevgili yoldaşım, üzerime çöken hüznün nedeni ise, seni çok yakından tanımanın getirdiği ve şimdiden başlayan özlemin, hasretindi. Önce dostun, arkadaşın, sonra yoldaşlığın yalın gerçekliği!

Burada seni kelimelerle anlatmak çok zor. Belki de anlatmak gereksiz. Çünkü ölümün şekli, seni fazlasıyla anlatmaya yeter. Hani mektubunun birinde belirtmiştin; *“Artık söz eylemini yitirdi; bedenlerimizi namluşa sürdük. Hem de dünyada daha icat edilmemiş en güçlü mermi olarak. Hazır bekliyoruz! O gün çok uzak değil. Milyonlarca proleterle halay çekme günü de gelecek.”* İşte bu kadar yalın, bu kadar inançlı. O gün, yani bu tarihsel eyleme başlarken kazanacağımızı ikimiz de biliyorduk. Bu işçi sınıfının tarihsel bilimsel teorisine inancından geliyordu. Sırtını dayadığın partinin doğru politikalarına olan güveninden geliyordu. Damarlarından akan, bütün hücrelerine sökün etmiş devrimci kanın bunu söylüyordu. Yukarıda belirtmişim ya! Seni anlatmak çok zor. Hele sıcaklığın içindeyken!.. Radyoda duyduğum andan itibaren, ismin beynimde salınıp dururken... Burada sana büyük laflar etmeyeceğim. Böyle yaparsam sana haksızlık etmiş olurum. Söyleyeceğim, yazacağım her söz, küçük kalır, anlamsızlaşır. Bundan korkarım. Yüreğini, beynini devrime nişanlamış “birisine” böyle bir haksızlık yapmayı kaldıramam.

Sevgili yoldaşım; şu an gözlerimi kapadığımda, bilincim birçok yaşanmış güzelliğin ortasına düşüyor. İzmir’in yoksul mahalleleri, sokakları, zincirler oluşturup yürüdüğümüz emekçi mitingleri... Bazen sertleşen, ancak hep dostça biten tartışmalar... Ulucanlar’a ilk geldiğin günkü karşılaşmamız, hani sen Habip yoldaşla volta atarken, ansızın karşılaşmamız var ya. Senin o an tanıdık bir yüzü görmekle yüzüne düşen ışıltı, benim şaşkınlığım... Sonra sınımsız bir kucaklaşma!..

Sevgili yoldaşım, bu sana aramızdan ayrılışının ilk saatlerindeki mektubum. Daha önce de mektuplar yazmıştım sana. Sen de karşılığını vermiştin. Hem de hiç beklemeden. En son mektubun, Ulucanlar’daki parti kutlamasını anlattığın mektubundu. Ayrıca mektubunun içinde bir de kart vardı. Hani, Ümit ve Habip yoldaşın resimleri arasına yerleştirdiğin kızıl

bayrağın olduğu... Bugün düşününce, bunlar geleceğimizi simgeliyordu. İşçi sınıfının kurtuluşunun resmiydi! Şimdi sen de katıldın devrim tarihimizin albümüne. Sizleri kıskanmamak mümkün mü? Kim olmak istemez tarihimizin ilklerinden?

Hatırlarsan, ilk mektubu ben yazmıştım. Bu mektubum komünist saflara yönelişimin ilklerindendi. Ve bunu ilk öğrenen sen olası istemiştin. Mektubumun karşılığını verdiğinde, kurduğun cümlelerden nasıl da sevindiğini anlamıştım. Açıkça yazmasan da şöyle dediğini hissediyordum; “daha önce ben sana dememiş miydim”! Ulucanlar’da görüş kabiniindeki tartışmamızda bunu gülerek de ifade etmiştin; “çareniz yok, eninde-sonunda komünist saflara katılacaksınız.” Ben o zaman gülümsemiştim. Elbette bu bilimsel bir kanun; hayatta “mutlak diye bir şey yoktur”. Oysa o zaman ben bunu yadsıyordum. Kendime ne kadar güveniyordum. Yani düşüncelerimin tek doğru olduğuna. Hayat bu, nehirlerin denizle buluşması gibi, insan da gerçeği sonunda buluyor!..

Sevgili yoldaşım, bundan sonra sürekli yazacağım. Aramızdaymışsın gibi. Birlikte yapacağımız işleri düşünerek. Birlikte sınıfsız bir dünya için, iyi bir şeyler yapmanın sevincini içimde taşıyarak yazacağım. Sanki birlikte bir işçi mitingindeyiz. Sen sınıfa devrimi, sosyalizmi anlatıyorsun. Fabrika önlerinde birlikte bildiri tutuşturuyoruz yaşamı üretenlerin ellerine ya da bir grevde halay çekiyoruz omuz omuza. Mektuplarımda anlatacağım daha çok şey olacak. Onlarca yoldaşın var seni anlatacak, yazacak. Bu mektuplarımı yazarken, seninle barikat başlarında olduğumuzu düşüneceğim. Ve sana öldü diyenleri bir kez daha yanıltacağız!..

Seninle ilk tanışmamızı aklıma getiriyorum şimdi. İkimiz de aynı tarihlerde tahliye olmuştuk cezaevinden. İkimizin de ilk hapishane deneyimiydi yanılmıyorsam. Tanışıklığımızdan kısa bir süre sonra seninle yaptığımız sohbetlerde hemen belli etmiştin kendini. Devrime ve sosyalizme nasıl güçlü bağlarla bağlandığını. Bu yolun geçici yolcularından olmadığını anlamıştım hemen. Yaptığımız ideolojik-siyasi tartışmaların sonu her zaman, devrime ve sosyalizme bağlanıyordu. O zaman farklı yapılardaydık. Bunun için tartışmalarımız çok hararetli olurdu. Sonra sen kayboldun ortadan. Hemen anladım nerelere gittin. Ve bir süre sonra haberini aldım. Kavgamızın başkentinde gözaltına alınmıştın. Gözaltından işkencecileri yenerek çıkmayı beni ne kadar sevindirmişti. Bu ilk olmayacaktı. Daha sonra Ankara işkencehanesini tanıstıracaktın direnişle. Ümit yoldaşla birlikte ve bugün Ölüm Orucu’nda olan yoldaşlarınla aynı türküyü söyleyip başı dik çıkacaktınız işkenceden. Sonra mahkemede gösterdiğiniz tavır. Partisine ve sosyalizme ihanet edip beynini düşmana satan haini nasıl da cezalandırdınız. Bu eyleminiz, hiçbir hainin cezasız kalmayacağını, hem de en güvenli diye düşündükleri yerde, çok anlamlıydı. Gereken mesaj verilmişti. Hiçbir hain rahat olamayacaktı artık. İşte senin isminin geçtiği her yerden iyi haberlerin geliyordu. Bizde “iyi olmak” sınıf savaşımının içinde olmaktı.

Can yoldaşım, Ölüm Orucu’nda günler ilerliyor.

Sizlerin yanına gelmeye hazır yüzlerce dostumuz, yoldaşımız var. Savaş alanına fırlatmak için yürekleri pır pır atıyor. Elbette ölümü hiç tereddütsüz karşılayacağız, bir kişi kalana kadar. Böylesine inançlı insanlarımız oldukça zaferi kazanmamak mümkün mü? Zaten ilk şehitleri vermeye başladığımız andan itibaren zafer kazanılmıştır. Bugün zaferin adı konulacaktır sadece. Bundan dolayı ölümün üzerine su içer, türkü söyler gibi yürüyoruz. Ölüm bu güç karşısında çaresiz kalıp, sığınacak yer aramaya başladı. Rezil rüsva edildi. Egemenlerin korkusu bu; ölümü bile göğüsleyenlerin karşısında yenilgilerinin kaçınılmaz olduğunu artık daha iyi biliyorlar. Şu anki durumları son çırpınışları. Kazdığımız mezarlarına gömmek için onları, biz de hızlandıracağız koşumuzu. Yakında birilerimiz daha geliriz yanınıza, kaçınılmaz olan bu işte. Ancak geride kalanlar kavgalarında yaşatacaklar bizi. Bundan hiç kuşukumuz yok. Halaylarını bizimle çekecekler.

Can yoldaşım, seni buralarda özleyenler çoğalacak daha da. Zafer günümüzde omuz omuza olsaydık, olabilseydik! İşçilerin o şahlanan yüreklerinden, çocukların ışıldayan gözlerinden öpebilseydik!

Artık bundan sonrası daha güzel yaşanacak. (Biraz hüznün, biraz burukluk kalacak elbet). Çünkü yoldaşım, büyüyor, büyüyecek kavga seninle birlikte, senin adınla.

Can yoldaşım, şimdilik burada son derken, seni her zaman hasretle, özlemle arayacağımı belirtip, kalanlarımızın yüreğinde devrimin, sınıfsız toplumun ateşi olarak yaşayacağımı söylüyorum. Sevgiyle, hasretle kal. Kazanacağımıza olan inançla...

Yoldaşın Ertuğrul Kaya
23 Nisan 2001
Konya E Tipi Cezaevi

Bu mektup Hatice Yürekli yoldaşa yazılmıştır. Hatice yoldaşın izinde kararlılıkla yürüyeceğimizi bir kez daha belirtip, işçi sınıfının bilimsel ideolojisine sonsuz inancım ve kazanacağımıza olan güvenle bütün yoldaşlarımızı, dostlarımızı selamlıyorum.

*Biz kazanacağız!
Sosyalizm kazanacak!*

...

*Bir baharı daha bıraktık geride
Açılmadı hiç*

*Sımsıkı sıkılı yumruklarımız
Gözlerimiz hiç kopmadı*

güneşten

*Adımlarımız kabaran
topraktaydı.*

*Yüreklerimiz gökyüzünün
duruluğunda*

*Fısıltıyla dolaştı soluklarımız
yeryüzünde*

*Kaç rihter ölçeğinde olduğu
ölçülemedi hiç*

*Altan alta büyüyen sevdamız
Yürüdü kendi yatağında*

*ulaşacağı bakir topraklara
Kendilerini sulara yakıp*

*açlıklarda çoğaldılar
Ölümlerde çoğaltanlar*

*aldılar bütün günü içlerine
Bırakarak günsüzlüğü karanlığa*

*Yolunuz ay
Gönlünüz insan olsun*

Ertuğrul Kaya

ÖO direnişçisi Bekir Balyemez'e mektup...

“Tereddüt etmeden öleceğiz!”

Muharrem Kurşun

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Merhaba sevgili Bekir, Belki de bana yazdın, ne ki hiçbiri elime geçmedi. Belki de hiç yazmadın. Sonuç olarak epeydir yazışmıyoruz. Sonlara doğru siftah yapıyoruz. Bir dosta yazmıştım, artık bizim merhabalarımız az ya da çok “hoşçakal”ı da içinde barındırıyor. Bizim cephemizden coşkun bir hoşçakal bu, ... açısından nasıl ... İlk Hatice yoldaş oldu hoşçakalın diyenimiz. Zafere doğru atılan bir adım oldu Hatice yoldaşın hoşçakalı. Yeni adımlar da atılacak. Madem bu bedeli ödememiz gerekiyor, tereddüt etmeden öleceğiz. Artık yazmakta zorlanıyorum. Kısa oluyor yazdıklarım bu yüzden. Bir yerde isabetli de oluyor. Yazım iyice okunamaz oldu çünkü. Kısa yazarak okumaya çalışanları bir ızdıraptan kurtarıyorum. Başarı yine bana ait. Sevgili Bekir yoldaş, ulaşır mı ulaşmaz mı bilemiyorum, ama yazarsan sevinirim. Orada ulaşabildiğin bütün dostlara yürek dolusu selamlarımı iletirsen sevinirim. Tabii sana da... Kendine iyi bak. Hoşçakal... Herkesi kucaklayıp, öpüyorum.

13 Haziran 2001

ÖO direnişçisi Muharrem Kurşun'a mektup...

“Görkemli direnişimizin onuru senin ve senin gibi yoldaşların...”

Bekir Balyemez

(TKİP tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi)

Canım yoldaşım, Önce direniş ocağının tüm sıcaklığıyla merhabalar. Sevgili yoldaş, 13 Haziran'da yazdığın mektup 23'ünde elime ulaştı. Hemen yanıtlıyorum, umarım eline ulaşır. Siteminde haklısın tabii. Sana operasyondan sonra ve çok az yazabildim, o da eline ulaşmamış. Sağlık durumunun ağırlığını tahmin ettiğimden, bir de '96'nın anıları gözümün önünden gitmediğinden dolayı yazmakta üstelemedim. Ve 19 Aralık'ta, Ölüm Oruçları'nda şehit düşen yoldaşların anıları, paylaşımları da bir başka yer tutuyor zihnimde. Bir çoğuyla orada burada yaşamış, acıyı, mücadeleyi paylaşmışız. Bugün de ölümü... Aslında buna ölüm de denmez, bu yüzden “hoşçakalın” dememeliydin. Kefeni kızıl bayrak olanlar, sermayenin burçlarında dalgalanırlar. Asıl, düzen bize “elveda” demeli. Ben gayet iyiyim, zimba gibiyim. 6. koldan katıldık yürüyüşe, '96'dan kalma bir rövanşımız vardı, bu kez alacağım. Yani nöbet yerleri boş kalmadı, kalmayacak.

Yoldaş senin de gözün arkada kalmamalı. (...)

Artık, yaşanan hergünü bir devrim olan direnişimizde 250'ye geldik dayandık. Tarihte belki bir Paris Komünü'yle, belki Stalingrad'la boy ölçüşebilecek soylulukta olan görkemli direnişimizin onuru senin ve senin gibi yoldaşların. Seni çok seviyoruz ve gıpta ediyoruz. Deniz Gezmiş son mektubunda, “Bir insanın ne kadar yaşadığına değil, yaşamında ne kadar iş yaptığına bakılır” demişti. Bizler yaşamımızda olduğu gibi, ölümümüzle bile büyük iş yapıyoruz. Lanet olsun, küçük dünyalara, küçük hesaplara. Kendini tutuşturarak şehit düşen bir yoldaşın (Bursa'dan Ali İhsan) ifade ettiği gibi, “Alın işte, cansa can!”

Seni hasretliğimizin olanca hırsıyla kucaklıyor ve öpüyorum. Yoldaşça selamlar.

25 Haziran 2001

Müzik ve politik mücadele

Burjuvazi her alanda olduğu gibi kültürel alanda da emekçilere bir dizi saldırı yöneltilmekte, kitlelerin uyuşturulması, beyinlerinin yıkanması için sanatı afyon gibi kullanmaktadır. Buna karşı işçi sınıfı, sanatı da bir silah olarak kullanmak ve onu burjuvaziye yöneltmek zorundadır.

Burjuva sanatçılar ve bazı liberal aydınlar, ilerici devrimci sanatı etkisizleştirmek için, sanatın siyasetten bağımsız olduğunu/olması gerektiğini, güzel olanın bu olduğunu söylemektedirler. Bayatlamış bir burjuva görüşü olan “sanat sanat içindir” anlayışını “sanat toplum içindir” anlayışının yerine geçirmeye çalışmaktadırlar.

Peki sanat sanat için mi olmalıdır? Bu görüş doğru mudur? Elbette hayır! Tarihe baktığımızda, örneğin kendini evrensel düzeyde kanıtlamış en büyük müzisyenlerin esasında hiç de politikadan bağımsız olmadığını görürüz. Eğer tarih sınıf savaşımının tarihi ise ve müzisyen de toplumun bir parçası ise, bu durum ve tutum son derece doğal sonuçtur.

Müzik ve politika hiçbir zaman ayrı durmamıştır

Tarihin gelmiş geçmiş en büyük bestecilerinden sayılan Mozart, katolik kilisesine ve ruhban sınıfa karşı tavır almış, aldığı bu tavrı dolaylı olarak ve yoksulluk içinde genç yaşta ölmüştür. Beethoven ise coşkulu bir cumhuriyet taraftarıdır. Napolyon imparatorluğunu ilan ettiğinde, ona öfkelerini kusmaktan geri durmamıştır. Verdi'nin adı ise İtalya'da feodal sınıfa karşı verilen demokrasi mücadelesi ile bütünleşmiştir. Wagner anarşist yapısı, yahudi karşıtı düşünceleri ile ün salmıştır; Bakunin ile dostluğu da bilinmektedir.

Hitler Almanyası da, Nasyonal Sosyalist düşüncenin propagandasının yapılması için birçok besteciye görevlendirmiş, bu amaçla Reich Müzik Odası'nı kurmuştur. Aynı zamanda muhalif müzisyenleri de yok etmeye çalışmıştır. Komünist Manifesto'yu kantat yapan Erwin Schulhoff, Nazi Almanyası tarafından esir edildikten sonra Wülzburg kampında öldürülmüştür.

Tüm bu örnekler, müziğin politikadan bağımsız olmadığını ve sınıfların bu alanda da mücadele içerisinde olduklarını göstermektedir.

Partili sanatın önemi

Lenin, kültür sorunu üzerine makalelerinde, partili olmayan sanatı mahkum etmiştir. Müzik de devrimci ideolojinin kitlelere anlatılmasına ve benimsetilmesine aracı olabilmelidir. Sanat, burjuvazinin güdümünden ve burjuva bireyciliğinin ekseninden çıkarılmalıdır. Sanat bağımsızdır nutuklarını mahkum etmek, bunu savunanların işin aslında burjuvazinin hizmetinde olduğunu bilmek ve proletaryanın sanatını yaratmak zorundayız. Bu da elbette proletaryanın devrimci önderliğinin somutlaşmış ifadesi olan partili mücadelede gerçek anlamını ve işlevini bulur.

Her sınıf kendi sanatını yaratır ve isteklerini bu şekilde topluma anlatır. Burjuvazi içi boş sözlerle dolu şarkılar yaratarak kitleleri uyuşturmaya çalışır. Muhalif müzik de belli bir sınıfa aittir. Mesela Grup Yorum, küçük-burjuvazinin devrimci taleplerini en net ve en güzel ifade eden bir müzik grubudur. Bugün birçok öğrenci ve varoş gençliği, bu müziği dinleyerek etkilenebilmekte ve belli bir ideolojiye sempati duyabilmektedir. Ama proletaryanın devrimci özlüklerini ve devrimci sosyalist hedeflerini ifade eden bir müzik denilince, büyük bir boşluğun var olduğunu görmemiz gerekiyor.

Saldırmanın vakti gelmiştir

Bu boşluğu tabii ki komünistler doldurmak zorundadır. Etkinliklerde, grev çadırlarında, sokak eylemlerinde saziyla sözüyle ortama renk katacak, coşturacak, politik mesajını taşıyacak bir müziği yaratma zorunluluğu vardır. Burjuva sanat anlayışına işçi sınıfının bağrından köklü bir darbe indirmek zorunludur.

Yaşanan deneyimlerin ışığında, müziğin politik faaliyete getirdiği canlılık, kitlelere seslenmede taşıdığı kolaylıklar göz önüne alınmak zorundadır. Bir etkinlikte yapılan konuşmalardan sonra, o konuşmaların içeriği doğrultusunda üretilmiş bir şarkı, mesajın çok daha rahat anlaşılmasını sağlamaktadır. Grup Yorum, konserlerinde ölüm orucu ile ilgili konuşmalar yaptıktan sonra, konuya dair söylediği bir şarkıyla tüm kitleyi yumruklar havada şarkıya katılır bir hale

getirebilmektedir. Bu ciddi bir etkidir, müziğin rolünü kavramamıza yardımcı olmalıdır. Veya bir piknikte yalnızca düzene muhalif yönü bilinen insanlara, müzik grubu aracılığıyla, hem devrim ve sosyalizm mesajını, hem de ölüm orucu direnişine sahip çıkılması gerektiği mesajının verilebildiğini görüyoruz. Buna

benzer örneklerin yaygın biçimde yaşandığı ve yaşanacağı açıktır. Yeter ki bu konuda bir bilinç açıklığına sahip olabilelim.

Üretim zorunludur!

Partili müzikten bahsediyorsak, bu alanda büyük bir emek harcamak gerektiği açıktır. Mevcut müzik çalışmalarımız güçlendirilmeli, bu alandaki imkanlar zorlanmalı, bir üretim faaliyeti örgütlenebilmelidir. Bu üretim partimizin temel perspektiflerini yansıtan bir tarzda olmak zorundadır. İnsanlara yabancı bir müzik tarzında üretim yapmayı tercih etmemeliyiz. Ayrıca kullandığımız müzik aletleri de mümkün mertebe insanların kolayca edinip çalabileceği tarzda olmalıdır. Mesela bir yan flütün sesi çok güzeldir, ama çok pahalı bir alettir. Onun yerine kavalı tercih etmek, üretimi o yönde yapmak gerekir. Bu şekilde insanların kolayca öğrenip kolayca çalip söyleyebileceği, daha rahat benimseyeceği bir üretim tarzına girmiş oluruz.

M. Theodorakis, müziğe başladığında, eğitim görmüş bir komünist müzisyen olarak halkın varolan müziğini incelediğini, onun kullandığı enstrümanlarla beraber söz ve müzik olarak daha kaliteli şarkılar üretmeye çalıştığını, bu şekilde halkın müzik beğenisini geliştirerek burjuvazinin onlara vermeye çalıştığı bayağı estetik anlayışını kırmak istediğini anlatıyor. Bizim hedefimiz de bu olmalıdır.

Ayrıca sınıf çalışmasının yürütüldüğü bölgelerde, müzik deneyimlerimizi emekçi kitlelerle paylaşmak açısından işçi koroları kurabilmeliyiz. Bu tür bir faaliyetin örgütlenme anlamında da çok büyük yararları olduğu açıktır.

Hiçbir alanda boşluğa tahammülümüz olamaz, olmamalıdır. Müzik alanında da bizim dolduramadığımız boşluğu düzen dolduracaktır, bunu asla unutmamalıyız. Öyleyse partili sanata omuz vermeli, onu daha ileri düzeylere taşımanın her türlü olanağını kullanmalıyız.

Yaşasın Partili sanat!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bir film ve emperyalist kültür saldırısı

Emperyalizmin yeni sömürgecilik yöntemleri, az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeleri kültürel egemenlik altına almayı gerektirmektedir. Emperyalistler maddi güçleriyle kaleleri fethederken, manevi değerlerini de pompalama çabasıdadır. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yoğun bir kültür emperyalizmi uygulanmaktadır.

Türkiye'deki emekçiler de, Rambolar, Rockyler, çizgi filmler vb. ile, tarihin çarpıtılmasından oluşan, toplumsallıktan ve paylaşımcılıktan uzak, bireysel kahramanlığı ve bencilliği öne çıkaran emperyalist kültürün yıllardır bombardımanı altındadır.

Burada değinmek istediğim konu sinema. Geçtiğimiz aylarda gösterilen “Kapıdaki Düşman” filmi, emperyalist kültür bombardımanının çarpıcı bir örneği. Filmde açıkça yansıtılan nefret, sosyalizmden duyulan korkuyu ortaya koyuyor.

Film, güya İkinci Dünya Savaşı'nda Alman faşistlerinin Stalingrad'a dayanması karşısında dünyada eşine az rastlanır bir direniş örneği olarak insanlık tarihine geçen Stalingrad savunmasını anlatıyor fakat baştan sona, tarihin çarpıtılmasının, tersyüz edilmesinin bayağı bir örneği sergileniyor. Bu savunmada şehit düşen milyonlarca insan yok sayılarak, sonuç iki keskin nişancının savaşına dökülüyor.

Filmde Kızıl Ordu askerlerinin savaştan kaçmak için çeşitli yollar denediği, kaçanların ise kendi yoldaşları tarafından vurulduğu anlatılıyor. Sanki insanlığı faşizmin barbarlığından kurtaranlar, bu uğurda en büyük bedelleri ödeyenler onlar değilermiş gibi. Komutanların farklı bir yaşam sürdürdüğü, askerler aklıktan ölürken onların her gece yiyip-içip eğlendikleri vurgulanıyor. Kısacası, baştan sona sosyalizme nefret kusan bir film.

Kapitalist barbarlığın sahipleri giderek daha fazla yalan, çarpıtma ve demagojiye ihtiyaç duyuyorlar. Son yıllarda sosyalizmi karalayan birçok kitabın çıkarılması boşuna değil. Emperyalist kapitalizm içinde debelendiği krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklemek için kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Bu saldırılar karşısında sosyalizm işçi ve emekçiler için yeniden bir umut ve özlem haline geliyor.

Bu nedenle onlar, sonunun yaklaştığını hisseden akrepler gibi, etrafa saldırıyorlar. Ama, bu saldırıların sonuç vermediğini gördükleri zaman, akrep kadar asil davranıp kendilerini imha etme fırsatını onlara vermeyeceğiz. Onları kendi ellerimizle tarihin çöplüğüne göndereceğiz.

Yaşasın sosyalizm!

H. Akar

T. Yıldız

İzmir Hücre Karşıtı

Platform'un açıklaması...

“Tecrit ve izolasyon varolduğu sürece haykıracağız”

İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nu 17 Haziran 2000'de sendikaların (Limter-İş, Bank-Sen, Genel-İş, Belediye-İş) önerisi; İHD ve diğer DKÖ'nin girişimi ile kamuoyuna deklare ettik. Amacımız hapishanelerde yaşanan hak ihlallerini, anti-demokratik uygulamaları ve hücre (F) tipi hapishanelerin ne olup olmadığını tüm kamuoyuna duyurmaktır. Bir yıldır çeşitli vesilelerle; çeşitli yerlerde etkinliklerimizle herkesi bilgilendirmeye çalıştık. Ve devam etmekteyiz.

Kişi, kurum ve kuruluşlarla devam ettirdiğimiz süreç, özellikle SAG ve ÖO döneminde yeni bir ivme kazanarak devam etmiştir. “Görüşmeler başlatılsın, çözümler bulunsun” ekseninde sürdürdüğümüz bu süreçte, 19 Aralık operasyonu ile siyasi tutuklu ve hükümlüler F tipi hücrelere atılmıştır. Operasyon sonrası 30 insanımız hayatını kaybetmiş, onlarcası da yaralanmıştır. Fakat ÖO daha da artarak devam etmiş, şimdiye kadar 24 insanımız hayatını kaybetmiştir.

Dışarıdaki ürkütücü sessizliğe rağmen, bizler 50-100-150-250 insanın katılımı ile eylemlerimizi sürdürdük. 8 ayı aşkın süren süreç, tüm herkesi sınımış, pratikteki durumlarını, tutumlarını ve duruşlarını aydınlatarak netleştirmiştir. Birçok kurum bunun dışında kalmış, birçoğu arada bir görünmüş, fakat bizler birçok eksikliğimize rağmen hep varettik kendimizi.

Onların sesi ve çılgılığı olduk. Ailelerin acılarını ve öfkelerini paylaştık. Kısacası dostlar, hapishanelerin insan sağlığına ve onuruna yaraşır bir tarzda düzenlenmesi için mücadele ettik ve etmekteyiz. Hakkımızda onlarca soruşturma ve mahkemelerde davalar açıldı. Gerçi bu ülkede demokrasi mücadelesinin de bir bedeli vardır. Önemli değil, ama herkes bilsin ki, tecrit ve izolasyon varolduğu sürece biz ilericiler, demokratlar ve sosyalistler olarak, demokratik haklarımızı sonuna kadar kullanarak, tüm kamuoyuna çılgılığımızı haykıracağız.

23 Haziran 2001

**İzmir Hücre Karşıtı Platform adına
Orhan Saygınar**

Antakya'da reformist-liberal güçlerin geldiği yer:

Devrimci çalışmaya düşmanlık...

Hücre saldırısı ve ÖO Direnişi gibi şiddetli çarpışmaların yaşandığı bir dönemde saflar daha bir netleşmekte, reformistler daha fazla düzenin girdabına sürüklenmektedir. Dahası bu dönemde bazı kurum ve kuruluşların tepesindeki reformist yönetimler, sahte demagogik söylemler kullanarak, bir vicdan rahatlaması içerisine girmektedirler. Bu gerçeği reformist teslimiyetçi platformların somut pratikleri üzerinden ortaya koymak istiyoruz.

Devrimci faaliyete düşmanlık

Şoven bir Arap milliyetçi akım olan Güney Uyanış, '90'lı yılların ikinci yarısında ÖDP'ye yamanmasının ardından, gerici bir ruh haliyle devrimcilere pervasız bir saldırı başlattı. Küfür, hakaret, devrimci çalışmayı engellemeye çabası, bu şarlatan takımının marifetleri arasında.

Bize dönük saldırılarda muhatabımız ÖDP yönetimi oldu. ÖDP yönetimi beklediğimiz tutumu sergileyerek, “sorunuz onlarla, biz karışmıyoruz” gibi bir yaklaşımda bulundu. Ve bu kişiler hala ÖDP yönetimindeler. İskenderun'daki 2000 yılı 1 Mayıs'ında Hatay temsilcimizin kürsüden kitleyi selamlayıp “1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!” sloganını attırdıktan sonra, Uyanış (ÖDP) takımı harekete geçerek sloganı ÖDP'li gençlere şöyle açıklıyor: “Alacaksın silahları eline, tarayacaksın bütün polisleri, her taraf kan (kızıl) olacak”! Bu insan sloganın anlamını bilmeyecek kadar aptal değil kuşkusuz. Bunun gerisinde sinsi bir düşmanlık var.

Gelelim birçok kurumla direk bağlantısı olan dershanelere. Hücre saldırısı ve Ölüm Oruçlarıyla ilgili yürüttüğümüz faaliyet alanlarından biri de dershaneler oldu. Bunlardan birisi Gelişim Dershanesi. Bu dershanede EMEP'lisinden ÖDP'lisi'ne, bir yığın dersane kurucusu ve öğretmen var. Bunlar yürüttüğümüz faaliyetleri engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Özellikle Ölüm Orucu Direnişi'ne karşı. Önce *SY Kızıl Bayrak* kuşları tehlikesine karşın her kata adam yerleştirdiler, cezaevi kapılarını andıran kapılar koydular. Ancak bu materyallerimizin dershaneyi süslemesine engel olamadı. Çözümü bizimle diyalogda buldular ve büromuza gelerek anlaşmak istediler. Başaramayınca okurlarımızı dershaneden attılar. Buna rağmen faaliyetimizi engelleyemediler. Bu kez faaliyetlerimizi engellemek için dışarıdan basınç uygulamaya çalıştılar. Diğer dersane öğretmenleri, reformist parti temsilcileri ve KESK bizimle görüşerek, faaliyet yürütmemiz konusunda diyecek bir şeyleri olmadığını, ancak materyal dağıtmamamız gerektiğini söylediler. Bu da kâr etmeyince, her faaliyetimizde

(hemen hemen her gün) dersane öğretmenleri olağanüstü toplantılar yaptılar. Öğrencilerine bildik vaazları çektiler. İşi bildirilerimizi okuyan öğrencileri dersten atmaya vardırıldılar. Dershaneye devam eden arkadaşlarımız bir komployla tutuklandıklarında rahat nefes alacaklarını sandılar, ancak yine olmadı.

Bu dönemde KESK yönetimi de farklı bir tavır sergilemedi. 1 Aralık iş bırakma eyleminde KESK şube başkanı büromuza gelerek, ÖO Direnişi'yle ilgili slogan atmamamızı istedi. Buna rağmen eylemde slogan attığımız için provakatör ilan edildik.

İskenderun'da Newroz!

2001 Newroz kutlamalarında Atılım'dan bir arkadaş bildiri dağıtırken polis gözaltına almaya çalıştı. İlk olarak biz müdahale ettik. Arkadaşı polisin elinden alabilirdik, ancak HADEP görevlileri kolkola girerek önümüze barikat kurdular. Barikata yüklendik, fakat aşamadık. Kürsüye yöneldik, ancak oradaki barikatı da aşamadık. Sloganlarla orta sahaya yöneldik, ancak tekme ve yumruklarla karşılandık.

HADEP İskenderun İlçe Başkanı, emniyet müdürüyle görüştü ve “bildirileri inceleyecekler, eğer toplatma kararı yoksa bırakabilirlermiş” dedi. Biz komünistler bu açıklamanın boş olduğunu, arkadaşımız bırakılana kadar burada inisiyatif sahibi olduğumuzu açıkladık. Bunun üzerine küfür etmeye başladılar. *SY Kızıl Bayrak* temsilcisi sahanın dışına atılmaya çalışıldı, ki bu polise teslim etmek anlamına geliyordu. Ama kitle sahiplendi.

Demokrasi Platformu'nun tutarsızlıkları

Bu platform (EMEP, ÖDP, ÇSA, HADEP, KESK, MKÜ-ÖDER, İHD, CHP) devrimcilere saldırgan bir tutum içinde. 2001 yılı başından itibaren *SY Kızıl Bayrak* 'a tavır aldık dediler. Ancak daha sonra 4 Şubat'ta yapılan “Demokrasi ve insan hakları” mitinginin toplantısı için bizi de çağırdılar. Mitingte tavır değişmedi ve tüm sosyalist basına tavır alındığını açıkladılar.

14 Nisan'da yapılacak miting için tekrar toplantıya çağırıldık. Bu kez biz katılmadık. Çünkü 4 Şubat mitingi toplantısında olduğu gibi pazarlık için çağırıyorlardı; şu slogan atılır bu atılmaz, şu pankart taşınır bu taşınmaz, vb. 14 Nisan mitinginden sonra tekrar tavır aldılar.

Tüm bu tavırlar düşman saldırılarıyla birleşiyordu. Ancak ne reformistler engelleyici tutumları ne de düşman saldırıları bizi ÖO Direnişi'nin ruhuna uygun bir duruştan vazgeçiremedi, vazgeçiremeyecek.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Tel-fax:0 (352) 232 66 71 Kat:3/45 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **0093240-0**
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. **1002 30100 1051039**

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Diri diri yaktilar!..

**2 Temmuz 1993
Sivas**

**19 Aralık 2000
cezaevleri**

Katil devlet hesap verecek!